Jan van Helsing

ORGANIZAȚIILE SECRETE

și puterea lor în Secolul XX

Ghid în rețeaua lojilor, a înaltei Finanțe, Politica
Raport al Comisiei Trilaterale Bilderberg, CFR (Council on Foreign Relations), ONU

...În anul 1773, într-o stradă evreiască din Frankfurt s-au plănuit în mare secret trei războaie mondiale care urmau să bătătorească drumul către instaurarea unui guvern mondial până la sfârşitul anului 2000.

ISBN: 973-49-0874-9

6000 Lei

Jan van Helsing

ORGANIZAȚIILE SECRETE

și puterea lor în Secolul XX

SAMIZDAT

O călăuză în rețeaua Lojilor, a Înaltei Finanțe și în Politică

ORGANIZAŢIILE SECRETE

ŞI PUTEREA LOR ÎN SECOLUL XX

O călăuză în reţeaua Lojilor, a înaltei Finanţe şi Politică

Comisia trilaterală Bilderberg - ONU

(Council of Foreign Relations - CFR)

Traducere din limba germană de Ana-Maria Franck

Bună ziua dragi cititori!

Viața unui editor este într-adevăr interesantă. În toamna anului 1993 am fost căutat la telefon de o persoană, care nu voia să-şi spună numele şi care îmi comunica că are o carte explozivă. Căuta un editor şi voia să rămână anonim. M-am arătat de acord şi i-am spus să-mi trimită manuscrisul. După câteva zile am primit un pachet cu o dischetă. Pe pachet nu era nici un expeditor.

Am bătut textul la maşină şi l-am citit fără întrerupere. După această lectură am fost teribil de zguduit, cu toate că îmi erau cunoscute maşinațiile anumitor cercuri din societatea noastră „aleasă".

Nu am putut controla dacă toate informațiile din carte corespund adevărului, dar dacă numai o parte sunt adevărate atunci ştiu de ce pe planeta noastră este atâta mizerie, de ce majoritatea oamenilor sunt săraci şi întreaga bogăție şi putere a acestui pământ se află în mâna câtorva persoane lipsite de scrupule.

Fiecare trebuie să citească această carte!

Editorul[1]

Capitolul I

Imaginați-vă că sunteți un locuitor de pe o altă planetă sau galaxie, ați străbătut cu nava dumneavoastră câțiva ani lumină şi. vă îndreptați către planeta noastră. Misiunea dumneavoastră este să cercetați această planetă, să luați contact cu locuitorii ei, să schimbați informații ştiințifice şi de orice altă natură. Dacă totul se desfăşoară pozitiv şi v-ați convins de sinceritatea şi caracterul paşnic al locuitorilor,

[1] Nota editorului la versiunea în limba germană *{nota red.).*

atunci planeta noastră ar putea intra în comunitatea intergalactică. Deci, s-ar putea lua contact cu alți locuitori ai altor planete pe bază deschisă, ceea ce ar însemna un salt imens în conştiința pământenilor dar şi în domeniul tehnologic şi al societății.

Când ați intrat nu numai orbita pământului, deschideți radioul să prindeți o lungime de undă. Ați prins întâmplător un canal ce transmite ştiri. Constatați deodată că aveți de-a face cu o planetă războinică ai cărei locuitori nu se războiesc cu o altă planetă, ci se omoară între ei. Constatați că la prima vedere nu există o motivație la baza acestor războaie: unii se luptă pentru credința lor, alții pentru probleme rasiale. Unii nu sunt mulțumiți cu mărimea teritoriului lor, alții se luptă pentru a supraviețui, sau pentru că nu au ce mânca. Unii urmăresc numai banii, dar toți au în vedere interesul propriu. Vă dați seama că această planetă nu este în măsură să se ocupe cu schimburi de informații sau tehnologii, pe care dumneavoastră ați vrea să i le oferiți. Indiferent în ce țară v-ați duce, darurile dumneavoastră nu vor fi date în folosința binelui public, ci conducătorii acestor țări le vor folosi pentru interesele lor egoiste.

V-ați pus vreodată întrebarea de ce oamenii poartă mereu războaie unii contra altora?

Jean Jacques Babei, om de ştiință elvețian, a stabilit că în ultimii 5600 ani omenirea a purtat 14 500 războaie, în care au murit trei miliarde şi jumătate de oameni. Această cifră reprezintă jumătate din populația globului. În 1991 s-au înregistrat, spre exemplu, 52 războaie, respectiv, 52 focare de război pe acest pământ. În secolul nostru putem număra 104 ideologii contradictorii care se combat şi care justifică omorârea altor milioane de oameni.

Ce scop au războaiele pentru omenire?

Cu această temă s-au ocupat de-a lungul secolelor filozofii, organizațiile pacifiste şi au constatat că, din când în când, aproape toate viețuitoarele pământului se luptă pentru hrană şi pentru teritorii. Dar purtarea agresivă a animalelor nu poate fi acceptată la oameni, aceştia din urmă, având inteligență, conştiință şi etică.

Că luptele pot folosi ca amuzament am văzut în antica Romă, unde gladiatorii erau puşi să se lupte pentru a distrage plebea de la problemele ei. Acelaşi principiu îl au astăzi televiziunea, video, fotbalul, pentru a-l distrage pe cetățeanul superficial de la gânduri legate de existența lui fără sens.

De la ce gânduri ne sustrage pe noi mass-media?

Ce ar putea omul să afle sau să descopere dacă n-ar fi încontinuu sustras? Zicala veche „când doi se ceartă al treilea câştigă" este cunoscută. Dacă o aplicăm la persoane sau țări de pe planeta noastră vom vedea că acest proverb este perfect aplicabil. De exemplu, un sistem bancar care a acordat nu credit unei țări ce poartă războiul, este desigur foarte interesat ca războiul să nu se termine repede. Prin război şi situații care creează nelinişte, națiunile pot fi aduse în situația să accepte, de

exemplu, intrarea în NATO, în ONU, lucru pe care nu l-ar fi făcut în condiții normale, de liniște.

Pentru majoritatea celor neinteresați de mersul istoriei, afară de cei morți, nu este vizibilă o coerență între ultimele războaie ale secolului nostru. Poate că războaiele, în afara industriei de armament, aduc şi altcuiva un folos? Sunt într-adevăr numai motive ideologice ale unor grupuri care dezlănțuie conflicte sau se află poate altcineva în culise? Cine poate fi a treia persoană sau al treilea grup? De unde provin imaginile dușmănoase de care suntem infiltrați cu ajutorul religiei, cărților sau mass-mediei? Cine poate profita de ura şi degenerarea oamenilor? În această carte vom arăta câteva persoane foarte reale.

În anul 1773, într-o stradă evreiască din Frankfurt s-au plănuit în mare secret **trei războaie mondiale** care urmau să bătătorească drumul către instaurarea unui guvern mondial până la sfârşitul anului 2000.

Ideea de a instaura un guvern mondial nu este nouă. Vaticanul a încercat, până în zilele noastre, să facă din omenire o lume catolică, în acest scop sacrificând milioane de oameni.

blamul şi-a pus de asemenea acest țel, iar prin faptul că are cea mai numeroasă şi mai fanatică religie din lume, are şi cele mai mari şanse de succes. O altă formațiune este cea *panslavistă,* a cărei ideologie a fost fondată de Petru cel Mare. Țelul ei era neutralizarea Germaniei şi Austriei, după înrobirea Europei, cucerirea Indiei şi a Persiei. Merită menționată şi ideologia „Asia asiaticilor", lucru cerut de Confederația statelor asiatice, în hume cu Japonia. Apoi mai există cea *pangermană* care tinde să controleze Europa, cu scopul de a se extinde mai târziu.

Dar persoanele despre care va fi vorba în această carte «unt absolut independente de orice religie şi nu aparțin nici unei națiuni. Ei nu sunt nici de dreapta şi nici de stânga, nici liberali, dar folosesc toate instituțiile pentru scopurile lor. Sunt membri ai unei sau altei organizații, dar numai cu scopul de a îngreuna orice investigație, de a produce derută printre cei „curioşi" şi a-i aduce pe o filieră greşită. Ei se folosesc de creştini ca şi de evrei, de fascişti ca şi de comunişti, de sionişti ca şi de mormoni, de ateişti ca şi de satanişti, de cei bogați ca şi de cei săraci... DE TOȚI!

Aceşti oameni mai sunt numiți în cercurile lor „Iluminați", „big Brother", „guvern din umbră", „eminența cenuşie", „guvern shadow", „guvern secret".

Activitatea acestor „Iluminați" a început încă demult în Mesopotamia sub numele de „Frăția şarpelui". Dacă vrem să integrăm undeva sistemul lor de activitate şi gândire, atunci, cel mai potrivit, ar fi în machiavelism, o politică ce nu respecta normele etice: o politică fără scrupule.

Câteva exemple (cu privire la putere):

Sunteți noul rege al unei țări şi vreți să vă asigurați pentru totdeauna tronul.

în acest scop, chemați la dumneavoastră două persoane, independente una de alta, persoane de care sunteți sigur că vor face ceea ce le cereți. Pe una o orientați spre stânga şi o finanțați să formeze un partid, pe cealaltă o finanțați de asemenea şi o sprijiniți să formeze un partid de dreapta. Acum aveți două partide în opoziție: dumneavoastră finanțați propaganda, alegerile, acțiunile şi sunteți cel mai bine informat asupra planurilor lor. Ceea ce înseamnă că le controlați pe amândouă. Doriți ca unuia din partide să aibă mai mari şanse, îi alocați deci sume mai mari de bani decât celuilalt partid. Ambele partide sunt convinse ca dumneavoastră sunteți de partea lor. Poporul se afla atât deprins în acest ioc „stânga sau dreapta" şi invers, încât niciodată nu-şi va da seama ca dumneavoastră sunteți cauza neînțelegerii dintre aceste partide. Dimpotrivă, poporul vă va chema în ajutor şi vă va cere sfatul.

Un alt exemplu (cu privire la bani):

În războiul de secesiune american (1861-1865) au luptat statele din Nord (care erau împotriva sclavagismului) contra statelor din Sud (care erau pentru sclavagism). Înainte de război, agenții familiei Rotschild au dus o mare propagandă „Pentru Uniune" în statele din Nord. În acelaşi timp, alți agenți ai aceleiaşi familii Rotschild duceau o campanie „Contra Uniunii" în statele din Sud. La izbucnirea războiului, Banca Rotschild din Londra a finanțat războiul în statele din Nord, Banca Rotschild din Paris a finanțat statele din Sud. Singurii care au câştigat războiul au fost numai membrii familiei Rotschild.

Expun mai jos principiile sistemului, pe scurt:

A crea conflicte în care oamenii luptă unii contra altora şi nu contra adevăratei cauze a conflictului.

A nu apărea la vedere ca autor al conflictului.

A susține cu bani toate părțile beligerante.

A apărea ca o instanță împăciuitoare, care doreşte terminarea conflictului.

„Iluminații" doresc stăpânirea lumii şi atunci trebuie să provoace cât mai multă neînțelegere între popoare, acestea fiind cât mai încurcate în plasa dezinformării. Mijloacele cele mai puternice prin care Iluminații răspândesc neînțelegerea între oameni sunt aceste „organizații secrete internaționale".

Şi aici ni se dezvăluie Planul. Instanța „împăciuitoare" va fi chemată să aplaneze conflictul. Şi cine este pe această planetă? „Instanța împăciuitoare"? ONU!

Trebuie să privim cine stă în spatele ONU. iluminații nu sunt oameni de rând, ei sunt cei mai bogați oameni de pe pământ. Nu apar nici la televiziune, nici în mass-media, ei sunt cei care controlează aceste foruri. În cazul că vreodată se pomeneşte vreo vorbă despre ei, atunci aceasta se face numai absolut neutral sau pozitiv. Cea mai mare parte a omenirii nici nu a auzit de numele lor. Cei care au descoperit maşinațiile lor şi le publică nu au devenit celebri, cu toate că ar fi meritat premiul Nobel. Să se întreprindă ceva împotriva lor ar fi foarte bine, dar cum să întreprindă

ceva şase miliarde de oameni împotriva cuiva despre a cărui existență nu a auzit nimic?

Este un fapt cert că aproape toți oamenii sunt atât de prinşi în „problemele lor personale" încât nu au văzut sau nu mai văd ce se întâmplă în jurul lor. Cea mai mare parte a civilizației noastre suferă de boala numită „apolitică", şi nu vor să aibă de-a face cu politica.

Din lipsă de timp, din lipsă de interes, din lipsă de spirit critic, din cauza lipsei de informații de specialitate se ajunge la această absență din viața politică. Prin absență nu se obține nimic. Dimpotrivă, fiecare individ care se resemnează îi ajută pe Iluminați să-şi atingă scopul. De aceea primul pas este de a se oferi cât mai multe informații despre acest domeniu.

„Căutați adevărul, deoarece adevărul vă va aduce libertatea!"

Putem împărți oamenii în trei categorii:

1. Cei ce au posibilitate de acțiune.
2. Cei ce privesc pasivi evenimentele.
3. Cei ce se miră numai de cele ce se întâmplă (ceea ce văd).

Această carte este o contribuție la elucidarea unor fapte, o încercare de a face cunoscute fapte ce sunt ținute secrete de oamenii care trag sforile. Poate că, în urma lecturii cărții, unii dintre cititorii din categoria a treia vor trece în categoria a doua sau poate chiar în prima. Informațiile am dori să nu fie înghițite ca nişte poveşti ce ne surit zilnic prezentate de mass-media. Oamenii care acționează superficial şi sunt mulțumiți de starea lucrurilor ar face mai bine să închidă cartea aceasta. Se poate întâmpla ca unii oameni să nu mai poată ieşi din dogmele odată însuşite; având o imagine a acestei lumi deja formată, ei nu mai pot asimila informații noi, au spiritul blocat şi nu mai au loc pentru un alt adevăr. Pe aceştia îi rugăm să fie deschişi şi să lase pentru un timp la o parte ideile preconcepute, să facă apel la intuiție, la sensibilitatea proprie şi să judece dacă informațiile date corespund cu realitatea, sprijinindu-se numai pe fapte istorice care sunt în bună parte cunoscute.

Realitatea istorică se desfăşoară pe două planuri. Un plan este general, aşa-zisă opinie publică, adusă nouă, marelui public, la cunoştință de către mass-media, şi, mai târziu, de persoane care consemnează aceste informații sub numele de „istorie". Pe alt plan se află evenimentele ce nu se aduc la cunoştința opiniei publice. Aceasta este lumea în care îşi duc activitatea lojile secrete, asociațiile secrete, marele capital, politica, economia, religiile, toate împletite între ele. De pe acest plan se creează națiuni, se provoacă conflicte, se numesc preşedinți, iar în cazul că nu funcționează, tot de aici sunt eliminate.

Dar, mai ales, cetățeanul care-şi formează imaginea lumii şi părerile de la televiziune şi radio, din ziare, de la şcoală şi din literatura curentă este cel mai puțin informat despre faptele pe care le voi descrie mai jos.

Este de la sine înțeles că secretele sau activitatea unei loji secrete îşi

îndeplinesc scopul, dacă rămân, într-adevăr, secrete. Existența unei loji secrete demonstrează că există ceva care li se pare „fraților masoni" destul de important pentru a fi ținut secret față de restul oamenilor.

Ce poate fi aceasta?

Vom arăta mai departe că mulți frați masoni ai diverselor organizații secrete ocupă poziții despre care numai în vis ne putem închipui, o asemenea poziție „de vis", având una din cele mai importante organizații din America Council of Foreign Relations. Această organizație semisecretă este condusă . de Sindicatul Rockefeller şi o organizație europeană cu numele „Comitetul celor 300".

Printre membrii Comitetului celor 300 se află şi Sir John J. Louden.

El este reprezentantul Băncii N. M. Rotschild din Londra. El mai ocupă pozițiile de: preşedinte al Băncii „Chase Manhattan" a lui Rockefeller, preşedinte al „Royal Dutch Petroleum", director al „Shell Petroleum Company" şi administrator al „Fundației Ford".

Acestea demonstrează puterea extraordinară şi influența unei singure persoane. Dar cum a ajuns în asemenea poziție? Acest lucru este în legătură cu organizațiile secrete, în acest caz „Comitetul celor 300". În Comitet sunt 300 persoane de acest calibru, iar el nu este cu siguranță, cel mai influent. Vă puteți închipui că deciziile, hotărârile, decretele ce se iau când se întrunesc aceşti oameni au o influență hotărâtoare asupra mersului lucrurilor pe plan mondial. Aceşti oameni dețin secrete ce nu se spun în afară. Ei cunosc ceea ce noi nu cunoaştem, de aceea ei, cei „Iluminați", sunt atât de puternici. Ați vrea să aflați despre ce secrete este vorba?

Aceste secrete au mai toate de-a face cu trecutul planetei noastre, cu apariția speciei umane, cu naşterea omului, chiar cu aşa-numitele farfurii zburătoare UFO (obiect zburător neidentificat).

Ne închipuim că la cuvântul UFO mulți nu reacționează cu plăcere. De aceea, este extrem de important să ne ocupăm de ceva „nou". Deşi tema nu este nouă, fiecare a auzit despre aceste obiecte formate din două discuri metalice ce se rotesc în sens invers formând două câmpuri magnetice de natură terestră şi extraterestră. Dar oamenii în Europa sunt la fel de dezinformați ca şi ceilalți din lumea întreagă şi acest lucru are de-a face cu Iluminații care controlează mass-media. A existat în cel de al treilea Reich o societate numită VRIL care s-a ocupat exclusiv de construirea acestor obiecte zburătoare. Din ea făceau parte printre alții: inginerul Viktor Schanberger, dr. W.O. Schumann, Schriewer, Habermohl, Miethe, Belluzo, de care îşi amintesc desigur încă piloții americani şi englezi ai celor „Foo-Fighters". Construirea lor a fost extrem de rapid forțată după ce o farfurie zburătoare de natură extraterestră căzuse în Europa, în 1936, şi care, în cădere, nu s-a avariat. După ce s-a studiat acest obiect zburător, coordonat cu cele cunoscute în domeniul imploziei şi al antigravitației, s-a trecut la construirea unui prototip. Richard Miethe a construit V7 (a nu se confunda cu VI sau V2). Acest V7, echipat cu 12 turbo-agregate BMW 028, a făcut un zbor de încercare pe

data de 14 februarie 1944 la Peenemiinde, la o înălțime de 24.000 metri, cu o viteză la zbor orizontal de 2.200 km pe oră. La sfârşitul anului 1942 s-au construit mai multe exemplare de avioane în formă de disc numite RFZ 6 „Haunebu II". Aveau un diametru de 32 m, o înălțime la axa mijlocie de 11 m şi zburau cu o viteză de 6.000 km/h. Puteau zbura 55 ore încontinuu, cu start vertical puteau să zboare orizontal, vertical şi în unghi drept, tipic pentru farfuriile zburătoare. În 1945 s-a reuşit un înconjur al pământului în câteva ore. Mulți se vor întreba de ce Hitler nu a câştigat războiul, dacă a posedat o asemenea tehnologie? Pentru că aceste obiecte zburătoare nu puteau fi întrebuințate în scopuri militare. Câmpul magnetic nu permite lansarea de pe navă a proiectilelor şi nici măcar folosirea armelor convenționale. Un alt motiv este că lumea nu cunoaşte până azi cine a fost Hitler, care a fost scopul lui adevărat, unde a fost recrutat, de cine a fost finanțat, cum a ajuns în poziția pe care a avut-o, în ce lojă a fost membru şi care au fost motivele celui de al doilea război mondial. De aceea toate cărțile, toate scrierile, toate documentele care conțineau date despre aceste lucruri au fost foarte repede confiscate, îndepărtate de aliați, cu scopul de a manipula mai departe omenirea. Toate planurile şi mulți oameni de ştiință ca W. von Braun, în operația „Paperclip", au trecut în mâna americanilor (a se vedea rolul lui Maxwell). Dezvoltarea obiectelor zburătoare în formă de disc constituie un secret de categoria I în America. Acesta a fost unul din motivele pentru care a trebuit să moară Kennedy. Mai sunt multe fapte rămase secrete de care nimeni nu a auzit nimic. De exemplu despre înființarea unui stat german în Antarctica, de către Hitler, în timpul celui de al doilea război mondial. De ce a trebuit amiralul E. Byrd în 1947 să facă o expediție armată cu 4000 soldați, portavioane şi armament în acest ținut, de unde s-au întors numai câteva sute? Multe întrebări fără răspuns.

Tema farfuriilor zburătoare este mai incitantă şi mai reală decât îşi închipuie mulți oameni. Degradarea acestui fapt până la ridicol de către „Establishment-ul" anglo-american a costat până acum miliarde pentru ca mass-media să nu o popularizeze şi să o ridiculizeze[12]. Vă imaginați ce ar însemna pentru omenire această nouă energie fără cablu, fără benzină, fără poluare, fără reactori atomici şi care nu costă nimic?

Oamenii pot fi controlați şi stăpâniți prin energie, prin hrană şi prin dezinformare. Una din legile unei loji secrete este faptul de a nu apărea în public. Chiar pronunțarea numelui unui frate din lojă este pedepsită cu moartea, de exemplu, în loja 99 a. În antichitate pronunțarea „octogonului" din teoria lui Pythagora era pedepsită cu moartea. Octogonul este cheia pentru a înțelege „Merkabah" (este denumirea câmpului magnetic al omului). Mer-ka-bah = două câmpuri luminoase ce se rotesc invers, transportând spirit şi materie. Secretul este o forță. El dă posibilitatea de a conduce operațiuni fără adversari. Date ştiințifice de mare importanță rămân numai în cerc restrâns. Activitatea Iluminaților a început încă din epoca sumeriană. Este de ajuns să studiem ultimii trei sute de ani, deoarece chiar

[2] A se vedea serialul „Dosarele X" difuzat de postul PRO- TV (nota red.).

dacă numele şi instituţiile se schimbă de-a lungul istoriei, puterea care stă în spatele lor este aceeaşi. Merită să fie menţionată însă o scenă din piesa lui Umberto Eco: De ce este atât de periculos dacă oamenii râd şi se amuză? Călugărul orb îi răspunde lui Baskerville: „Râsul ucide frica, fără frică nu există credinţă. Cine nu se teme de Diavol nu are nevoie nici de Dumnezeu".

Masoneria este una din cele mai vechi organizaţii care există până în zilele noastre. Foi de papirus găsite în Libia cu ocazia unor săpături din 1888 menţionează date despre întruniri secrete înainte de Cristos, în anul 2000. Masonii organizaţi în bresle au luat parte şi la construirea templului lui Solomon şi aveau menirea sindicatelor noastre de astăzi. Alte indicaţii se găsesc în scrieri necrologice din Egipt, marele maestru fiind zeul Toth. Masonii foloseau simboluri pentru a comunica unii cu alţii, cifre (3, 7, 13, 33), embleme. Cel mai important simbol a fost un şorţ scurt, care a fost înlocuit cu o blăniţă albă de miel în timpul preoţilor din Melchisedec în anul 2000 a.Ch. Şi astăzi se foloseşte acest şorţ de blană. În Egiptul antic zeii erau pictaţi cum zboară în nişte nave aeriene (UFO) şi purtau şi ei şorţuri, încă din anul 3400 a.Ch. cei din „Frăţia şarpelui" purtau şorţuri, iar zeii lor erau arătaţi cum coboară din cer pe roţi zburătoare.

La începutul sec. XIV s-a format o organizaţie împotriva lumii musulmane: Ordinul Cavalerilor Templieri. În urmă cu 150 ani acest ordin al templierilor a fost învăluit într-un secret deoarece anumite cercuri au dorit acest lucru. Templierii au intrat în conflict cu Vechiul Testament. La început a fost un grup mic sub conducerea lui Geoffroy de Saint Omer şi Hugo de Payn, care s-a hotărât în anul 1117, de Crăciun, să facă de pază în Ierusalim, pentru apărarea pelerinilor. În primăvară, ei s-au prezentat patriarhului din Ierusalim şi regelui Balduin I, care i-au lăudat şi le-au permis să-şi construiască acolo o cazarmă proprie. Istoria templierilor ar fi decurs desigur altfel, dacă în ruinele din Ierusalim nu s-ar fi făcut o descoperire. S-au găsit vechi scrieri ebraice cu care, la început, templierii nu prea au ştiut ce să facă. Aceste scrieri au fost date învăţăcelului din Provence, Etienne Harding, care le-a tradus. S-a constatat că aceste fragmente de hârtie conţineau rapoartele evreilor Essaimin (spioni), puşi de rabinii de atunci, rapoarte în care ei aduceau la cunoştinţă activitatea blestematului Mam-zer (fiu de curvă) Iisus, care incita împotriva dumnezeului evreilor, Jahwe. Acolo se spune că Iisus Cristos l-a asemănat pe Jahwe cu Satana din cauza învăţăturilor lui. O dovadă clară despre acest lucru se poate citi în Evanghelia după Ioan (Ioan, 8, 44), unde Iisus le spune evreilor: „Voi v-aţi ales ca Dumnezeu pe Diavol". A avut loc deci o falsificare puternică a învăţăturii adevărate a lui Iisus! Templierii au avut un şoc când au aflat că adevărata învăţătură a lui Cristos şi Vechiul Testament erau în totală contradicţie. El îi învăţa să combată vechiul Dumnezeu ca pe Satana, ordinul templierilor sub Bernhard de Clarivaux având deja un „secret" şi o voinţă: să cunoască adevărul. Bernhard însă i-a sfătuit să nu cerceteze aceste lucruri deoarece îşi vor face duşmani; astfel, secretul a început să fie uitat şi în anii următori templierii s-au ocupat de probleme militare. Viaţa din Orient le lăsa puţin timp să se ocupe de acest „secret". Dar în contact cu lumea islamică, au descoperit nişte scrisori ale lui

Abu Thalile (Imamul Aii) din Damasc. În aceste scrisori, Aii dezvăluie că atât Coranul cât şi Evanghelia lui Cristos au fost falsificate. Aceste scrisori au stârnit vâlvă şi au fost trimise în Franța. De această dată cercetările nu au mai putut fi oprite. Comandamentului ordinului templierilor i-a căzut în mână un document al cartaginezilor. Acest document era o evanghelie străveche a lui Ioan transcrisă de ereticul Marcion în anul 94 p.Ch. Documentul conține şi o biografie a lui Marcion. Acesta între anii 90-130 p.Ch. a înființat o mişcare creştină a lui Iisus fiind în contact strâns cu apostolul Ioan. După omorârea lui, această mişcare s-a distrus. Iisus le-a propovăduit oamenilor că fiecare poate să se mântuiască prin el însuşi, având nevoie numai de bunăvoință, fără temple sau organizații bisericeşti. De acum încolo s-a format în cadrul ordinului templierilor „ordinul marcioniți-lor". Simbolul inițial al templierilor, crucea roşie simplă pe fond alb, a fost transformat de marcioniți într-o cruce roşie cu spini pe fond alb. Încă se păstra secretul descoperirilor făcute de ordinul templierilor, cu speranța că se vor găsi noi dovezi despre adevărata credință a lui Iisus, a creştinismului. Într-adevăr, doi cavaleri templieri au găsit în ruinele Cartaginei, unde a trăit un timp Marcion, documente din era precreştină. Aceste documente erau originalele Evangheliilor lui Ioan şi Matei şi o traducere a lui Marcion din greceşte „Ilu Aschera", în care se află adevărata învățătură a lui Cristos.

Cei trei stâlpi pe care se sprijină credința creştină sunt:

religia ebraico-creştină;

permisiunea de a lua camătă, preluată din Vechiul Testament şi sistemul monetar şi economic bazat pe aceste principii;

principiul admiterii absolutismului.

Templierii au încercat să zdruncine şi să dărâme aceşti stâlpi. De îndată ce timpurile vor fi propice, ordinul templierilor va elimina biserica iudeo-creştină şi va constitui o religie a străvechiului creştinism, eliminând principiile Vechiului Testament.

De aici vor rezulta: răsturnarea sistemului monetar şi bancar actual, desființarea absolutismului şi introducerea unui sistem de ordine republican aristocratic. Dar templierilor nu le-a mers bine, ei n-au putut salva locurile sfinte şi începând din 1307 din ordinul lui Filip al IV-lea cel Frumos şi al Vaticanului au început să fie persecutați. Au fost acuzați de practici satanice şi alte minciuni. Au părăsit Franța şi s-au refugiat în Portugalia. Aici şi-au luat numele de „Cavaleri ai lui Cristos" şi au fost reabilitați de Papa Clement al V-lea.

Marele lor maestru Jacques de Molay a fost ars public în fața catedralei Notre Dame din Paris în anul 1314, în 11 martie din ordinul lui Filip al IV-lea.

Cavalerilor Ordinului Sf. Ioan le-a mers mai bine. După învingerea musulmanilor s-au stabilit în insula Rodos sub numele de cavaleri de Rodos sau pe insula Malta sub numele de cavaleri de Malta, azi o organizație puternică maltezianã. Unii membri pot fi enumerați: William Casey (ex-şeful CIA 1981-1987), Alexander Haig (fostul ministru de externe american), Lee Jaccoca (preşedintele Corporației Chrysler),

James Buckey (Radio Europa Liberă), John McCone (şef al CIA sub Kennedy), Alexandre de Marenches (şeful Serviciului francez de informații), Valerie Giscard d'Estaing (fostul premier francez)[3].

Alte două organizații din timpul cruciadelor au fost:

1) Ordinul Franciscanilor, care au preluat de la frații egipteni Al Amarna veşmântul cu funia (împletită pentru cordon) şi modul în care îşi tundeau părul. Acest ordin părea foarte uman.

Contrariul a fost

2) Ordinul Dominicanilor, uneltele inchiziției, instituție înspăimântătoare creată de biserica catolică.

În secolul al XIV-lea au apărut pentru prima dată cei din „Frăția şarpelui" sub numele de „Iluminați". În această organizație au intrat şi frații din „Rosacruce", întemeiată de împăratul Carol cel Mare, în secolul IX. Aceştia pretindeau a cunoaşte originea omului şi ştiințele secrete ale egiptenilor. Legătura între Rosacruce şi Iluminați a fost foarte strânsă. Rosacruce nu a putut fi identificată, deoarece ei au hotărât să-şi ducă activitatea câte 108 ani, alternând cu o întrerupere de 108 ani, în care dispăreau din viața politică. O persoană care era strâns legată de Iluminați şi de Rosacruce a fost Martin Luther, semnul sigiliului său fiind o cruce şi un trandafir, în timpul papei Leon al X-lea, fiul lui Lorenzo di Medici. Lorenzo di Medici a fost şeful unei bogate bănci în Florența şi a unei familii ce fusese împuternicită de Papa Ioan al XXIII-lea să încaseze pentru biserică cele zece procente şi impozite. Luther a fost mai ales împotriva afacerilor băneşti ale bisericii care nu mai era un lăcaş primordial al credinței.

După moartea lui Luther, cel ce a dus Reforma mai departe a fost sir Francis Bacon, unul dintre cei mai importanți membri ai Rosacrucei, regele James I al Angliei numindu-l coordonatorul proiectului de elaborare a unei Biblii anglicane. Această versiune a Bibliei, cunoscută sub numele de „Versiunea King James", din anul 1611, este Biblia cea mai folosită în lumea de limbă engleză. Contrareforma a fost condusă de o organizație nou formată a iezuiților. Aceasta a fost, o organizație militară, cu simboluri şi ritualuri secrete, inițiată în 1534, de Ignațiu de Loyola. Cei din gradul al doilea cereau în jurământul lor moartea protestanților şi masonilor. Iezuiții au fost trimişi în Anglia ca să-i urmărească pe protestanți. În acel timp, masonii şi protestanții din Anglia trebuiau să-şi apere secretul dacă nu voiau să-şi piardă capul. Masonii au lucrat în mare secret în Anglia, Irlanda şi Scoția. Unul dintre maeştri împreună cu marele maestru al templierilor au luat parte la semnarea „Magnei Charta".

În anul 1717 Loja masonică din Londra începe o activitate la suprafață: situația în Anglia se schimbase, masonii îşi puteau duce activitatea nestingheriți. Aceasta este

[3] După 1990 şi în România au fost nominalizați Adrian Năstase, Preşedintele Camerei Deputaților, Vicepreşedintele PDSR, Adrian Moțiu, senator PUNR, regele Cioabă, gen. maior...

data când în multe cărți care tratează istoria masoneriei este consemnat începutul ei. Oficial este adevărat, dar activitatea secretă a masonilor începuse cu mult înainte; activitatea secretă nu şi-ar fi avut rostul dacă fiecare om ar fi ştiut când, unde şi cine sunt aceşti oameni.

• Activitatea deschisă a lojei londoneze a stârnit consternare în rândul lojilor masonice care au considerat aceasta ca o trădare. După ce spiritele s-au potolit, lojile au început să se împrăştie în toată Europa şi în Lumea Nouă. Declarația de Independență a fost semnată aproape exclusiv de masoni, George Washington şi generalii săi au fost mai toți masoni.

O altă organizație secretă, cu mare influență, se crease în Anglia şi căuta să câştige controlul asupra vieții politice engleze: evreii rabini, bogați conducători politici şi spirituali ai poporului evreu din diaspora şi-au unit forțele într-o grupare cunoscută sub numele de „înțelepții Sionului". Din anul 1640 până în 1689 ei au plănuit în Olanda revoluția engleză (înlăturarea de pe tronul Angliei a Stuarților) dând sume mari de bani diverselor părți reuşind prin bani şi influență să-l pună în fruntea armatei olandeze pe Wilhelm cel Tăcut din casa Nasau-Orania care apoi a devenit prințul Wilhelm al Oraniei. Înțelepții Sionului au aranjat o întâlnire între acesta şi Mary, fiica cea mare a Ducelui de York, care era şi sora regelui Carol al II-lea al Angliei, fratele şi urmaşul lui Jacob al II-lea. În 1677 ei s-au căsătorit şi au avut un fiu, pe Wilhelm al III-lea, care mai târziu s-a căsătorit cu Măria a Ii-a, fiica lui Jacob al II-lea. Astfel s-a înrudit casa regală olandeză cu cea engleză. Cu ajutorul unor partide influente în Anglia şi Scoția, Stuarții au fost îndepărtați de pe tron şi în locul lor a fost pus, în 1689, Wilhelm al III-lea al Oraniei. Acest mason care a format ordinul Oraniei, organizație anticatolică, sprijinitoare a protestantismului, ordin care există şi astăzi şi care are în Irlanda peste 100000 de membri, care poartă actualul război religios. Regele Wilhelm al III-lea a implicat Anglia în războaiele costisitoare împotriva Franței catolice ceea ce a făcut ca Anglia să intre în datorii mari. Cu ajutorul agentului său, William Paterson, Wilhelm al III-lea a convins trezoreria engleză să împrumute 1,25 milioane lire sterline de la băncile evreieşti. Aceasta a fost recompensa oferită înțelepților Sionului. Condițiile acestui împrumut au fost următoarele:

Numele celor ce împrumută să rămână secret, apoi li se dă dreptul să înființeze „Banca Angliei" (o bancă centrală).

Directorilor acestei Bănci li se dă dreptul să fixeze prețul aurului la paritatea monedei de hârtie.

Le este permis ca pentru fiecare 500g aur depus să împrumute 10 lire sterline.

Li se dă împuternicirea să „consolideze" datoriile naționale ale statului şi pentru acest lucru să încaseze impozite directe de la popor.

Astfel a luat ființă Banca Națională a Angliei. Acest soi de afaceri bancare au dat posibilitatea bancherilor evrei să câştige 50% la o investiție de 5%. Poporul englez trebuia să plătească. Creditorii nu au fost niciodată interesați ca datoriile să fie plătite deoarece astfel aveau mereu influență şi presiune asupra debitorilor şi asupra vieții

politice engleze. Datoria națională a Angliei a crescut de la 1.250.000 lire sterline în 1604 la 16 milioane lire sterline în anul 1698. După Wilhelm al III-lea tronul a fost ocupat de Casa de Hanovra, deoarece dinastia Windsor descinde din linia Hanovra şi ei dețin tronul până astăzi. Că englezii nu au fost fericiți să aibă un rege de origine germană se înțelege de la sine, deoarece s-au creat mai multe grupuri care se luptau să aducă Stuarții din nou pe tronul Angliei. Din cauza acestui pericol, regii din linia Hanovra nu au alcătuit o armată națională ci au angajat mercenari germani. Aceştia au fost plătiți bineînțeles din casieria statului englez, aducând indirect profit bancherilor evrei de la Banca Angliei. Cei mai mulți mercenari au fost puşi la dispoziție de către prințul Wilhelm al IX-lea din Hessen-Hanau, un prieten al Casei Hanovra.

În anul 1567, lojile engleze s-au împărțit în două: lojile masonice yorkeze şi cele londoneze. La începutul secolului al XVII-lea s-a schimbat caracterul lojilor masonice, au devenit oculte, secrete, iar în ele au intrat diverse bresle. În anul 1717, pe 24 iunie, s-au întrunit reprezentanții a patru mari loji londoneze care au creat o mare lojă engleză numită şi „Loja mamă a lumii". Sistemul era bazat pe trei garante: ucenic, calfă, maestru, care se mai numea şi gradul albastru. Această mare lojă „a susținut" dinastia Hanovra acordându-i lui Frederic, prinț de Wales, în 1737, amândouă gradele masonice. Mai târziu, în următoarele generații a fost acordat membrilor familiei regale gradul de maestru: lui Frederic August, regelui George al IV-lea, regelui Eduard al VII-lea şi regelui George al VI-lea. Duşmanii casei domnitoare Windsor s-au organizat (în favoarea aducerii la tron a Stuarților) în grupul militant al jacobinilor în 1688. Pentru a sprijini pe Jacob al III-lea, fiul lui Jacob al II-lea (cel alungat de pe tron), jacobinii au creat o lojă nouă masonică cu numele „loja templierilor scoțieni" în 1725; ea a fost creată de către templierul Michael Ramsey.

În 1736 a fost înființată „Marea lojă Scoțiană". Cum vedem avem de-a face cu două mari loji, în opoziție una față de cealaltă: „marea lojă londoneză" a liniei Hanovra şi „marea lojă scoțiană" a liniei Stuarților. Cine este oare cel de-al treilea necunoscut interesat în discordia dintre aceste două organizații? Nu cumva Iluminații?

Familia Rotschild

Multe enigme acoperă centrul ascuns al Băncii internaționale a Rotschilds-ilor.

În anul 1750, Mayer Amschel Bauer a preluat banca tatălui său în Frankfurt, dându-i numele Rotschild (după placheta roşie de deasupra uşii de la intrare care reprezenta semnul revoluționar al evreilor din Europa de est).

Mayer Rotschild a avut 5 băieți şi 5 fete. Numele fiilor săi a fost Amschel, Salomon, Nathan, Carol, Jacob (James). Prosperitatea lui Mayer a început sub protecția prințului Wilhelm al IX-lea de Hessen-Hanau, cu care a luat parte la şedințele masonice din Germania. Wilhelm, un prieten al casei domnitoare engleze de Hanovra, primea sume enorme de bani prin închirierea de mercenari germani casei regale engleze. Această armată a fost aceeaşi care a luptat contra lui George

Washington în „Vally Forge”, Mayer Rotschild devenind bancherul personal al prințului Wilhelm al IX-lea.

Din cauza unor tulburări politice, prințul Wilhelm a trebuit să fugă din Germania în Danemarca şi a depus în banca lui Rotschild 600.000 lire sterline, soldul mercenarilor.

Nathan Rotschild, fiul cel mare al lui Mayer, a luat aceşti bani, a plecat în Anglia şi a deschis acolo o bancă. Aurul care servea de garanție provenea de la „East India Company”. Nathan obținea profituri împătrite împrumutând bani ducelui de Wellington care îşi finanța operațiile militare. Au mai fost scoase profituri imense din vânzarea mai târziu a aurului (depus ca garanție) în mod ilegal. Aceasta a fost originea averii imense a familiei Rotschild. Acum s-a dat startul unui consorțiu bancar internațional, când fiecare fiu al lui Mayer a deschis o bancă în capitalele europene: Amschel în Berlin, Salomon la Viena, Jacob la Paris şi Carol în Neapole. Salomon devenise şi el mason, ca tatăl său.

Mayer Amschel Rotschild a lăsat prin testament cum să se administreze averea de către urmaşi. Averea va fi administrată exclusiv de membrii familiei bărbați, cel mai mare având un vot hotărâtor în cazul unor diferențe sau decizii importante. Toate conturile urma să fie ținute absolut secret, mai cu seamă față de guvernele țărilor unde se aflau.

În 1773 a avut loc în casa lui Mayer Amschel Rotschild o întâlnire foarte importantă la care au participat 12 evrei bogați ce acordau credite sume foarte mari. La această întâlnire, bineînțeles secretă, s-a discutat elaborarea unui plan spre a putea controla averea întregii lumi. Ei au constatat că prin înființarea Băncii din Anglia au reuşit să controleze economia întregii țări, dar planul lor era să poată avea un control absolut asupra averii lumii întregi. Un asemenea plan a fost discutat în astfel de cercuri cu câteva secole înainte. La această dată Rotschild l-a prelucrat din nou. Acest plan poartă numele „Protocoalele înțelepților Sionului”. Ele au fost secrete până în anul 1901, când printr-o întâmplare au căzut în mâna unui profesor rus, S. Nilus, care le-a publicat. Victor Marsden le-a tradus în engleză în anul 1921, un exemplar se află la British Museum din Londra.

Protocoalele înţelepţilor Sionului

Controlul asupra finanţelor îl vom avea în mod sigur la toate națiunile dacă vom crea mari monopoluri particulare care să fie rezervoarele imenselor bogății ale lumii. În ziua când va avea loc prăbuşirea politică se vor prăbuşi şi finanțele împreună cu creditele acordate de State. Vom provoca crize economice ca să destabilizăm Statele ce ni se împotrivesc, sustrăgând banii depuşi acolo. Prin acumularea de mari capitaluri private care au fost sustrase din circuitul financiar al Statelor vom sili

aceste State să ia bani de la noi sub formă de credit. Creditele împovărează Statele cu procente care le transformă în sclavi fără voință. Impozitele cuvenite nu vor satisface nevoile şi astfel şefii acestor State vor cerşi la uşa băncilor noastre. Creditele străine sunt lipitori ce nu pot fi îndepărtate de pe corpul statului numai dacă cad de la sine sau statul se scutură de ele. Dar Statele „GOIMI" nu se scutură de ele, ci dimpotrivă pun mereu altele deasupra, ceea ce duce inevitabil la prăbuşirea lor. Prin datorii de stat, aceşti şefi de guverne devin coruptibili şi astfel cad în sfera noastră de control, din ce în ce mai adânc.

Controlul presei. Presa are funcția de a dezlănțui şi de a înflăcăra pasiunile unui popor; marea masă nu are nici cea mai mică idee cui îi serveşte presa într-adevăr. Printre ziare vor fi şi unele care ne vor ataca. Pe acestea tot noi le fondăm iar punctele în care ne atacă, tot noi le alegem. Nici o ştire nu va ajunge în public fără permisiunea noastră. Acest lucru este posibil chiar acum, deoarece toate ştirile din lume se centralizează la câteva agenții de ştiri. Aceste agenții sunt controlate de noi. Ziarele noastre vor fi de toate nuanțele: aristocratice, socialiste, republicane, chiar anarhiste, bineînțeles atâta timp cât există constituție. Comisia trilaterală împreună cu CFR, controlează azi aproape toate agențiile de ştiri din lume. (nota red.)

Extinderea puterii o vom practica apărând în public ca prieten al tuturor. Noi îi vom susține pe toți: anarhişti, comunişti, fascişti, dar mai ales clasa muncitoare, sindicatele, care vor câştiga încrederea noastră şi vor deveni unealta noastră.

Controlul asupra credinţei

Noi le vom lua oamenilor adevărata credință. Noi vom modifica stâlpii legilor spirituale sau îi vom dezrădăcina. Lipsa lor va slăbi credința în sufletele oamenilor, deoarece religiile vor fi lipsite de argumente. Aceste goluri le vom umple noi cu teze materialiste şi calcule matematice.

A zăpăci minţile este o metodă

Pentru a fi stăpâni pe opinia publică trebuie s-o aducem într-o stare de zăpăceală. Noi vom folosi presa ca să prezinte oamenilor ştiri atât de diverse, încât ei să se piardă în labirintul acestor informații. Oamenii vor ajunge la concluzia că este mai bine să nu aibă nici o părere (politică)...

Dorinţa de a trăi în lux

Pentru a accelera ruina industriei „Goimilor", le vom stimula dorința de a face lux. Cetățeanul de rând însă nu îşi va putea permite bucuria de a cumpăra articole de lux, pentru că noi vom avea grijă să ridicăm mereu prețurile. Astfel, fiecare va trebui să muncească mai mult, dacă va voi să capete ceea ce doreşte. Până când îşi vor da seama cu ce sistem au de a face, vor fi deja prinşi în capcana lui.

Politica, instrument de manipulare

Prin propagarea de către noi a liberalismului în organismele statale întreaga structură politică va fi modificată.

O constituție nu este decât marele for al neînțelegerilor, al certurilor şi toanelor partidelor, într-un cuvânt un for care are numai funcția de a distruge personalitatea instituțiilor de stat. În „epoca republicană" noi îi vom înlocui pe stăpânitori cu o caricatură de guverne, cu un preşedinte din popor adică din rândurile „păpuşilor" noastre, ale „sclavilor noştri". Vom organiza alegeri în aşa fel încât, cu ajutorul lor, vom reuşi să preluăm stăpânirea întregii lumi. Celui mai neînsemnat alegător îi vom da iluzia că, prin întruniri şi coaliții, el poate influența mersul politic în stat. În acelaşi timp vom elimina importanța familiei şi rolul ei educativ, de asemenea formarea personalității independente.

Este de ajuns ca un popor să fie lăsat să trăiască în „democrație" un oarecare timp, pentru ca el să se transforme într-o plebe dezordonată. Puterea plebei este oarbă, fără scop şi fără rațiune, mereu gata să fie influențabilă dintr-o parte sau alta. Dar orbul nu-l poate conduce pe orb fără să-l conducă în prăpastie. Numai cine de la naştere a fost crescut să fie stăpân independent este instruit în ABC-ul. politic.

Reuşita noastră va fi uşurată de faptul că în relațiile cu oamenii de care vom avea nevoie, noi vom specula punctele slabe ale acestora: lăcomia de bani şi de bunuri materiale, precum şi pasiunile de orice natură.

Controlul asupra hranei

Puterea noastră rezidă în faptul că hrana pe acest pământ devine din ce în ce mai insuficientă. Capitalul are puterea de a provoca foamete, ceea ce ține mai bine în frâu pe muncitor decât au putut-o face aristocrații prin legile din timpul monarhiei. Provocând lipsuri, invidie şi ură, noi vom stăpâni masele. Numai țăranul ce posedă pământ ar putea reprezenta un pericol pentru noi, deoarece el este autonom. De aceea trebuie cu orice preț să-l deposedăm de pământ. Acest lucru ne va reuşi daca vom împovăra cu datorii pe cei care dețin pământ.

Funcţia războaielor

Ca să determinăm pe cei setoşi de putere să facă abuz de ea (de putere), vom face ca aceste puteri să ajungi în conflict. În toată Europa, ca şi în sferele de influență ale Europei, noi trebuie să insuflam şi să răspândim frământări, învrăjbire, duşmănie. Trebuie să fim capabili să întâmpinăm cu război orice rezistență a unui stat vecin. Dacă state vecine pornesc contra noastră, atunci vom provoca un război mondial.

Controlul prin educaţie

Pe Goimi îi vom educa să nu tragă concluzii practice din observațiile faptelor istorice ci să facă teoretizări, fără spirit critic, ale evenimentelor. În acest consens, noi

le vom sugera să se orienteze spre cercetarea ştiinţelor. Cu ajutorul presei, vom propaga încrederea oarbă în teoriile ştiinţifice. Goimii intelectuali se vor mândri cu cunoştinţele lor ştiinţifice. Astfel poporul fiind mereu educat de a nu gândi şi de a nu-şi forma o părere proprie, vor vorbi toţi limba pe care o dorim noi să o vorbească.

Controlul asupra lojilor masonice

Noi vom înfiinţa în toate ţările din lume loji masonice, le vom mări numărul şi vom atrage toate personalităţile ce pot urca sau sunt deja în funcţii publice. Noi vom dirija toate aceste loji de la o administraţie centrală pe care numai noi o vom cunoaşte şi care va rămâne pentru toţi ceilalţi, în principiu, necunoscută. Ce sau cine poate lupta cu o putere necunoscută? Exact aceasta este puterea noastră. Masonii neevrei ne folosesc drept paravan atât pentru noi cât şi pentru ţelurile noastre. Planul de acţiune al puterii noastre va fi pentru toţi, chiar şi pentru fraţii noştri din loji, un secret, deci va fi necunoscut.

Moartea

Moartea este sfârşitul inevitabil al fiecăruia deoarece nu este greşit ca pe cei ce ni se împotrivesc să-i aducem mai repede spre acest sfârşit.

După elaborarea acestui plan pentru dominaţia mondială „Noua ordine mondială = Novus Ordo Seculorum", Casa bancară Rotschild l-a delegat pe evreul bavarez Adam Weishaupt să întemeieze „Ordinul secret al Iluminaţilor bavarezi".

Iluminaţii bavarezi ai lui Adam Weishaupt

Adam Weishaupt a fost educat într-o mănăstire de iezuiţi unde a dobândit titlul de profesor al canonicilor. În decursul câtorva ani el a intrat în conflict cu biserica catolică şi a devenit elevul personal al filozofului evreu Mendelssohn care l-a iniţiat în gnosticism (erezie care are alte vederi despre natură şi Dumnezeu).

În anul 1770 a fost contactat de bancherul Rotschild şi însărcinat să fondeze „Ordinul secret al Iluminaţilor bavarezi" în Ingolstadt. Să nu-i confundăm pe Iluminaţii bavarezi ai lui Weishaupt cu primii Iluminaţi din „Frăţia şarpelui" din Mesopotamia. Aceştia din urmă nu au apărut niciodată cu nume sau persoană în public. Weishaupt a folosit această denumire spre a crea confuzie între cei ce cercetează aceste organizaţii secrete. Iluminaţii Weishaupt erau organizaţi în cercuri; interiorul cercurilor era structurat aidoma foilor unei cepe. Dacă un cerc se dovedea capabil să păstreze intacte secretele, atunci treceau într-un cerc mai mic, mai adânc în interior, spre secrete mai adânci. Membrilor din gradele inferioare li se spunea că nu există grade superioare şi identitatea marilor „maeştri" era ţinută secret. Iluminaţii

erau împărțiți în 13 grade, cele 13 trepte ale piramidei masonice, care este tipărită şi pe bancnota de un dolar. De la iezuiți au preluat sistemul de a spiona şi a face rapoarte; de asemenea, membrilor numiți „patriarhi" le puneau la încercare slăbiciunile. Acest gen de politică în sânul „Ordinului" le dădea posibilitatea de a pune patriarhii în posturi adecvate talentelor lor. Tactica de a defăima era folosită pentru a-i pune la încercare dacă aceştia nu părăsesc „ordinul". Weishaupt a reuşit ca pe cei mai iscusiți şi mai deştepți oameni din sfera finanțelor, din industrie, educație şi literatură să-i atragă în sânul Iluminaților. El folosea orice mijloc: corupție, mituire, sex, bani spre a putea controla aceste persoane care ocupau cele mai înalte posturi. Folosea şi şantajul spre a se convinge că deține controlul asupra acestor nefericite personalități din conducerea societății. Prin intermediul „Adepților" (grade mai înalte), Iluminații începuseră să facă pe „sfetnicii" celor ce guvernau. Bineînțeles din culise. „Experții" dădeau guvernanților asemenea sfaturi încât politica ce o duceau era în perfectă concordanță cu vederile Iluminaților, fiind făcută atât de discret şi ingenios încât cei sfătuiți credeau că ideile după care conduceau le aparțineau. Scopul oficial al Iluminaților în activitatea lor era eliminarea condițiilor negative din societate spre a le reda oamenilor o viață fericită şi normală. Aceasta înseamnă însă combaterea indirectă a monarhiei şi a bisericii, ceea ce bineînțeles le-a adus duşmani. Secretul era condiția primordială a Ordinului.

Adevărata ideologie a Iluminaților lui Weishaupt a ieşit la iveală când s-a publicat „Noul Testament Diabolic", cunoscut în urma unui incident. O largă publicitate a căpătat acest document abia în anul 1785 când un curier al Iluminaților călărind din Frankfurt spre Paris a fost lovit de un trăsnet şi poliția a găsit asupra lui tolba cu documentele compromițătoare. Pe 11 octombrie 1785 principele bavarez a ordonat o percheziție la domiciliul lui Zwack, asistentul lui Weishaupt. S-au găsit multe documente precum şi planul Iluminaților bavarezi cu privire la răsturnarea monarhiilor şi instaurarea „noii ordini mondiale". Principele bavarez s-a hotărât să publice aceste documente spre a preveni casele regale europene. Lui Weishaupt i s-a luat titlul de profesor, după care a dispărut împreună cu ducele de Saxonia-Gotha, un membru al Iluminaților. Ei şi-au dus însă mai departe activitatea în noua lojă creată în Franța „Loja Marelui Orient". Aici s-a născut lozinca: „Libertate, egalitate, fraternitate". Monarhii europeni nu au sesizat însă pericolul, ceea ce a dus la izbucnirea revoluției franceze şi la instaurarea regimului de teroare. Contele de Saint Germain a avertizat-o pe Măria Antoaneta de complotul ucigaş; din nefericire sfatul său nu a fost ascultat.[4] La 16 iulie 1782 a avut loc congresul de la Wilhelmsbad, unde au fuzionat Iluminații lui Weishaupt şi masonii din lojile engleze şi franceze. Numărul membrilor s-a ridicat la 3.000.000. Evreii au fost masiv admişi în toate lojile, lucru

[4] Marchizul de Mirabeau prin viaţa lui de lux a făcut mari datorii la bancherii evrei. Moses Mendelssohn i-a făcut cunoştinţă lui Mirabeau cu soţia evreului Herz. Legătura lor a devenit foarte strânsă, iar Mirabeau ajunsese în totală dependenţă faţă de Iluminaţi. Astfel i s-a dat misiunea să-1 convingă pe ducele d'Orleans, care era deja marele maestru al lojilor franceze, să schimbe Lojile albastre în Loji ale Marelui Orient. Mirabeau a pus în legătură pe ducele d'Orleans şi pe Talleyrand cu Weishaupt în anul 1773

care până la această dată se făcea discret. Publicul a aflat puțin din cele discutate la congres, deoarece congresul s-a ținut foarte secret. Contele de Virieu, un mason care a luat parte acolo, a fost întrebat de un prieten al său dacă nu poate dezvălui ceva din cele hotărâte la congres. Acesta a răspuns: „Eu nu pot să ți le împărtăşesc. Pot numai să-ți spun că este mult mai grav decât crezi tu. Conspirația care s-a pus aici în mişcare este atât de perfect organizată încât nu este scăpare pentru monarhie şi biserică".

În „Noul Testament Diabolic" se spune:

Primul secret privind felul în care se poate manipula societatea este supremația asupra opiniei publice. Prin aceasta, se poate semăna între oameni atâta sciziune, îndoială şi păreri contradictorii încât ei nu se mai pot descurca în zăpăceala colectivă şi sunt convinşi că nu pot avea o părere personală. Trebuiesc dezvăluite pasiuni în rândul maselor şi răspândite scrieri murdare şi lipsite de spiritualitate. Menirea presei este să dovedească neputința neiluminaților în domeniul treburilor publice şi în cel religios.

Al doilea secret este de a pune în mişcare toate slăbiciunile şi defectele omeneşti, patimile, greşelile până ce oamenii nu se mai pot înțelege între ei.

Trebuie combătută tăria personalității; nimic nu este mai periculos pentru noi ca aceasta. Dacă această calitate este dublată de putere spirituală creativă atunci ne poate dăuna mai mult decât milioane de oameni la un loc. Prin invidie, ură, discordie şi război, prin foamete, lipsuri şi molime, toate popoarele vor fi atât de slăbite, încât nu vor şti cum să iasă din impas, decât dacă se supun voinței noastre, a Iluminaților. Un stat care este epuizat de prefaceri sau conflicte interne va fi, în orice caz, o pradă uşoară pentru noi. Vom obişnui popoarele să ia aparențele drept monedă adevărată, să se mulțumească cu superficialități, să alerge numai după plăceri, să se epuizeze căutând mereu ceva nou, pentru ca în sfârşit sa asculte de noi, Iluminații. Iar noi vom răsplăti masele cu venituri adecvate pentru supunerea lor. Prin degradarea morala a societății, oamenii vor pierde credința în Dumnezeu. Prelucrate prin scrieri şi comunicări directe, discursuri, discuții, masele vor fi educate în spiritul nostru, al Iluminaților.

Prin şarlatanii şi vorbe goale, oamenii trebuie sustraşi pentru ca să nu se poată gândi cu mintea lor proprie. Oratorii politici instruiți de Iluminați trebuie să bată atâta monedă pe conceptele de libertate şi democrație, încât oamenii să fie dezgustați de discursuri de orice nuanță politică ar fi ele. Ideologia Iluminaților însă trebuie să le fie inoculată necontenit. Masele sunt oarbe, nesocotite şi lipsite de critică, deoarece nu au ce căuta în treburile sfatului. Ele trebuie stăpânite făcându-li-se dreptatea cuvenită, dar extrem de sever şi cu brutalitate.

Dominația mondială se obține numai pe cai ocolite, prin subminarea selectivă a libertăților, prin legi, prin ordine a electoratului, prin presă, prin educație şi metode de învățământ, dar mai ales sub stricta ținere în secret a activităților noastre. Guvernele trebuie hărțuite până când, de dragul liniştii, să fie dispuse să cedeze puterea. Vom

ațâța în Europa contradicții individuale şi naționale, rasiale şi religioase, astfel ca statele sa nu mai găsească punți de înțelegere între ele. Nici un stat creştin nu va căpăta sprijin adevărat din partea noastră, a iluminaților. Fiecare resort în stat să aibă o funcție importanta şi bine definită, astfel ca prin provocarea de perturbări într-un resort, să poată fi stagnat întregul sistem statal.

Preşedinții de stat vor fi aleşi de noi, din rândul celor ce ne dau ascultare. Fiecare dintre ei trebuie să aibă câte un punct negru, vulnerabil în trecut, pentru ca să putem exercita presiuni asupra lor, spre a putea da legilor sensul dorit de noi şi pentru a putea modifica constituțiile. Dându-i preşedintelui drepturi depline, ca şi dreptul de a declara război, vom căpăta influență asupra armatei.

Pe aceia din guvern care nu au fost recrutați dintre noi, îi vom invita politicos să primească alte însărcinări, misiuni onorifice, spre a-i abate de la treburile statului. Vom corupe înalții funcționari ca să sporească datoriile externe ale statului, spre a deveni sclavii datornici ai băncilor noastre. Vom provoca crize economice prin speculații de bursă, pentru a distruge puterea monedei. Moneda trebuie să fie atotstăpânitoare în industrie şi comerț. Societatea spre care tindem să fie alcătuită, în afară de noi, dintr-o mână de milionari ce depind de noi, din poliție şi soldați, iar în rest din cetățeni lipsiți de avere. Prin introducerea dreptului de vot general şi individual, vom instaura supremația absolută a maselor. Prin propagarea dreptului de a dispune de sine însuşi a fiecărui individ, vom diminua importanța familiei şi valoarea ei educativă. Printr-o educație bazată pe principii false, ideologii mincinoase, vom face ca tineretul să fie indus în eroare, uşor de condus şi depravat.

întemeierea cât mai multor organizații cu nume diferite, ademenirea cât mai multora în loji publice au ca scop să le arunce la cât mai mulți nisip în ochi.

Prin toate metodele expuse, națiunile vor fi silite să cedeze Iluminaților dominația lumii.

Noul guvern mondial (de ex.: ONU) va trebui să apară ca patronul şi binefăcătorul popoarelor. Dacă un popor se opune, trebuie mobilizați vecinii şi instigați la o acțiune armată.

După cum vedeți, în acest Testament satanic găsim aproape aceleaşi teze ca în Protocoalele înțelepților Sionului. Mereu se găsesc oameni care se îndoiesc de existența şi de autenticitatea Protocoalelor Sionului. Ar fi bine ca aceşti oameni să studieze planul din Testamentul satanic găsit de poliția bavareză, testament care se află în arhivele statului Bavaria.

Protocoalele Sionului se află la Londra, la British Museum. Deputatul evreu Malone din Camera Deputaților englezi a cerut în 1906 ca Parlamentul să ordone distrugerea acestei cărți. Guvernul englez nu a putut satisface această cerere, motivând în scris: „ne temem că legea nu ne dă nici o posibilitate de a suprima această publicație".

Pentru a vă întări convingerea că limbajul Iluminaților, al sioniştilor este acelaşi în Protocoalele Sionului şi în Testamentul satanic, avem nenumărate exemple. Unul

dintre ele îl reprezintă cartea sionistului Jules du Mesnil - Marigny „Istoria economiei politice a popoarelor vechi", apărută în 1878, la Paris, volumul 2, pagina 275.

Scriitorul evreu Mesnil - Marigny prezicea în 1878 atotputernicia statului Israel. El scria: „În această perioadă de început, aurul are putere nemărginită. Nu este aurul acela care decide între pace şi război? În consecință, stăpânul aurului va fi stăpânul lumii. Cine alții vor fi stăpânii lumii dacă nu evreii? Ei sunt aceia care au azi monopolul băncilor, monopolul căilor ferate, monopolul comerțului. Puternici în calitate de stăpâni ai aurului, ei transmit copiilor lor misiunea de a se ridica tot mai sus. Ei vor asigura copiilor lor primele locuri în artă, literatură, ştiință şi posturi publice. La Sorbonne sau College de France nu sunt ei cei mai buni profesori? Cine sunt cei mai marcanți autori de teatru? Evreii. Cine sunt cei mai cunoscuți filozofi şi literați? Evreii. Corupția în presă nu este o enigmă pentru nimeni. Cine sunt aceia care pun în mişcare această teribilă maşinărie a cărei putere poate să distrugă sau să înalțe? Evreii.

Apropiata ascendență a Ierusalimului pe culmile gloriei este aproape sigură. Noi lucrăm de secole în această direcție, nimeni nu ni se poate împotrivi. Noi vom vedea curând, chiar dacă pare fenomenal, că statul Israel, după ce va ajunge în posesia tuturor averilor lumii, va domina, se va extinde şi va creşte, alungând popoarele ca pe o cireada (2 Moses 23, 30). Dacă profeția se va împlini, ca fiii lui Iacob, prin superioritatea lor să îşi asigure pe acest pământ tot ce este mai bun, mai bogat, mai dătător de viață lungă, şi dacă ei vor supraviețui tuturor raselor, atunci nimeni nu va contesta că evreii au reuşit să înfăptuiască acea epocă minunată atât de dorită de prietenii omenirii, atât de dorită de toți aceia ce au o inimă largă. Numai orbul nu vede viitorul minunat ce stă în fața poporului evreu".

Bătălia de la Waterloo

Aceasta a fost cea mai mare lovitură dată de familia Rotschild, care, la timpul acela, avea cea mai perfecționată rețea de spionaj şi cel mai bine organizat sistem de curieri din întreaga Europă. În 20 iunie 1815, unul din curierii lui Nathan Rotschild, care venea direct de pe câmpul de luptă, îi adusese ştirea că francezii sunt învinşi." Nathan, cu o repeziciune nemaipomenită, a aruncat pe piața bursei londoneze acțiunile sale „English Consul" simulând că englezii ar fi cei învinşi. Zvonul s-a răspândit ca un fulger şi acționarii, de teamă să nu piardă totul au pus în vânzare şi ei acțiunile lor „English Consul".

În această panică, cursul unei acțiuni scăzuse la 5 cenți. În secret, Rotschild le cumpărase pe toate la acest preț derizoriu. Puțin timp după aceea, a sosit ştirea oficială despre operațiunile militare de pe câmpul de luptă. În câteva ore, cursul acțiunii „English Consul" a crescut peste valoarea ei inițială, iar mai târziu, chiar mai mult. Peste noapte, averea lui Nathan Rotschild, care era şi aşa imensa, a crescut de douăzeci de ori.

După înfrângere, francezii au fost confruntați cu greutăți financiare şi s-au

împrumutat cu o sumă foarte mare la băncile Ouvrard din Paris şi Baring Brothers din Londra. Nu însă şi de la Banca Rotschild. În 15 noiembrie 1818, s-au întâmplat următoarele: după ce hârtiile de împrumut ale statului francez fuseseră cotate timp de un an întreg la un curs ridicat, deodată cursul lor începuse să scadă. La curtea lui Ludovic al XVIII-lea domnea o atmosferă de tensiune. Frații Kolman şi Jacob Rotschild, cu imensele lor rezerve băneşti, au cumpărat în octombrie un număr imens de obligațiuni ale statului francez, emise de banca Ouvrard şi Baring Brothers. Astfel, cursul lor a crescut în octombrie. La 5 noiembrie însă, au început să vândă aceste titluri la toate bursele din capitalele europene, creând o mare panică. Guvernul francez şi-a dat seama că Nathan Rotschild are o mare influență asupra pieței financiare franceze. De aceea, a intrat din nou în legătură cu banca Rotschild, aceasta devenind din nou favorită. Curtea regală a început să-i acorde din nou lui Rotschild cea mai mare. atenție, şi nu numai în probleme băneşti.

Masoneria în America

După ce „Cavalerii Roşii" au înființat prima lor colonie în Pennsylvania, Loja masonică engleză a întemeiat şi aici o lojă în 1730. Războiul de independență american a fost organizat şi dus de masoni, iar constituția au conceput-o şi au semnat-o masonii. O treime din preşedinții americani au fost masoni, ei fiind de asemenea reprezentați în Cameră şi Senat. Pecetea americană, piramida cu un ochi la mijloc, pe verso pasărea Phoenix, drapelul american cu 13 dungi şi 13 state, cele 13 trepte ale piramidei, toate acestea sunt simboluri masonice instaurate de familia Rotschild şi aplicate în practică de Weishaupt. Macheta piramidei de pe bancnota de un dolar a fost făcută de Filip Rotschild împreună cu iubita sa Any Rând, aşa cum scrie ea însăşi în cartea ei „Atlas Shrugged". Mai târziu,.loja masonică americană s-a împărțit în alte două loji: „Ritul york" şi „Ritul scoțian", împărțite în 33 de grade. Majoritatea masonilor cred că cel de al 33-lea grad este ultimul. Dar gradele superioare lojei a 33-a sunt gradele Iluminaților. Toate lojile „Marelui Orient" din Europa au fost pătrunse de iluminismul lui Weishaupt, la fel şi în America. 90% din masonii organizați nu ştiu nici în zilele noastre, ce scopuri au Iluminații din gradele de sus. Aceste organizații ale gradelor inferioare sunt grupuri umanitare, utilitare. Ei se dau drept localnici de vază, folosesc simboluri secrete şi alte scamatorii. Tot ceea ce fac aduc avantaje carierei şi afacerilor. Soțiile lor se adună şi ele în organizații sociale sau de caritate unde preocuparea principală este bârfa. Fratele mason nu are idee de ce se întâmplă în vârf. Interesant este de remarcat că o parte dm m-asonii germani au susținut pe americani, iar alții au trecut în slujba englezilor, obținând mari profituri. 30.000 soldați germani au fost împrumutați ca mercenari englezilor în bătălia de la Trenton, unde au fost mai mulți soldați germani decât englezi. Dar cum stăteau finanțele în America? Benjamin Franklin şi Thomas Jefferson, ambii preşedinți, erau împotriva creării unei bănci centrale după modelul celei engleze. După moartea lui Franklin, agentul lui Rotschild, Alexander Hamilton, a fost numit ministru de finanțe şi a întemeiat „First National Bank of the United States". Această bancă a fost

controlată de Rotschild. În 1811, când concesiunea acestei bănci s-a sfârşit, nu a mai fost prelungită pe cinci ani, deoarece, economia americană era într-o stare de destabilizare. Rotschild, prin presiuni asupra parlamentului englez, a făcut ca englezii să ceară americanilor coloniile. Aceasta a dus la războiul dintre 1812-1814. După război, America a trebuit să facă datorii, astfel încât nu a avut altă posibilitate decât să prelungească mandatul băncii.

În 1836 preşedintele Jackson i-a retras din nou concesiunea pentru ca în 1836 să i se dea din nou dreptulsă funcționeze. În sfârşit, în 1913, a devenit „Federal Reserve Bank" (FED), care există până astăzi ca puternică bancă particulară. Cum funcționează această FED? Comitetul de bancheri ai acestei bănci tipăreşte „Federal Reserve Bancnote", adică dolari. Guvernul american nu are dreptul să tipărească bancnote. Banca FED dă guvernului aceşti dolari, în schimbul unor obligații (polițe de împrumut), care folosesc băncii ca garanție. Aceste obligațiuni sunt ținute de cele 12 filiale ale băncii FED care încasează anual procente. Şi muntele datoriilor creşte şi iar creşte. În 1982, ministerul de finanțe american publica suma de 1.070.241.000.000 dolari pentru care FED încasa de la contribuabilul american.115.800.000.000 dolari procente anual. Această enormă sumă de procente se scurge în buzunarul bancherilor particulari ai lui FED. Ei dețineau în 1992 obligațiuni în valoare de 5.000.000.000.000 dolari. Pe aceşti bancheri îi costă numai vopseaua, hârtia şi tipăritul dolarilor! Charles Lindbergh, un membru al Congresului de atunci, *este* primul care a numit-o pe Federal Reserve Bank „guvernul invizibil".

Deținătorii acțiunilor acestei bănci erau:

1. Băncile Rotschild in Paris şi Londra;
2. Banca Lazard Brothers din Paris;
3. Israel Moses Seif Bank din Italia;
4. Banca Warburg din Amsterdam şi Hamburg;
5. Banca Lehmann din New-York;
6. Banca Cuhn şi Loeb din New-York;
7. Banca Chase Manhattan din New-York;
8. Goldman Sachs Bank din New-York.

Este foarte curios de menționat că toate aceste bănci sunt evreieşti.

Aceste bănci împrumută bani guvernului american prin FED, iar procentele le suportă contribuabilul, plătind impozite. Aceasta este cea mai mare tâlhărie din istoria Statelor Unite şi trece aproape neobservată. FED prin obligațiunile ce le posedă are drept de zălog pe întreaga avere a Americii de Nord. O mulțime de încercări de a anula legea prin care se asigura existența acestei bănci au dat greş. S-a încercat prin instanțe ale justiției. De drept, cetățeanul american nu poate cere aceşti bani înapoi, deoarece FED nu este o instituție de stat, ci o structură particulară.

De fapt, această bancă este anticonstituțională, de aceea nouă state americane au intentat o acțiune judecătorească pentru anularea concesiunii acestei bănci.

Nathan Rotschild a înființat, după moartea tatălui său, în 1812, banca „Nathan Mayer Rotschild şi Fiii", la Londra, cu filiale la Viena, Berlin şi Paris. În America, banca lui a fost reprezentată de băncile Cuhn Loeb & Co, J.P.Morgan & Co, August Belmont & Co.

Familia Rotschild îşi câştigase o influență imensă în economia americană prin tranzacții bancare, bursiere, asigurări, credite acordate guvernului, finanțarea căilor ferate, fabrici de oțel şi armament etc. Ei au finanțat războiul dintre 1861-1865, provocând conflicte prin intermediul unor agenți. Un agent al lor, George Bickley, fondatorul lojii „Cavalerii cercului de aur" a incitat statele din sud să formeze o confederație şi să se separe de Uniune. Un alt agent al lor din partea băncii Morgan agita spiritele în statele nordice. Preşedintele Lincoln, care a aflat jocul, a încetat în 1862 şi 1863 să plătească dobândă imensă băncilor lui Rotschild şi a dat Congresului însărcinarea să tipărească acei dolari numiți „Green Back" cu care să plătească armata Uniunii. Acest lucru, bineînțeles, nu a fost pe placul Rotschilds-ilor, care au pus un agent al lor, John Wilke's Booth, să-l asasineze pe Lincoln. Acesta a fot ucis pe 14 aprilie 1865. „Cavalerii cercului de Aur" l-au scos mai târziu pe ucigaş din închisoare. Acesta a fugit la Londra unde şi-a petrecut restul vieții fără lipsuri, fiind plătit de Rotschild. După moartea lui Lincoln, dolarii „Green Back" s-au scos din circulație, fiind cumpărați pe nimica de banca Morgan şi Belmont.

În rezumat, putem spune că Banca N.M.Rotschild şi Fiii controlează: City-ul din Londra, coloniile coroanei engleze, guvernele englez şi francez, Comitetul celor 300, toate lojile Iluminaților din Europa şi America. Prin băncile Cuhn-Loeb, al căror director este Jacob Schiff (fiica acestuia a fost soția lui Trotzki) şi prin banca Morgan, Belmont şi Warburg au ridicat imperiul Rockefeller „Standard Oil", liniile ferate Harriman şi fabrica de oțel Carnegie. Aceste bănci sunt cele mai puternice din lume. Establishment-ul Coastei de Răsărit cu mafia ei financiară, politică, academică şi mass-media este stăpânită de Rockefeller.

Karl Marx

Evreul Moses Mordecai Marx Levi (alias Karl Marx) şi prietenul lui Friedrich Engels au devenit membrii unei organizații numită „Liga celor drepți". Această grupare revoluționară şi secretă din Franța provenise dintr-o altă organizație „Societatea celor patru anotimpuri". Toate acestea erau filiale ale Iluminaților lui Weishaupt. Ideologia Manifestului Comunist a fost concepută în „Liga celor drepți" şi era de mulți ani în circulație, înainte de a se face cunoscut Marx ca autorul manifestului. Marx a modernizat şi sistematizat planurile revoluționare scrise cu 70 ani înainte de Adam Weishaupt. Luptei contra capitalismului nu-i mai stătea nimic în cale. Marx a reuşit să transforme liga în ligă comunistă (1847). Astfel se vede limpede cum Iluminații puneau în America şi Anglia bazele unor sisteme capitaliste, iar în altă parte instaurau sisteme anticapitaliste, zise comuniste, pentru a naşte un conflict. Machiavelli descrie scopul acestui sistem: omenirea să fie în permanentă discordie şi buimăceală.

Planul pentru un guvern mondial

În anul 1830 a murit Weishaupt în vârstă de 82 de ani.

Conducerea Iluminaților bavarezi a fost preluată de Giuseppe Mazzini. El a ocupat acest loc din 1834 până în 1872. În timpul acesta Mazzini a avut contacte cu Albert Pike, suveranul maestru al ritului scoțian, loja americană şi fondatorul Ku-Klux-Klanului. Loja „Marelui Orient" din Europa a fost privită la un moment dat într-o lumină proastă din cauza activităților revoluționare ale lui Mazzini. De aceea Mazzini şi Pike au hotărât să schimbe organizarea lojilor.

Ei au hotărât să creeze un for suprem absolut secret care să fie centrala internațională. Despre acest lucru se poate citi în cartea „Occult Theoracy" scrisă de Lady Queensborough, pagina 208, 209. În acest for suprem se vor alege numai masoni de la al 33-lea grad în sus.

într-o scrisoare din 15 august 1871, Albert Pike, scrie Iluminatului Mazzini un plan în care demonstrează în linii mari modul cum îşi vor atinge Iluminații scopul de a forma un guvern mondial: *Pentru aceasta vor fi necesare trei războaie mondiale.*

Primul război mondial va fi înscenat pentru ca Rusia țaristă să intre sub controlul nostru, al Iluminaților. Pe ruşi îi vom folosi de sperietoare pentru activitățile noastre în restul lumii.

Al doilea război Mondial va avea loc prin manipularea neînțelegerii dintre naționaliştii germani şi sioniştii politici şi provocarea unui conflict. De aici, va rezulta extinderea sferei de influență rusească şi întemeierea statului Israel în Palestina.

Al treilea război mondial se va naşte din contradicția de păreri dintre sionişti şi arabii islamici. Planul nostru prevede extinderea foarte mare a conflictului.

Un aspect în acest al treilea război mondial îl constituie provocarea unui conflict între atei şi nihilişti, pentru a crea o tulburare socială de o brutalitate nemaiîntâlnită. După combaterea creştinismului şi a ateismului vom prezenta oamenilor adevărata credință a lui Lucifer. Declarația făcută în parlamentul israelian din 1980 ca Ierusalimul să fie capitala Israelului are la bază planul sioniştilor de a face din Ierusalim capitala unui guvern mondial. Acest fapt l-a anunțat prima dată public Ben Gurion în 1862. Asemenea planuri ambițioase pot dezlănțui un război mondial, fapt prezis în scrisoarea lui Pike către Mazzini. El a prevăzut că al treilea război mondial se va sfârşi prin instaurarea unui guvern mondial. A numi în cadrul ONU, spre exemplu, un guvern care-şi va stabili sediul în Ierusalim cred că va trece neobservat de majoritatea oamenilor, ca şi numirea sediului UNESCO la Geneva sau a controlului internațional al energiei atomice de la Viena. Instaurarea unei asemenea dictaturi mondiale a fost anunțată şi de bancherul Warburg[5], directorul băncii FED, pe 17 februarie 1950: „Noi vom avea în viitor un guvern mondial indiferent dacă ne convine sau nu! Singura întrebare este numai dacă acest lucru se va instaura prin

[5] Bancheri evrei din Hamburg; unul a fost şeful Serviciului de informaţii pe timpul ultimei monarhii în Germania, celălalt a ajuns directorul FED în New York

violență sau pe cale paşnică". William Cooper din Serviciul de informații al marinei americane (Naval - Intelligence of Navy) a dat la iveală în cartea sa „Benold a pale horse" că al treilea război este plănuit la mijlocul anului 1996. El a fotografiat documente ale acestui plan. Unul din oraşele mari ale Americii va fi bombardat. Acest lucru se va pune pe seama extremiştilor din Orientul Apropiat, poate din Irak, motiv pentru a dezlănțui un război.

Albert Pike şi Ku-Klux-Klan-ul

Din 1840 structura organizatorică a masoneriei americane stă sub strictul control al „Ritului Scoțian", este împărțită în două sectoare, cel nordic cu centrul la Boston şi cel sudic cu centrul în Arkansas.

„Ritul Scoțian" a fost un instrument de strategie al coroanei engleze, în secolul trecut, activitatea acestui rit a dus la conflicte rasiale şi de acte teroriste, ca, de exemplu, ocuparea Mexicului în războiul american dintre 1846-1848, campania armată a Ku-Klux-Klan-ului contra statelor americane sudice între anii 1867-1870.

„Ritul Cercului de aur" cu şeful lui, George Bickley, a apărut pentru prima oară în Cincinnati. Ei voiau să întemeieze o nouă zonă a sclavagismului cu centrul în Cuba. Aceasta sub mantaua creării primei zone de „liber schimb comercial". Ku-Klux-Klan-ul, pe scurt „KKK" întemeiat în anul 1867 la Nashville, după marele kyklos (cerc) îi avem deci, iar, pe cei din „Cercul de aur". KKK avea emblema cavalerilor de Malta.

În 1843 a fost întemeiat Ordinul B'nai B'ritn format din comunitățile evreieşti. Este de asemenea o lojă masonică secretă.

Este interesant de citat un pasaj din cuvântarea lui Albert Pike din 4 iulie 1889:

„Religia noastră, a masonilor celor mai înalți în grad, este credința neprihănită în Lucifer. Dacă Lucifer nu este Dumnezeu, atunci nici Cristos nu este Dumnezeu. Dar ei sunt amândoi Dumnezei. Deoarece ştiința ne învață că nu există lumină fără umbră, frumusețe fără urâciune, alb fără negru. Absolutul poate exista numai prin doi Dumnezei. Lucifer este Dumnezeul luminii".

Pike era satanist. El i-a acordat preşedintelui american Andrew Johnson gradul al 32-lea în „Ritul Scoțian". În ierarhia ordinelor era o lege că cel dintr-un ordin inferior trebuie să se supună orbeşte ordinului superior fără să facă uz de propriul lui discernământ.

În concluzie: contemporanii noştri, care, în mod conştient, renunță la voința lor proprie, cedează răspunderea lor personală în favoarea altei persoane, organizații sau conducător, nu merită să fie tratați civilizat, deoarece în zilele noastre nu este obligatoriu să se intre cu forța într-o organizație sau să se adere la o religie sau o sectă.

Anatole France a scris:

„O prostie rostită de cinci milioane de oameni rămâne totuşi o prostie".

Bill Clinton, actualul preşedinte al Statelor Unite ale Americii şi ostul

guvernator din Arkansas a avut ca educator şi părinte, care l-a crescut, pe preotul Vaught, care era membru al Ritului Scoţian în gradul al 32-lea. Clinton este de asemenea membru în CFR, Comisia trilaterală, Bilderberg şi al Lojii masonice „De Molay”.

Un alt ordin masonic american este „Skul & Bones” (craniu şi oase), întemeiat în 1862 de William Hunting Russel, general al Gărzii naţionale şi de Alfons Taft care a fost în 1876 general, ministru de război, în 1884 ambasador în Rusia, judecător al Curţii Supreme şi mai târziu, preşedinte al Statelor Unite. Prin tradiţie aceşti masoni îşi pun pe piatra mortuară imaginea unui craniu şi două oase. O bancă importantă, W.A.Harriman Company fondată de Averali Harriman, a fost integrată în Ordinul Skull & Bones. În anul 1920, Han iman a fost cel ce i-a finanţat pe ruşi prin Ruscombanc, prima bancă comercială sovietică. Directorul ei, Max May a fost membru în Skul & Bones. Ruscombanc a fost controlată de Morgan Banc, partenera băncii Rotschild.

Spre sfârşitul secolului al XIX-lea, Rusia ţaristă era singurul obstacol al Iluminaţilor de a ajunge la controlul şi guvernarea întregii lumi. În 1881, evreul Theodor Herzl a întemeiat la Odesa „mişcarea sionistă”, cu scopul de a ajuta crearea statului Israel în Palestina. În 1916, cu ocazia unui congres B'nai B'ritn la New-York a fost ales bancherul Jacob Schiff ca preşedinte al mişcării revoluţionare ruse. Jacob Schiff era preşedintele băncii Cuhn Loeb & Co. Pe 13 ianuarie 1917 a venit în America Leon Bronstein, alias Trotzki, unde i s-a eliberat un paşaport american. El a devenit ginerele lui Schiff, iar în palatul băncii socrului său era la el acasă. Jacob Schiff a finanţat „rebelii” ce se pregăteau pentru revoluţia din Rusia şi care erau recrutaţi dintre evreii ce locuiau în partea de răsărit a New-York-ului. Ei s-au antrenat pe terenurile lui „Standard Oil Company” a lui Rockefeller în New-Jersey. Trotzki şi Schiff au elaborat planul revoluţiei bolşevice în Rusia. După ce revoluţionarii au fost bine pregătiţi prin antrenamente au părăsit America, finanţaţi cu 20 milioane dolari aur din partea băncii lui Schiff.

Aceşti revoluţionari evrei împreună cu Trotzki au călătorit cu vaporul S.S.Christiania Fjord, special angajat pentru această cursă spre Rusia, pentru a dezlănţui acolo revoluţia bolşevică. Această revoluţie a fost finanţată de mulţi bancheri din America şi din Europa. Punerea la punct a Ohranei, serviciul de informaţii ţarist, alcătuit din multe organizaţii secrete, agenţi secreţi, agenţi dubli, poliţie şi informatori, pe scurt o organizaţie subversivă şi criminală, nu a fost o problemă prea complicată pentru Iluminaţi. Alfred Milner, şeful „Mesei rotunde”, o grupă a Ohranei, a intrat în mişcarea bolşevică ca şi alţi agenţi ai ei care au intrat în partidul bolşevic. Infiltrarea a fost atât de puternică, încât, în 1908, din cinci membri ai comitetului din Petersburg al partidului bolşevic, patru erau din Ohrana. O imensă sumă de bani au dat bancherii internaţionali şi prin Milner. Bolşevicii bine finanţaţi cu bani au fost superiorii menşevicilor şi socialiştilor. Doi agenţi ai Ohranei au întemeiat ziarul „Pravda”, prima fiţuică comunistă. Josef Stalin a fost şi el membru al Ohranei şi făcea legătura între poliţia ţaristă şi bolşevici. Banul, catalizatorul corupţilor, â fost de cea mai mare importanţă.

În 1917, după răsturnarea țarului, Ohrana a fost desființată şi a fost organizată CEKA, cu membri de zece ori mai numeroşi ca Ohrana; apoi, în 1920, şi-a schimbat numele în GPU, iar în 1934 în NKVD. În lagărele de concentrare ale NKVD-ului au murit 4 milioane de oameni. În război au murit 10 milioane soldați ruşi, iar sub guvernul comunist, până în 1950, au fost omorâți 40 milioane civili.

NKVD-ul, astăzi KGB, a avut, în 1982, 90000 ofițeri şi 175000 grăniceri, devenind cel mai puternic aparat represiv din lume.

„Gosbank", banca rusă, funcționează după principiul „Federal Reserve Bank". Ea adună bani din „nimic" şi controlează orice tranzacție comercială din Rusia.

După revoluția bolşevică, imperiul lui Rockefeller „Standard Oil" a cumpărat 50% din câmpurile de petrol de la ruşi, cu toate că oficial s-a spus că au fost naționalizate. În 1927 Standard Oil a construit prima rafinărie în Rusia, pentru ca ruşii să vândă petrol în Europa. Banii rezultați sunt împărțiți între ruşi şi Rockefeller.

Traficul comerţului cu opium al casei regale engleze în secolul al XVIII-lea

Înainte de a descrie câteva aspecte din Anglia, trebuie să clarificăm câteva situații şi noțiuni.

Regina Angliei este capul familiei regale engleze şi a imperiului colonial englez. Capitala este Londra, unde se află sediul primului ministru şi al cabinetului său de miniştri.

În Londra există însă un stat independent, „City"-ul, la fel ca statul Vatican de la Roma. City-ul, care este socotit ca cel mai bogat areal din lume, ocupă în inima Londrei 2,7 kilometri pătrați.

Guvernul City-ului se numeşte „Coroana", compus din 13 bărbați, iar regele Coroanei este „Lordul Mayor". Aici se află cele mai bogate şi cele mai influente instituții economice din lume ca: Banca Angliei controlată de Rotschild, Societatea londoneză Lloyd, Bursa de acțiuni din Londra, birourile concernelor de comerț, „Fleet Street"-ul, inima lumii ziarelor şi a editurilor etc. City-ul nu aparține Angliei. El nu este subordonat monarhiei engleze, nici parlamentului, nici guvernului englez. City-ul este adevăratul guvern englez, regina şi primul ministru sunt subordonați „Lordului Mayor" de care ascultă. La suprafață, guvernul englez se străduieşte să lase impresia că el este suveran, dar în realitate este numai marioneta City-ului. Dacă regina face o vizită în City, Lordul Mayor o întâmpină la „Temple Bar", poarta simbolică a City-ului. Regina se înclină şi cere permisiunea Lordului Mayor de a intra pe teritoriul „statului" lui suveran. El îi dă această permisiune înmânându-i spada statului. Lordul Mayor străluceşte în roba sa, poartă şi un lanț şi păşeşte înainte iar regina îl urmează la o distanță de doi paşi.

Banca Angliei a luat ființă datorită unui agent al lui Rotschild, William Paterson. Ea este şi astăzi controlată de imperiul Rotschild.

Aici, în City, în fiecare dimineață se fixează prețurile pentru toate bursele din

lume la: cacao, cafea, aur, diamante, bumbac, cânepă, porumb şi absolut tot felul de mărfuri.

În Anglia au existat două imperii separate: unul era imperiul colonial britanic sub stăpânirea casei regale, al doilea, imperiul sub stăpânirea „Coroanei" (City-ul)[6]. Toate coloniile cu popoare de rasă albă (Africa de Sud, Australia, Noua Zeelandă, Canada) erau supuse autorității guvernului englez. Celelalte colonii (India, Egipt, Bermude, Malta, Singapur, Hong-Kong, Gibraltar, coloniile Africii Centrale) erau coloniile „Coroanei", erau proprietatea City-ului.

Aceasta nu înseamnă că nu a existat o cooperare. East India Merchant Company (BEIMC) a adunat o avere fabuloasă din comerțul cu opium. BEIMC a înființat „Misiunea Inland" a cărei funcțiune a fost să angajeze mâna de lucru ieftină din China. Aceşti muncitori englezi, consumatori de opium, au creat astfel societății o piață de desfacere a acestui stupefiant. Casa regală engleză era atât de activă în acest comerț cu opium încât a înființat un impozit aplicat producătorilor de opium din India. Imense cantități de opium au fost transportate pe vasul „China Tea Clippers", din India spre China. Aceste transporturi au format 13% din venitul național al Indiei şi s-au efectuat toate sub controlul „Coroanei" în colaborare cu casa regală. Veniturile au fost astronomice, rezultate din vânzarea opiumului bengal în China. Bineînțeles, casa regală engleză nu dorea publicitate în această afacere, de aceea au mobilizat Serviciul secret englez pe „British Military Intelligence Department" şi pe „Secret Intelligence Service".

Din anul 1791 până în 1894 au crescut plantațiile de opium de la 87 la 663, toate concesionate de „Coroană". Anual se produceau în India 6.358.495 (milioane) kilograme opium din care 6.144.132. ^milioane) importate în China. Acest trafic a durat un secol. În 1843 guvernul chinez a interzis importul de opium, ceea ce a dus la războiul cunoscut sub numele de „războiul opiumului".

în 1729, BEIMC a înființat „Comitetul celor 300". Astăzi această organizație este una din cele mai influente din lume şi are ca scop tot formarea unui „guvern mondial", este aşa-zisa **„elita City-ului".**

Imperiul bancar Rotschild şi băncile aliate au fost toate implicate în comerțul cu opium: Banca Hong-Kong şi Shanghai, The British Bank of the Middle East, Midland Bank, National and Westminster Bank, Barclays Bank, The Royal Bank of Canada şi Baring Brothers Bank. Toate aceste banei sunt în „Comitetul celor 300". Mâna de lucru ieftină din China a fost folosită la construirea căii ferate Harriman care a făcut legătura între California şi Coasta de Est a Americii.' Aceşti lucrători chinezi erau consumatori de opium în America. Imperiul feroviar Harriman a fost finanțat de N.M. Rotschild & Sons Bank din Londra.

---

[6] Denumirea de „Coroana" s-a dat cu scopul de a induce în eroare lăsând impresia că este vorba de casa regală

Rotschild şi plutonul de execuţie

De-a lungul istoriei, regii şi dictatorii au avut faima de a cheltui mai mult decât puteau să ia supuşilor prin impozite. De aceea, banii de care aveau nevoie erau împrumutaţi de la bănci. Prin ce mijloace însă banca percepea banii de la datornici dacă aceştia nu voiau sau nu puteau să plătească?

Metoda era războiul! Finanţarea unui guvern funcţionează ca şi finanţarea unei persoane pentru a-şi cumpăra un automobil. Dacă clientul nu-şi poate plăti ratele lunare, banca îi ia maşina, remorcându-i-o. Cu ce se remorchează o maşină? Cu o altă maşină. La finanţarea guvernelor este acelaşi lucru. Nu se finanţează numai un guvern, ci se dau bani şi altor guverne. Debitorul are grijă ca ambele ţări să fie la fel de puternice, inegalitatea fiind produsă numai prin finanţare. Dacă o ţară nu-şi plăteşte datoriile va fi ameninţată de o altă ţară cu război.

De 160 ani lucrează Rotschild după acest principiu.

Nathan şi fraţii lui au început în Europa acest joc după profitul rezultat din războaiele lui Napoleon. În acest timp s-a instaurat în Europa aşa-numitul „echilibru între puteri" sau „echilibrul de forţe". Pentru a-şi consolida poziţia de stăpân din umbră, Rotschild a trebuit să clădească două grupări de putere în Europa cam de acelaşi calibru. El trebuia să fie sigur că regii „A" puteau fi ameninţaţi de regii „B". Bineînţeles, şi A *şi* B erau finanţaţi de el. Dar, mai trebuia o a treia putere, ca o „poliţă de asigurare", dacă unele naţiuni nu se aliniază. Această a treia putere era Anglia lui Nathan. Anglia avea supremaţia în Europa. Şansele unei părţi în război erau măsurate de partea cui se află Anglia. Anglia se afla totdeauna de partea celui ce câştiga războiul. Puterea casei Rotschild prin eficienţa acestei politici a crescut aşa de mult încât la începutul acestui secol controla jumătate din averea întregii lumi.

Cum se înscenează un război mondial?

Unirea statelor germane sub Bismark a tulburat „echilibrul de forţe ale marilor puteri", echilibru care a durat în Europa cam peste două sute de ani. Până în anul 1871, Anglia a deţinut supremaţia pe continentul european. Această supremaţie a fost mereu atacată de Franţa şi Spania, dar Anglia a ieşit aproape totdeauna biruitoare. Germania devenise puternică datorită coloniilor şi dezvoltării potenţialului militar. Iluminaţii vedeau în aceasta o primejdie, iar Anglia îşi pierdea stăpânirea asupra Europei, din punct de vedere economic şi militar. Pentru a contracara acest lucru, băncile internaţionale, care nu aveau legături cu economia germană, au căutat căi de a stăvili şi de a controla Germania. Intre anii 1894 şi 1907, Franţa, Anglia, Rusia şi alte naţiuni au încheiat o serie de alianţe pentru ca, în cazul unui război, să meargă toate contra Germaniei; În continuare, Comitetului celor 300 i-a revenit sarcina să pună în scenă primul război mondial. Din Comitetul „mesei rotunde" s-a născut o organizaţie RIIA (Royal Institute for Internaţional Affairs).

RIIA cunoscută şi sub numele de „Chatham House" a avut ca membri fondatori pe: Lordul Albert Grey, Lordul Toynbee, eminenţa cenuşie din M16, scriitorul

H.G.Wells, Lordul Alfred Milner, şeful „Round Table" şi H.J.Mackinder, inventatorul aşa-zisei „geopolitici". RIIA a primit misiunea din partea Comitetului celor 300 să analizeze modul în care se putea înscena un război. Personal au fost însărcinaţi cu această problemă Lordul Northcliff, Lordul Rothmere şi Arnold Toynbee. Primii doi lorzi erau fraţi şi dominau presa din. Anglia, iar Arnold Toynbee era cunoscut istoric, toţi trei fiind evrei. Aceştia au ţinut multe şedinţe în „Wellington House" unde s-au conceput strategii şi metode de a influenţa opinia publică şi de a o pregăti pentru dezlănţuirea unui război. Specialiştii americani ca Edward Bernays şi Walter Lippmann şi-au dat şi ei concursul. Lordul Rothmere a folosit ziarul său în acest scop şi după un test de şase luni a constatat că 87% din populaţie nu mai gândea raţional şi critic şi se lăsa influenţată. Acesta era şi scopul urmărit. Proletariatul englez a fost de asemenea manipulat prin propagandă, astfel încât a fost convins să-şi trimită fiii cu miile la măcelul unui război. Theodor Roosevelt, preşedinte al Statelor Unite între 1901 -1909, s-a exprimat în felul următor: „În spatele guvernului la vedere tronează un guvern invizibil care nu este credincios şi nici răspunzător faţă de popor. A distruge acest guvern invizibil, alianţa fără Dumnezeu între afacerile corupte şi politica mârşavă, este datoria şefului statului".

Primul război mondial din perspectiva Iluminaţilor

Aparent, la începutul secolului al XX-lea între popoare domnea pacea. Dar numai aparent. În culise însă era de mult programat un măcel pe care lumea nu avea să-l uite repede.

Iluminaţii erau convinşi că pentru a ajunge să instaleze un „guvern mondial" trebuie să provoace o stare de devastare barbară de care nici o naţiune să nu aibă scăpare.

Istoricii sunt toţi de aceeaşi părere că motivul războiului a fost un conflict trivial între Austria şi Iugoslavia. Asasinarea moştenitorului la tronul Austriei, al prinţului Ferdinand şi a soţiei sale Sofia, de către organizaţia secretă „mâna neagră", la Sarajevo, a fost motivul începerii războiului. Evreul Gavril Princip, atentatorul, a executat ceea ce Albert Pike scrisese în programul său cu 40 de ani înainte. Mersul războiului este bine cunoscut, trebuie numai de remarcat situaţia Rusiei. Deşi avea cea mai mare armată pe atunci, era foarte slab pregătită pentru un război. În 1914, Anglia a promis Rusiei ajutor în cazul unui război. Ajutorul militar a fost precizat de Coroana engleză. La începutul războiului, Anglia a redus imediat ajutorul cu 10%. Probabil planul Iluminaţilor a fost să pună Rusia în primejdie. Cu cât războiul înainta, cu atât ajutorul devenea mai slab. În timp ce milioane de ruşi cădeau pe câmpul de luptă, agenţii lui Rotschild pregăteau terenul pentru revoluţia pe care o plănuiau să o extindă şi asupra Germaniei înfrânte. Revoluţia a izbucnit în Rusia în 1917 şi ţarul a fost alungat. Un guvern provizoriu sub prinţul Georgi Luwow nu a putut opri mersul revoluţiei. Trotzki împreună cu rebelii lui au părăsit New-York-ul pe vasul Cristiania Fjord, cu 20 milioane dolari, pornind spre Rusia.

Vasul închiriat de bancherul Jacob Schiff a fost oprit de autoritățile canadiene pe 3 aprilie 1917 într-un port în Noua Scoție. Pentru un moment planul Iluminaților părea că dă greş. Dar bancherul Schiff, prin influența sa, a făcut posibilă călătoria spre Europa a lui Trotzki. Acesta s-a oprit mai întâi în Elveția, unde s-a întâlnit cu Lenin, Stalin, Kaganowitsch şi Litwinov, pentru a definitiva planul strategic. Interesant de menționat că mai toți agenții națiunilor aflate în conflict se întâlneau în Elveția. În 1815 după Congresul de la Viena i se acordase Elveției acest statut de neutralitate. Din întâmplare? Sau un locşor sigur în centrul Europei era pe placul celor ce trag sforile în umbră?

Din Elveția, drumul mai departe spre Rusia al agenților, al revoluționarilor cu bani şi echipament a fost asigurat de Max Warburg, fratele evreului bancher Paul Warburg, şeful serviciului secret german sub regele Wilhelm. Acesta a procurat un vagon sigilat şi convoiul a trecut prin Germania. Frații Warburg erau originari din Hamburg. Unul a devenit şeful băncii „Federal Reserve" în America, celălalt şeful Serviciului secret german.

În Rusia, Lenin a fost şeful activităților politice, iar Trotzki, şeful armatei. El a organizat Armata Roşie. Numele nu este întâmplător. Armata Roşie bolşevică sub conducerea lui Trotzki a fost unealta ucigătoare a lui Rotschild, emblema roşie a bancherilor internaționali.

Este un adevăr istoric recunoscut că majoritatea revoluționarilor lui Lenin au fost evrei. „Times" scria în anul 1929, pe 29 martie, că fenomenul interesant în revoluția bolşevică este procentul mare de elemente străine şi nu ruseşti. Din cei 30 comisari ce au avut rol conducător, trei sferturi au fost evrei. Generalul rus A.Nechvolodov scria că Jacob Schiff a dat în continuare 12 milioane dolari acestor revoluționari. Serviciul secret francez dă la iveală pe toți bancherii care au finanțat revoluția roşie: Felix Warburg, Otto Kohn, Mortimer Schiff, Jerome Hananer, Max Breitung din America şi Max Warburg, Olaf Aschburg, Jivtovski din Europa.

În acelaşi timp Bakhmetiev, ambasadorul rus din America, dă la iveală transportul aurului rusesc între 1918 şi 1922 din Rusia spre New-York. Datorită agentului Max Warburg şi Germania a transferat bani revoluționarilor bolşevici. Până în 1918 au fost transferate 40.580.997 mărci iar după luarea puterii de către Lenin, trezoreria germană a dat 15 milioane mărci bolşevicilor. Masacrul sângeros, al milioanelor de ruşi şi înrobirea multor milioane de oameni sub comunism i-a lăsat indiferenți pe bancherii internaționali în acțiunea lor spre hegemonia lumii.

Finanţarea revoluţiei bolşevice

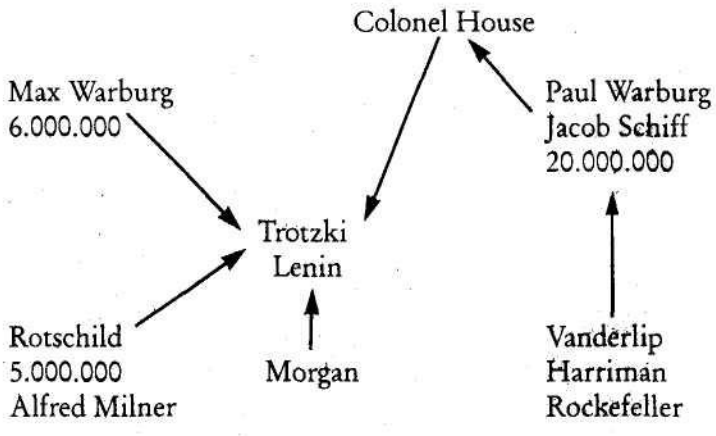

Declaraţia Balfour

Stabilirea regimului marionetă sub Lloyd George în Anglia a adus o schimbare radicală în atitudinea acesteia faţă de sionişti. Noul ministru de externe, Arthur Balfour, scrie lui Lionel Rotschild, pe 2 noiembrie 1917, următoarea scrisoare:

Dragul meu Baron Rotschild,

Cu deosebită bucurie vă pot aduce la cunoştinţă din partea guvernului Majestăţii sale, următoarea declaraţie: cabinetul a aprobat sforţările evreilor sionişti şi le-a acordat totală simpatie. Guvernul Majestăţii Sale priveşte cu bunăvoinţă formarea unui Stat evreiesc în Palestina şi va susţine acest proiect cu putere. Bineînţeles este clar că drepturile civile şi religioase ale cetăţenilor neevrei din Palestina nu vor fi încălcate precum şi statutul politic al evreilor din alte state nu va fi influenţat. Vă sunt îndatorat dacă transmiteţi acestea congresului sionist. Cu salutări cordiale,

Arthur James Balfour

Interesant este că, la data când a fost scrisă această scrisoare, Palestina se afla sub turci. Unora le promite un guvern, altora un teritoriu ce se afla în posesia unei a treia puteri. Câţiva ani mai târziu, turcii au fost învinşi. Anglia căpătase protectoratul asupra Palestinei şi Egiptului, iar Franţa asupra-Siriei şi Libanului. Rotschild a folosit influenţa sa asupra Americii ca să treacă de partea aliaţilor în primul război mondial: aliaţii în acest timp aveau de furcă cu turcii şi germanii.

Cartierul general al sionişţilor a fost transferat de la Berlin la New-York. Şeful era judecătorul Louis Brandeis. Doi agenţi importanţi ai lui Rotschild au fost Edward House şi Bernard Baruch. Aceştia doi au jucat un mare rol în Statele Unite. Baruch a fost instrumentul cel mai important în alegerea preşedintelui Woodrow Wilson iar House a fost consilierul intern al preşedintelui Wilson şi şeful lui „State Department". De la sine înţeles că preşedintele Wilson devenise, sub influenţa lui House, marioneta lui Rotschild.

Ca dovadă este faptul că Wilson nu are nici un veto la înfiinţarea băncii particulare „Federal Reserve" şi a cerut Congresului aprobarea de a intra în război contra Germaniei. Congresul şi poporul au votat pentru, datorită şi propagandei dusă în acest scop.

Oameni de ştiinţă ca Thomas Beardou sau Preston Nichol au scris cărţi care au tratat tehnica de propagandă dusă în Statele Unite spre a pregăti opinia publică pentru un război în Europa. Propaganda sub titlul „să facă lumea mai sigură prin democraţie" a fost lansată de Iluminaţi, care îl vedeau pe Woodrow Wilson drept reprezentantul „noii libertăţi" cu scopul de a atrage America în război. Primul război mondial a fost o afacere foarte bună pentru Iluminaţi. Bernard Baruch a fost preşedintele Comitetului industriei de război şi averea lui a crescut de la un milion dolari la două sute milioane dolari.

O alta acţiune a preşedintelui Wilson a fost ideea dată Congresului de a fonda „Liga Naţiunilor", ceea ce s-a şi întâmplat cu scopul ca mai târziu Liga Naţiunilor să se

transforme în ONU.

Politica de neutralitate a Americii, atât de apărată de George Washington, a fost îngropată. Washington, în mesajul lui de adio, a predicat sus şi tare neutralitatea Americii, care a fost exprimată şi în doctrina Monroe. America devenise prin şarlatanie o unealtă militară în mâna bancherilor internaţionalişti. Rusia ţaristă, un spin în ochii Iluminaţilor, fusese rasă de pe scena lumii. Primul război mondial a adus ţărilor beligerante datorii astronomice. Bancherii doresc datorii cât mai mari, acestea aducându-le câştiguri fabuloase din dobânzi.

Tratatul de la Versailles a fost conceput după planul Rotschilds-ilor. De partea americană era Woodrow Wilson, marioneta lui Rotschild, cu sfetnicii săi, şi agenţii Baruch şi House.

Din partea Angliei, mai bine-zis a „Coroanei" era Lloyd George şi Comitetul celor 300. Consilierul lui a fost Sir Philipp Sasoon, ascendentul direct al lui Aneschel Rotschild şi membru în „Privy Council" (Consiliul de stat secret).

Din partea Franţei au fost în delegaţie primul ministru Clemenceau şi George Mandel. Mandel, născut Jerobeau Rotschild, era adesea numit şi Disraeli al Franţei.

Colonelul House a fost persoana cea mai de vază în tratatul de la Versailles. Este cunoscut un caz când Clemenceau a intrat în biroul lui House, unde tocmai se găsea Wilson. Wilson a trebuit să părăsească biroul, pentru ca Clemenceau şi House să se poată întreţine nestingheriţi.

Acest tratat satisfăcea pe militarişţii imperialişti şi pe hoţi. A fost o lovitură de moarte pentru toţi cei ce credeau că după război va urma pace şi înţelegere. Nu a fost un tratat de pace, ci o declaraţie de război. Lloyd George declara: „Avem un document scris care garantează un nou război în douăzeci de ani; dacă se impun unei naţiuni condiţii pe care nu le poate îndeplini, atunci ea este silită sau să încalce tratatul, sau să facă război".

Noi cunoaştem acum grupurile de persoane care erau în spatele tratatului de la Versailles şi ce scop au urmărit. Unii ignoranţi poate că şi astăzi pun la îndoială Protocoalele Sionului, dar prezenţa agenţilor lui Rotschild în acest tratat în nici un caz nu se poate spune că a fost întâmplătoare.

Masa Rotundă

The Round Table (Masa Rotundă) a luat naştere din dorinţa magnatului aurului şi diamantelor, Cecil Rhodes, de a instala „un nou guvern mondial". Biograful său, Sarah Millin, o numeşte mai concret „dorinţa de a guverna lumea". În anul 1890, Cecil Rhodes avea un venit anual de un milion de lire sterline. El cheltuia sume enorme. Rhodes a lăsat mai multe testamente. Frank Aydelotte în cartea sa „American Rhodes Scolarship" arată că din primul testament se desprinde dorinţa lui Rhodes ca Anglia să stăpânească întreaga lume cu o singură limbă, cea engleză. Puterea ei să fie atât de

mare încât să facă războaiele imposibile. De fapt, primul care a conceput o asemenea organizație de dominație a lumii a fost Weishaupt Iluminatul. Aceasta a servit ca model comuniştilor. Aceeaşi carte ne arată că în 1888 Rhodes a scris un al treilea testament în care lasă întreaga lui avere lui Rotschild. În testament se referă şi la înțelegerea lor în scris care conține „ceea ce am vorbit noi între patru ochi".

Intr-un post scriptum către Rotschild scrie Rhodes: „Cu privire la constituirea unui asemenea plan, luați modelul Iluminaților". În ultimul său testament, Rhodes îl numeşte pe ginerele lui Rotschild să dispună de întreaga sa avere. Cu aceşti bani s-a înființat în 1891 nucleul organizației condusă de Lordul Alfred Milner. Ea s-a numit „Masa Rotundă" şi îşi ducea activitatea în spatele guvernului englez. Aceşti oameni au provocat primul război mondial pentru a făuri guvernul mondial. Dacă acest lucru s-ar fi înfăptuit omenirea ar fi fost scutită de nenorocirile ce au urmat. După încetarea ostilităților, în noiembrie 1918, Woodrow Wilson a venit în Europa cu consilierul său, colonelul House, pentru a constitui Liga Națiunilor. House a luat contact cu membrii „Mesei Rotunde", care au fost convocați la Conferința de pace de la Paris în 1919. Acest grup a plecat apoi în America unde au constituit în 1921 CFR (Council on Foreign Relations"). CFR şi „Masa Rotundă" se aflau sub influența Băncii Morgan.

Pregătirea celui de al doilea război mondial

În 6 februarie 1929, Montague Norman, preşedintele băncii engleze, a plecat la Washington pentru a purta convorbiri cu ministrul de finanțe american, Andrew Mellon. Consecința a fost ridicarea imediată de către Federal Reserve a dobânzii oficiale. La 9 martie 1929, scria Paul Warburg în Financial Chronicles: „dacă speculațiilor nelimitate li se dă posibilitatea de a se extinde, atunci falimentul este sigur". Cei inițiați s-au retras de la bursă şi au cumpărat aur şi argint. În toamna anului 1929 a sosit momentul când bancherii internaționali au apăsat pe buton. Agenții lor au pregătit propaganda acțiunilor' la bursă, tranzacțiile au fost enorme, după care a urmat ruina financiară. Ea a aruncat America în depresiune şi în scurt timp, în toată lumea s-a instalat stagnarea şi şomajul. Iluminații au putut cumpăra pe nimic firme şi terenuri şi au avut posibilitatea de a influența guvernul american. CFR a început să atragă în sfera lui de influență oameni importanți din" lumea afacerilor guvernului, presei şi armatei. Germania, în adânca depresiune economică, rămăsese în urmă cu plățile stipulate în tratatul de la Versailles şi ceruse un moratoriu. Acesta a fost respins de aliați: ca urmare Franța a ocupat regiunea Ruhr. Muncitorii însă au declanşat greva generală şi ocupanții şi-au dat seama de eşecul acestei acțiuni. După ce Germania a acceptat planul Dawes (conceput de Morgan), trupele străine au părăsit regiunea Ruhr. Germaniei i s-au acordat credite de 800 milioane dolari. A urmat planul Young (Owen Young - un agent al lui Morgan), apoi înființarea Băncii internaționale de plăți în Elveția. Sistemul Dawes, Young şi Banca internațională de plăți au fost toate înființate cu scopul de a realiza profituri. Este un sistem machiavelic: pe de o parte bancherii împrumută bani celor aflați în război, pentru ca, pe de altă parte, tot ei să le dea credite cu care să-şi plătească datoriile de război.

Sumele enorme date de capitalul american sub formă de credite au folosit pentru a pune pe picioare maşinăria de război a lui Hitler. Sectorul economic american, ce avea o mare influență, a cunoscut natura nazismului; cu toate acestea, l-a susținut masiv în toate domeniile unde a fost posibil, conştient fiind că la sfârşit va avea loc un război în care va intra şi America. Acest lucru este astăzi dovedit. Au fost publicate şi stau la dispoziția tuturor celor ce vor să se informeze toate protocoalele şi rapoartele „Hearings" ale comisiilor congreselor guvernului american şi Camerei reprezentaților între 1928-1946. Unele dintre acestea sunt: „House Subcommittee to Investigate Nazi Propaganda 1934", „House Temporary National Economic Committee 1941", „Senate Subcommittee on War Mobilization 1946".

Istoricul Edward Griffin demască anii dinaintea celui de al doilea război mondial când s-a format un Cartel Internațional cu centrul principal în Germania, care controla întreaga industrie chimică şi farmaceutică din lume, cu filiale în 93 de țări, cu numele de I.G.Farben. Acest Cartel este unic în istorie. Rockefeller a vândut 546.000 acțiuni ale Standard Oil către I.G.Farben. Doi ani mai târziu, I.G.Farben a semnat un contract cu Alcoa Aluminium. Acest Cartel a fost controlat de Rotschild şi prin el s-au dat sume imense şi SS-ului. În consiliul de conducere al Cartelului I.G.Farben se aflau Max şi Paul Warburg (Federal Reserve), C.E.Mitchell (Federal Reserve) şi H.A.Metz (Bank of Manhattan). Herman Schimitz, preşedintele Cartelului, a fost în acelaşi timp în consiliul de conducere al Deutsche Bank şi al Băncii internaționale de plăți din Elveția. Averell şi fratele său, Roland Harriman, au finanțat SS-ul prin Union Bank, asociată cu Thyssen. Din opt directori ai acestei alianțe Thyssen-Harriman patru erau din organizația „Skull & Bones" şi doi național-socialişti. Harriman a finanțat în acelaşi timp pe sovietici şi pe nazişti prin Brown Bos. Harriman Bank. În consiliul acestei bănci era Prescott Bush, tatăl lui George Bush. Până în 1936 au fost peste 100 firme americane angajate în economia hitleristă. Convenția acestora a fost să nu se ia nici un venit din Germania, toți banii să fie creditați lui Hitler. Abia după invazia japonezilor în „Pearl Harbor" firmele americane au încasat aceste venituri. După cum se vede totul a fost plănuit până în cele mai mici amănunte. Ele însă au fost cunoscute numai Iluminaților. Deşi s-au scris sute de cărți despre tragedia celui de al doilea război mondial, foarte puțini oameni cunosc adevăratele motive ale acestui război, cel mai costisitor dintre toate. Istoria, aşa cum este scrisă în cărțile oficiale de istorie din SUA, Germania, Anglia sau Japonia are foarte puțină asemănare cu realitatea, cu adevăratele motive şi scopuri ale acestui război. Mass-media, creatoare de imagini cu pensula, în numele informației şi al educației, a realizat întreaga operă de a arunca nisip în ochii opiniei publice şi poartă răspunderea pentru nivelul ei de gândire atât de scăzut, încât poate fi caracterizat ca o „încâlceală lipsită de capacitatea de reacție".

Încet şi sigur însă adevărul iese la iveală. Ceea ce avem la îndemână sunt date istorice, însă numele celor care trag sforile nu sunt pomenite nicăieri.

Conform pactului Hitler-Stalin, urma ca Polonia să fie împărțită în două, fapt împlinit de Hitler în septembrie 1939. După tratatul semnat cu douăzeci de ani în

urmă (clauze în spiritul Iluminaților) Anglia şi Franța erau obligate să intre în conflict de partea Poloniei. Chamberlain, socotit un laş, a fost înlocuit cu masonul şi exsionistul Churchill. Acesta a început jocul, dispunând bombardarea Germaniei. Hitler nu a fost pregătit pentru un război cu Anglia, de aceea a căutat cu orice preț să-l oprească. În 1933, într-o cuvântare, Hitler a asigurat Anglia că dacă aceasta va fi amenințată de comunism, el este gata să o apere. În mai 1940, germanii au permis englezilor să-şi retragă 335.000 soldați din Dunkirchen. Hess a sosit în Anglia cu scopul de a face pace între aceste două națiuni."'Dar alianța Churchill-Baruch a fost mai puternică. Baruch l-a convins pe Churchill să înființeze statul Israel. Churchill a dat ordin pe 23 mai 1939 ministrului coloniilor lordului Lloyd să retragă trupele engleze din Palestina şi să permită evreilor să se organizeze militar pentru propria apărare.

Adolf Schickigruber şi Organizaţia Thule

Ca să aducem puțină lumină în cel de ai treilea Reich, „învăluit în mister, precum şi în rolul lui Adolf Hitler, trebuie să pornim mai dinainte. Se vorbeşte mereu *de* doctrina rasială, de nimicirea evreilor, de criminalul Hitler, însă nicăieri nu se pomeneşte cum şi-a format ideologia sa, cine l-a pus în poziția pe care a avut-o şi cine l-a finanțat. Cărțile ce conțin asemenea informații sunt imediat interzise sau îndepărtate.

În 1890, personalități proeminente din Anglia au format „Ordinul ermetic al amurgului de aur" („The Hermetic Order of the Golden Dawn"). Membrii erau masoni din loja Rosacruce ca: Florence Farr, laureatul Nobel pentru literatură, B. Yeats, autorul cărții Dracula, Bram Stoker, Gustav Meyerink, autor cunoscut, Aleister Crowley, cel mai cunoscut magician al secolului şi alții. Această organizație se ocupa cu magia şi cu ştiința esoterică. O ramură a acestei organizații s-a format în Germania în 1917. Rudolf von Sebottendorf a venit în 1917 din Turcia (unde a fost recrutat de masoni) şi împreună cu alți patru membri, printre care preotul Gernot, s-au întâlnit la Viena, unde s-au hotărât să cerceteze misterul Templierilor. Din anul 1307, Templierii transmit din tată în fiu secrete legate de învățătura lui Cristos şi intrarea noastră în mileniul Vărsătorului. Pater Gernot le-a explicat că trecerea din mileniul Peştelui în cel al Vărsătorului stă în legătură cu rotirea Soarelui. Aşa cum Luna înconjoară Soarele în 12 luni, tot aşa şi Soarele înconjoară „Soarele negru" (un soare central) în 12 perioade. O asemenea perioadă cosmică numără 2155 de ani care fac „anul cosmic" cam de 25.860 de ani. După spusele Templierilor, pe noi ne aşteaptă la schimbarea de mileniu un sfârşit de an cosmic şi începutul altui an cosmic. După 25.860 de ani se termină anul cosmic al Peştelui care este caracterizat prin radiații slabe ale Pământului. În anul cosmic cu care începe epoca Vărsătorului, Pământul are radiații mai puternice. Totodată, când are loc această schimbare, au loc şi perturbări religioase, politice, sociale şi chiar geologice. După prezicerile Templierilor, anii cu date importante sunt 1934, 1962 (când încep radiații puternice), 1990. Important este pentru ei pasajul din Noul Testament unde Cristos spune evreilor: „împărăția lui

Dumnezeu vi se va lua şi se va da altui popor care va aduce fructele aşteptate" (Matei 21, 43, Noul Testament). Acest ordin a convins că poporul despre care este vorba este poporul german. După Vechiul Testament, Yahwe este Dumnezeul răului, este satana (Moses scrie „Ani ha El Schaddai" El Schaddai = Satana, Moses 17, 1).

Cu asemenea informații, pentru templieri pozițiile erau clare: Dumnezeul din Vechiul Testament este rău, distrugător, cei ce cred în el (evreii) distrug lumea, natura şi pe oameni. Convinşi fiind şi de textul Evangheliei lui Ioan capitolul 8, 30-45 în care Cristos spune evreilor:

„Voi spuneți că Abraham este tatăl vostru. Dacă voi spuneți că sunteți copiii lui Abraham, atunci trebuie să împliniți faptele lui. Dar voi încercați să mă ucideți pe mine care v-am adus adevărul de la Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este tatăl vostru, voi ar trebui să mă iubiți, eu sunt trimisul lui Dumnezeu. De ce nu vreți să înțelegeți vorbele mele? De ce nu vreți să le auziți? Voi aveți ca tată pe diavol şi faceți ce vrea el! El este un ucigaş şi nu are de partea lui dreptatea. El este tatăl mincinoşilor şi voi vorbiți limba lui."

Grupul din jurul lui Sebottendorf a format în 1918 la Bad Aibling **„Organizaţia Thule".** În octombrie 1918, un anume Adolf Schicklgruber (Hitler era numele de fată al mamei lui) se face remarcat prin talentul lui oratoric. Ocultist şi esoteric, aderă la această organizație, care întemeiază DAP (grup de activitate german), din care mai târziu se naşte NSDAP şi SS. Aceştia sunt cei din loja „Soarelui negru" (schwarze Sonne).

Membrii organizației Thule (Thule este un oraş, aşa spune legenda, în nordul Europei, populat de rasa ariană şi scufundat o dată cu Atlantis), pe lângă practicile luate de la „Golden Dawn" se ocupau cu yoga, Tantra, magia, ocultismul, ştiințele Templierilor, astrologia. Foarte pronunțată era ştiința ariană şi în mod special combaterea evreilor. Emblema lor era svastica şi statutul lor era ridicarea mâinii drepte. Teoria şi practica celui de al treilea Reich era bazată pe principiile organizației Thule. Membrii cei mai importanți ai organizației Thule au fost: R. von Sebottendorf, Guido von List, Adolf Hitler, Rudolf Hess, H.Goring, Alfred Rosemberg, Hans Frank, prof.dr. Hanshofer, Theo Morell, Rudolf Steiner, Contessa Westrop şi Treibisch Lincoln. Treibisch Lincoln, evreu ocultist, amic al lui Hitler, i-a dat acestuia 100.000 mărci în anul 1920 cu care Hitler a devenit proprietarul ziarului „Observatorul popular".

Organizația Thule mai credea că pământul este gol în interior (ceea ce cred şi tibetanii cu Dalai Dama), iar aici se află o permanentă lumină a unui Soare: intrările în interiorul lui erau prin Polul Nord şi Polul Sud. În timpul celui de al doilea război mondial s-au făcut două expediții la poli pentru cercetări. Această lumină a unui Soare interior dă naştere Aurorei Boreale, apa ghețarilor este apă dulce şi vântul de la 76° latitudine este un vânt cald, de aceea păsările zboară spre nord peste ghețari şi la topirea ghețarilor iese la iveală polen de flori. Membrii Thulei luau aceste mituri în serios: ideologia guvernanților celui de al treilea Reich cu tema El-Schaddai,

persecuția evreilor, proorocirea lui Isaia, secretul Templierilor care, se pare, că aveau mintea tulburată. Medicul personal al lui Hitler, Theodor Morell, scrie că încă de la vârsta de 20 ani acesta a fost înclinat spre misticism şi că lua droguri. Împreună cu librarul Pretoche din Viena, Hitler lua stupefiante „Peyotl", pentru ca prin halucinații să poată pătrunde misterele. Morell spune că în ultimii şase ani ai vieții lui a luat stupefiante şi calmante. După nereuşita lovitură de stat din Miinchen în 1924, Rudolf Hess s-a ocupat de instrucția politică a lui Hitler. Haushofer, cel mai de seamă magician de pe vremea aceea, l-a inițiat în ocultism. Haushofer a avut o viziune: Hess păşind în sălile castelelor englezeşti şi căutând să facă pace între Anglia şi Germania. De aici zborul lui Hess în Anglia. Hess s-a ocupat şi de textul manuscrisului cărții „Mein Kampf" pe care l-a redactat la maşina de scris. Se spune că Hitler a fost şi membru al lojii „Centuria de aur", o lojă de gradul 99. Pe glob există 99 de loji de acest fel. Fiecare lojă are ca şef un demon: aceştia sunt foarte periculoşi şi în strânsă legătură cu magia neagră a tibetanilor. Numai astfel se poate explica discursul lui Hitler din 30 ianuarie 1945: „În această luptă nu va ieşi biruitoare Asia, ci Europa. În fruntea ei va sta națiunea care de 1500 ani a ridicat Europa mai presus de Orient, națiunea germană, marele nostru Reich!"

Cu privire la dispariția lui Hitler, faptele sunt neclare. Miguel Serranos, ambasadorul Republicii Chile la Viena, povesteşte că loja a 99-a l-a ajutat pe Hitler să fugă în America Latină. În 5 martie 1979 unele ziare au scris că s-a găsit avionul său personal în America de Sud. Inginerul austriac de aviație Joseph Greiner a publicat în Elveția în 1945 o carte unde afirmă că l-a văzut personal pe Hitler îmbarcându-se într-un avion la Berlin Tempelhof la ora 2 după amiază pe 30 aprilie 1945.

Organizația Thule şi SS-ul au conlucrat intens cu o colonie tibetană din Berlin. Se cunoaşte faptul că Hitler avea contact cu un călugăr tibetan care purta mănuşi verzi şi spunea că are cheile tunelului Arianei (tunel ce duce prin Himalaia spre. interiorul Pământului).

Pe 25 aprilie 1945, când au intrat ruşii în Berlin, au fost găsiți într-o cazemată şase tibetani morți, aşezați în cerc, în mijloc aflându-se un tibetan cu mănuşi verzi. Se pare că a fost o sinucidere colectivă. Pe 2 mai 1945 au descoperit ruşii în Berlin peste o mie de soldați tibetani morți, care au luptat de partea germanilor.

Care a fost poziția Americii?

Majoritatea americanilor nu voiau să audă. de o participare la război. Dar Iluminații erau de altă părere. Al 32-lea preşedinte, Franklin, declara: „Roosevelt era primul maestru al unei loji, membru al CFR şi al Comitetului celor 300. Consilierii lui intimi au fost Baruch şi House. Iluminații i-au plasat bine pe aceştia doi, ceea ce a avut drept rezultat faptul că Roosevelt a forțat promulgarea unei legi anticonstituționale, care obliga, cu începere de la data de 30 aprilie 1933, pe fiecare cetățean să depună aurul la banca FED, sub pedeapsa de 10.000 dolari sau 10 ani închisoare pentru nesupunere. Pentru o uncie banca a plătit 20,67 dolari cu toate că

prețul pe piață era de 35 dolari uncia.

Roosevelt i-a provocat pe japonezi să intre în război, cerându-le în ultimatumul din 26 noiembrie 1941 să-şi retragă trupele din Indochina şi Manciuria. Sunt date istorice exacte dar ținute în secret. Congresul american a aflat de acest ultimatum după atacul de la Pearl Harbor. Japonezii au întreprins totul pentru a evita un război cu America. Prințul Kenoye, ambasadorul Japoniei în America, a căutat de nenumărate ori să vorbească cu preşedintele la Washington şi Honolulu, dar acesta nu l-a primit niciodată. În acelaşi timp, preşedintele şi-a mințit propriul popor întf-o cuvântare în care a spus: „Mă adresez mamelor şi taților, făcându-vă o promisiune: am spus totdeauna şi o spun şi acuma că fiii voştri nu vor fi trimişi în războaie străine".

Militarilor americani le-a fost cunoscut faptul că japonezii vor ataca Pearl Harbor. Ambasadorul american la Tokio, Joseph Grew, i-a scris lui Roosevelt, pe 27 ianuarie 1941, că în cazul unui război, Japonia va ataca Pearl Harbor. Membrul Congresului, Dies, a adus acest fapt la cunoştința lui Roosevelt, înmânându-i şi o hartă strategică, cu planul de atac asupra Pearl Harbor. El a fost obligat să nu vorbească despre acest lucru. În 1941, serviciul secret american a descifrat Codexul militar japonez. Roosevelt şi consilierii lui au ştiut exact data, ora şi locul unde vor ataca japonezii. Al Bielek şi Nikola Tesla, care lucrau şi erau staționați în Pearî Harbor au fost evacuați înainte de atac. Aceşti doi ingineri erau prea importanți ca să fie sacrificați, ei lucrau la „experimentul Philadelphia" care cerceta energia magnetică. Au murit mulți americani la Pearl Harbor, iar preşedintele putea acum să-i numească pe agresorii japonezi „porci vicleni" şi să intre în război. Pentru a duce întreprinderea la bun sfârşit, Roosevelt l-a numit ca şef al armatei pe Eisenhower. Cariera acestui soldat american merită să fie studiată pentru a vedea cât de sus poate ajunge cineva care îi are în spate pe Iluminai. El a fost şi amic cu Baruch. În 1941, a fost înaintat la gradul de colonel iar trei luni mai târziu, şeful armatei a treia. Peste alte trei luni, a fost numit general de brigada. Pe 12 decembrie, în acelaşi an, i-a fost încredințată la Washington strategia întregii operațiuni de război, pe 16.februarie 1942 a fost înaintat la gradul de şef al statului major al „War Plans Division", iar peste două luni a preluat comanda. Peste alte trei luni a preluat comanda peste „European Theatre of Operations". O luna mai târziu a fost numit general locotenent, iar şase luni mai târziu general - cinci stele. Pe 24 decembrie ajunsese cel mai mare comandant peste operațiunile din Europa.

După ce trupele germane au fost respinse în Roma, soldații lui Mark Clark au fost reținuți, deşi ei puteau cu uşurință să înainteze în Iugoslavia, Viena, Budapesta şi Praga. În locul acestei operațiuni, soldații americani au fost trimişi în Normandia unde au pierit aproape 100.000. Acest lucru a avut consecințe nefaste pentru Europa de Est. La Conferința aliaților din Quebec, în 1943, la stăruința generalului Marshall a fost adoptată o rezoluție numită „poziția rusă" în care se spunea: „poziția rusească după război va avea un rol dominant". Roosevelt, Marshal şi Eisenhower au dus războiul în spiritul Iluminaților, dând posibilitate armatei roşii să se desfăşoare.

Ginerelui lui Roosevelt, colonelul Curtis B. Dall, îi datorăm aflarea multor amănunte extrem de importante, care erau ținute secret. Tot el a dat la iveală cazul George Earle, fost guvernator în Pensylvania, ambasador la Viena între 1935-1939, apoi în Bulgaria, între 1940-1942, iar apoi ataşatul personal al lui Roosevelt la Istanbul. În 1943, încă din primăvară, a fost contactat şeful serviciului de informații german, care i-a adus la cunoştință că Hitler este gata să capituleze dacă i se dă posibilitatea armatei să se retragă. După această întâlnire a fost contactat de von Pappen, care i-a comunicat acelaşi lucru. Lui Earle nu i-a venit să creadă, dar văzând că nemții iau acest lucru în serios şi îl doresc urgent, a trimis lui Roosevelt trei depeşe la rând, rămase toate fără răspuns. Iluminaților nu le convenea o capitulare a Germaniei în 1943. Pe 24 martie 1945 Roosevelt s-a adresat lui Earle, interzicându-i să pomenească ceva despre această afacere.

Pentru a înțelege mai bine interdependențele celui de al doilea război mondial, este foarte importantă cartea „From Major Jordans Diaries". Această carte este jurnalul maiorului Jordan şi este ținută la secret în America: ea a fost scoasă de pe piață, nimeni nu o mai editează, iar bibliotecile o țin ascunsă. Maiorul Jordan a fost un veteran american din primul război mondial; el a primit postul de „om de legătură" între guvernul american şi rus. Primii doi ani a făcut serviciul în New York, Montana, iar din 10 mai 1942, în „United Nations Dept. nr. 8, Lend Lease Division, New York Airport, New Jersey, International Section, Air Corps, U.S.Army".

Maiorul Racey Jordan a fost foarte surprins de influența colonelului rus Anatoli Kotikov asupra asistentului lui Roosevelt, Harry Hopkins. De câte ori aveau nevoie ruşii de ceva, era de ajuns un telefon al lui Kotikov către Hopkins şi livrarea urma imediat. Mai târziu, Jordan a remarcat nişte cufere negre care însoțeau aproape fiecare transport. Fiind curios, a reuşit să deschidă câteva cufere. În ele a găsit acte despre energia nucleară, o listă de materiale ce era destinată Uniunii Sovietice, 1 kg Uraniu 92, Yyklotron, Proton, Deuterium. Jordan nu ştia ce înseamnă toate acestea. În Siberia s-a prăbuşit un avion care transporta mărci germane false. Stalin a primit de la început din America 20.000 de avioane, 400.000 de camioane (Opel, construite în Germania), 800.000 de tancuri, locomotive, automobile, alimente, echipament şi documente secrete. De ce au fost ajutați comuniştii atât de masiv?

Iluminații au fost făuritorii regimului roşu. Cu ajutorul lui au putut să arunce în sclavagism atâtea națiuni.

Tot aşa cum au zădărnicit capitularea Germaniei, au procedat şi cu Japonia. Japonezii au capitulat fără condiții în martie 1945. În această lună, şeful armatei japoneze a transmis ambasadei americane din Moscova, ambasadei ruse din Tokio, Pentagonului la Washington că guvernul majestății sale doreşte capitularea necondiționată. Guvernul Roosevelt a ignorat aceasta. De ce? Insulele încă nu erau avariate. Spectacolul avea să înceapă abia acum. Au intrat în funcțiune bombardierele B29 care au distrus cât au putut. A fost bombardat Tokio, apoi au urmat catastrofele de la Nagasaki şi Hiroshima.

Reconstrucția Germaniei şi a Japoniei a adus bancherilor internaționali venituri astronomice. Aceste țări au luat credite imense. Cele două popoare harnice au lucrat şi au plătit încontinuu până astăzi datorii, datorii... Dar guvernele german şi japonez, ca şi cel american nu sunt decât marionete ale Iluminaților, la fel ca şi guvernanții ruşi.

Ce s-a obţinut prin cel de al doilea război mondial?

Din punct de vedere uman, acest război a fost un mare dezastru. Din punctul de vedere al Iluminaților, un mare succes. Acest război cu 30 milioane de morți face parte din programul de asanare al Iluminaților şi de instaurare a unei noi ordini mondiale „Novus Ordo Seculorum". Lenin a fost pentru Iluminați persoana cea mai potrivită din Rusia. Din punct de vedere politic şi psihologic, comunismul a fost o sperietoare pentru ca națiunile vestice să facă concesii şi într-un fel să se oblige. În 1920, Lenin a lăsat să se înțeleagă planul Iluminaților: „Mai întâi vom pune mâna pe Europa de Est, apoi va urma Asia". Acest țel s-a îndeplinit prin China, Vietnam şi Cambodgia. Al doilea război a adus Iluminaților încă ceva: în ordinea națiunilor, a societății s-au creat rupturi: bazele financiare şi sociale ale moralei tradiționale au fost înlăturate. America a renunțat la propria ei politică. Al doilea război mondial a costat pe contribuabilul american 400 miliarde dolari. America era intrată adânc în ghearele bancherilor internaționali. Socialismul s-a strecurat ca o molimă in Anglia şi America. Acest război a pregătit platforma pentru instaurarea în 1945 a ONU, care se află pe terenul făcut cadou de Rockefeller în New-York. Nu mai puțin de *47* membri din CFR au fost fondatorii ONU. ONU este cea mai mare lojă masonică din lume, emblema ei o arată clar.

CI.A., după spusele lui William Bransley, a integrat gestapoul german în frunte cu R.Gehlen. În organizația lui Gehlen au intrat o sumedenie de oameni din SS. Ea a fost o ramură importantă a CI.A. În Europă de Vest. CI.A. a preluat de la nazişti sistemul de „spălare a creierului". Interpolul a fost până în 1972 organizat de foşti membri SS.

Bancherilor nu le-a fost însă de ajuns câştigul enorm de pe urma războiului. După război, au găsit o nouă sperietoare: „războiul rece". În virtutea acestei găselnițe şi datorită propagandei „Vocii Europei Libere" şi a altor posturi de radio, a fost influențată opinia publică, iar parlamentele au votat din nou sume astronomice pentru înarmare. Timp de 40 ani după război, fiecare cetățean a dat din munca lui obolul pentru construcția armamentului costisitor. În 40 ani nu a existat țară care să nu aibă datorii imense. Aceşti bani nu vor putea fi restituiți de generațiile următoare niciodată, dar dobânzile sunt un tribut permanent către bancherii lacomi. Şi țările mici, precum Cehoslovacia, au fabricat armament, dar 80% din exportul de armament al lumii a fost efectuat timp de 40 ani de „unchiul Sam".

Al doilea război mondial a deschis drumul înființării statului Israel. Acest lucru era plănuit din 1871. Rănile în Europa de Vest începeau să se închidă când opinia

publică a fost canalizată către Orientul Mijlociu. La Congresul sioniştilor din 1946, la Geneva, terorismul a fost legalizat pentru fondarea statului Israel. O organizație teroristă a fost sub conducerea lui Menachem Beghin (Irgum zvai leum), a doua sub Yitzhak Shamir (banda stelei). Aceste bande au forțat instaurarea statului Israel. Atentatele au fost nenumărate, ca de exemplu, asasinarea lordului Moyne ce a perturbat foarte puternic pe englezi: a curs mult sânge până ce ONU a hotărât, la 29 noiembrie 1947, împărțirea Palestinei în două.

Sistemul de a împărți un stat în două este bine cunoscut de pe timpurile Romei antice: „Divide et impera". Arabii s-au opus, bandele lui Shamir şi Beghin au masacrat pe toți cetățenii localității Deir Yasin ca un avertisment către toți arabii care nu vor să se supună. Arabii s-au refugiat în țările vecine, şi doar un grup mic a rămas în jurul lui Arafat, sub numele de OEP. Data independenței Israelului, 14 mai 1948, a fost din nou motiv de masacru sângeros. Până în prezent, această regiune trece printr-o perioadă de adâncire a urii şi a mizeriei financiare în lumea arabă, cu excepția celor care au petrol. Numai Egiptul primeşte anual 4 miliarde dolari de la Iluminați pentru bunele servicii în lumea arabă şi pentru pacea încheiată cu Israelul. Dar iată că planul diabolic conturat de Albert Pike merge mai departe. Se ştie că toate muncile în Israel au fost efectuate de palestinieni care în felul acesta îşi asigurau existența, altfel fiind sortiți să moară de foame. Acordarea autonomiei le este fatala palestinienilor. Sunt închişi într-o enclavă fără nici un venit, banii acordați de diverse națiuni ale lumii trec prin banca Morgan. Arafat nu are cu ce plăti salariile puținilor funcționari. Zonele sunt ermetic închise de israelieni, iar pe calea apei, palestinienii nu pot fi ajutați, deoarece nu există nici un port. Statul Israel, din cauza acțiunilor teroriste, închide în mod repetat granița, palestinienii nu pot veni la lucru şi nu au cum să-şi asigure pâinea zilnică. Statul Israel a şi anunțat că în locul celor 70.000 de palestinieni care lucrau în Israel va dispune în continuare de cei 35.000 români care se află acum la lucru în Israel şi va aduce încă atâția lucrători din China. Acțiunile teroriste, unele îndoielnice, altele motivate din cauza urii acumulate în patru decenii, îl obligă pe Arafat să ia măsuri. El face arestări în masă în rândul propriilor săi oameni, iar rezultatul este o confruntare între arabi, război civil, lucru dorit şi planificat de Iluminați. Prin pacea cu Iordania şi probabil cu Siria, cei avantajați vor fi numai israelienii. Desigur, Islamul este o nucă tare în dinții Iluminaților dar cu perseverență şi şiretlicuri îşi vor atinge scopul.

Pacea din Orientul Apropiat, pusă acum în lumina rampei politice a lumii cu mare zgomot, are următoarele consecințe:

Cel mai mare şi mai important avantaj din pacea între Israel şi Iordania este revizuirea reglementării cantității de apă din râul Iordan. În acest tratat se asigură Israelului o mai mare cantitate de apă ca până acum. În schimb Israelul a promis să instaleze fabrici de desărare a apei de mare. Se înțelege de la sine că apa proaspătă este mult mai prețioasă decât cea desărată, iar apa este un factor vital.

Prin cooperarea şi deschiderea granițelor, israelienii vor avea posibilitatea să pătrundă în sfera vecinilor lor: o cooperare cu fiii Sionului şi cu Iluminații ştim la ce

duce.

Israelul va lucra asiduu spre a incita pe arabi între ei: Hammad contra Arafat, Arafat contra regelui Iordaniei, Asad contra Libanului şi contra lui Arafat: de menționat este că deocamdată este vorba despre regiunea învecinată Israelului.

Islamul intră astăzi din ce în ce mai mult în sfera de activitate a Iluminaților. Putem enumera punctele de atac ale mass-mediei asupra Islamului:

Provocarea țărilor europene, obligându-le pe acestea să integreze musulmani. Musulmanii în Europa de Vest (turcii, marocanii, algerienii), având pe evrei ca hobby-ul din spate, au pretenții şi chiar se află acum în cadrul poliției şi în parlamente. Ei au din ce în ce mai multe activități religioase, politice tradiționaliste în țările gazde. Expansiunea musulmană se înregistrează şi în Europa de Est.

În acelaşi timp, opinia publică este pregătită în sensul că Islamul este o mare primejdie.

Emanciparea femeilor din lumea islamică.

Diminuarea creşterii populației. Nu întâmplător a avut loc Conferința mondială de la Cairo care s-a ocupat cu creşterea populației globului. Clubul de la Roma este foarte activ.

Pregătirea în Europa a unei armate multinaționale, probabil pentru al treilea război mondial ce se va duce contra Islamului. Manevre militare multinaționale sunt în curs.

Economic, lumea arabă are un venit important din petrol, deşi prețul este voit ținut mic, **o lege** însă obligă țările exportatoare de petrol să investească 80% din banii realizați în băncile internaționale. Țările arabe care au petrol dispun numai de 20% din banii cu care finanțează standardul de viață foarte ridicat al populației şi luxul propriu. Restul banilor sunt blocați în băncile din America.

Dacă Iluminații dau la iveală secretul energiei magnetice, cu întrebuințarea ei practică, atunci petrolul este lipsit de importanță, un factor mortal pentru lumea arabă, cu centrul în Islamul.

Important este ca fiecare om inițiat să vadă limpede că în spatele unei prefăcute prietenii din partea anglo-americanilor, care aplică politica Iluminaților față de musulmani, nu se află decât zgândărirea lumii vestice şi provocarea unui conflict. Un rol hotărâtor îl are mass-media, prin mijloacele ei de propagandă. Din timpul revoluției franceze Iluminații au înființat cluburi unde se citeau şi se răspândeau ştiri. Mai târziu, în secolul al XIX-lea, când Rotschild a preluat Banca Angliei, au înființat agenția evreiască de ştiri Reuters prin care se influențează opinia publică. Acesteia i s-au adăugat mai târziu agenția Wolf şi agenția franceză Havas.

Un mijloc de a controla opinia maselor este RIIA (Royal Institute for International Affaires). Aici a fost promovat maiorul Rawlings Rees, care a deschis o agenție în Sussex, Anglia, Institute for Human Relations. Această agenție este centrul psihologic al strategiei de război engleză. În America, Council of Foreign Relations

(CFR) şi Comisia Trilaterală au 100% în mână opinia publică: Reuters, Associated Press, United Press, Wall Street Journal, Boston Globe, New-York Times, Los Angeles Times, Washington Post, ABC, NBC, CBS, RCA. Prin creşterea populației, Iluminații trebuie să fie mai activi în domeniul manipulării opiniei publice. Prin agențiile de ştiri, presă, ziare, telefon, radio, avioane, care sunt toate controlate de Iluminați, pot fi transmise ştiri şi opinii pe întreg globul. Manipularea conştientă şi inteligentă a maselor este un factor de seamă în societatea democratică. Cei ce au în mână aceste mecanisme sunt propriu-zis cei ce stăpânesc această lume. Televiziunea, unde se văd foarte clar ştiri negative, orori, filme brutale, care influențează pe spectator, sugerează păreri, cum trebuie să gândim, să ne îmbrăcăm, să acționăm, ce trebuie să posedăm, cum să ne orientăm politic. Astăzi, cine este atent poate observa cum, prin cele mai mici detalii ce par inofensive, se face propagandă pentru internaționalism, distrugerea sentimentelor şi a gândirii naționale, emanciparea femeii şi a copiilor (merg atât de departe că prezintă foarte des copii mai deştepți, mai inteligenți decât părinții), abaterea de la cultura clasică şi artele de valoare indiscutabilă şi prezentarea frecventă de artă „pop" suprarealistă şi degenerată, pentru a orienta mai ales tineretul în această direcție.

Se difuzează pe toate canalele audiovizualului muzică numai în limba engleză ce o putem numi pe drept cuvânt zgomot electronic, leşin şi miorlăit pe douăsprezece tonalități. „Muzica de astăzi nu este nimic altceva decât un laborator monstruos al Nimicului", spune Jean Cau.

Politic ni se prezintă pe tavă: Hussein este rău, Busch şi Clinton sunt buni, Kohl domină Europa, sex-filme, coca-cola sunt bune pentru tineret etc... Astăzi, dacă ai o părere proprie rişti să fii luat în derâdere. Prin filme unde, spre exemplu, apare (pe fond printr-o tehnică fotografică specială) o cutie de coca-cola care este invizibilă pentru ochiul uman, dar subconştientul o înregistrează, se obține stimularea consumului acestei băuturi. Strategii o numesc „subliminal messages". În muzică şi în industria de discuri se lucrează cu sistemul „back-ward masking" unde se înregistrează anumite mesaje pe frecvență înaltă atât de sus încât urechea nu o aude, dar subconştientul o percepe, înregistrează şi integrează!

Câteva exemple:

Formația	Piesa (cântecul)	Mesajul
Kiss	God of Thunder	Demonul este Dumnezeul tău
Madonna	Like a Virgin	Eu mă cufund în păcat
Police	Every little thing she does is magic	Răul se combate cu violență
Queen	Cracy little thing called Iove	La naiba cu Biblia, eu vreau magie!
Rolling Stones	Tops	Te iubesc, spune satana
Prince	Purple rain	Îndată bombardăm cerul!
Cindy Lauper	The hop	Eşti neputincios în fața răului, ha, ha, ha
The Beatles	Revoluția nr.9	Începe să fumezi marihuana!

John Todd, directorul Firmei Zodiaco, o fuziune grandioasă a industriei de discuri cu societăți de înregistrare a concertelor din SUA, spune că fiecare disc original, fiecare matriță a oricărei muzici (clasică, country, rock, melodramatic, meditativ, disco, heavy) erau prelucrate de 13 persoane care folosesc magia neagră. Ei nu o fac din spirit comercial ci din dorința de a stăpâni şi controla psihicul oamenilor.

Deverul industriei de discuri este de milioane: în spatele ei se află unii dintre cei mai bogați oameni din lume. Aceşti manipulanți care s-au îmbogățit şi-au câştigat atâta putere, au influență asupra tineretului în general şi asupra fiecărui auditoriu în parte.

După Zodiaco a apărut în California o a doua întreprindere cu numele „Maranata". Maranata a căutat să coopteze tineretul creştin şi de alte confesiuni. Ei au compus melodii şi texte pozitive în care au integrat mesaje satanice şi distructive. Primul proiect s-a numit „Iisus Cristos Superstar". Dar noi nu avem încă posibilități şi căi de a ne apăra de aceşti şarlatani, totuşi mai putem alege muzica pe care dorim să o ascultăm.

Războiul bio-psihologic

Cei mai mulți au auzit despre războiul bio-psihologic. În timp de război, duşmanul otrăveşte apa potabilă sau răspândeşte viruşi şi bacterii. Ați auzit însă ceva despre experiențele bio-psihologice din America?

Iată câteva exemple:

În 1950, de pe un vapor al US-Navy au fost pulverizate timp de şase zile bacterii de tipul Serratia asupra oraşului San Francisco. Aproape toți cei 800.000 locuitori au avut simptome. Serratia produce tulburări ale aparatului respirator. Indiscreții din rândul armatei americane au dezvăluit că între anii 1949 şi 1969 s-au făcut 239 de experiențe sub cerul liber. Dar americanii au suferit şi alte experiențe nu numai bacteriologice. NBC-ul a făcut cunoscut la 16 ianuarie 1981 că nord-vestul SUA a fost bombardat mai mulți ani cu unde de frecvență micro de către sovietici. Aceste unde au fost programate pe lungimi bio-electronice de frecvență. În limbajul specialiştilor se numesc „electrified low frequence". Aceste unde au fost descoperite în 1884 de un european, Nicola Tesla. Acesta a venit în America la Edison, apoi a lucrat împreună cu George Westinghouse. În 1892 ei au construit prima centrală electrică de curent alternativ. Undele de frecvență micro se mai numesc şi „Tesla effect sau ELF. Aceste unde proiectate asupra unui om provoacă decuplarea impulsurilor electrice în creier, funcțiunile neurologice şi psihologice sunt diminuate şi indivizii devin sugestionabili. Şi sovieticii au lucrat din 1960 (cum spune articolul din Associated Press din 20 mai 1983) la proiectul „Sida", cu unde radio de 40 megahertzi pentru a produce la indivizi o stare de transă. Cu aceste unde s-a încercat să se combată nevrozele, hipertensiunea, problemele psihice dar, în acelaşi timp, aceste unde pot produce agresiuni sau depresiuni. În războiul rece, când a fost cercetată ambasada americană din Moscova dacă are aparate-spioni în pereți, s-a descoperit că un anumit „signal

moscovit" de unde micro a fost îndreptat ani de zile de către ruşi asupra ambasadei. După raportul lui Defense-Intelligence Agency din 1962, cu aceste microunde s-a căutat să se provoace dureri de cap şi de ochi, vomismente, oboseală, depresiuni, reducerea funcțiunilor intelectuale, reducerea memoriei şi cancer. Zbigniew Brzezinski dezvăluie că în rândul personalului ambasadei există un număr ridicat de cazuri de cancer. Cu „psichotronics" se poate reduce sau anihila voința de atac a soldaților în luptă. Revista „Magazine 2000", din decembrie 1993, nr. 97 descrie cum cu ajutorul acestor „psichotronics" mii de soldați irakieni au ieşit din tranşee şi s-au predat chiar ziariştilor. Armele „Psichotronics Mind-Control" au neutralizat total armata irakiană, dând-o pradă tancurilor americane. Revista de aviație americană „Aviatron Week and Space Technology" din ianuarie 1993 informează că Ministerul american al apărării dotează rachetele cu instrumente de la care pornesc „Pulsații electromagnetice" (EMP), cu care se anihilează total inamicul sau produc perturbarea instinctului de orientare şi aceasta cu acțiune pe o rază de 2500 km.

Autoritățile cele mai cunoscute care lucrează în acest sector sunt colonelul şi fizicianul Thomas Bearden din armata americană, fizicianul american Sidney Hurwitz şi fizicianul american Guy Obelensky. Hurwitz şi Obelensky lucrează din 1969 şi pentru armata israeliană.

Despre factorii climatici cu care se poate purta un război nu se vorbeşte deloc în 'urne. Noi credem că astăzi motivele principale în anomaliile climei sunt răcirea pământului parte şi dublarea emisiilor de CO, care încălzesc atmosfera.

Meteorologii şi oamenii de ştiință de seamă au ajuns la concluzia că în următorii 50 ani se va simți începutul erei glaciare. Această epocă glaciară nu are nimic comun cu încălzirea atmosferei sau cu poluarea ei. În câteva decenii, coborârea temperaturii va egala fenomenul încălzirii, cunoscut sub numele de „fenomenul de seră". Un procent mai scăzut de căldură solară poate declanşa o epocă glaciară.

Cu privire la climă, mai există un aspect pe care mass-media nu-l comentează. Este vorba de experiențele de influențare a climei. Nu toate fenomenele naturii sunt de origine naturală. Oamenii întind brațele spre nori şi îşi pun sir<guri în pericol existența. În 1975 s-au efectuat numai in SUA noua programe de modificare a climei. În alte țări au fost 66 programe. S-au stropit norii cu condensate pentru a produce ploaie, s-a estompat grindină, s-a dispersat ceață, s-a căutat a se împiedica uraganele, viscolele, cutremurele şi avalanşele de apă, s-au încercat captări de fulgere. Nu există legi care să împiedice un monopol asupra climei. Honduras a protestat în 1973 învinovățind America că prin captarea ploilor a provocat secetă. Americanii au schimbat cursul uraganului FIFI, pentru a salva turismul în Florida. A protestat şi El Salvador, de asemenea Japonia, Rhodesia şi Israel au fost învinovățite că fură ploile.

În 1957 s-au întâlnit la Conferința din Alabama oameni de ştiință de calibru mare care au comentat datele culese de satelit. Dr. Gerstein a făcut cunoscut că datorită poluării atmosferei, acolo unde există o sută miliarde tone de CO;, clima va suferi influențe catastrofale, încât în mileniul următor va fi imposibilă viața pe

pământ.

Fiecare om va răspunde prompt, dacă este întrebat, ca pe planeta Marte nu este posibilă viața. Dar ce ştim noi exact.

Noi ştim numai ceea ce ni se spune de către NASA sau în cărțile de astronomie. Dar o dovadă că pe Marte a existat cândva o viață inteligentă ne furnizează fotografiile luate de Viking 1 în 31 iulie 1976. Viking 1 a zburat deasupra planetei Marte la o înălțime de 1500 km, de unde au fost fotografiate piramide simetrice. Această dovadă este revoluționară şi dovedeşte că omul nu este singur în Univers şi nicidecum „coroana creației".

În 1959 s-a dat drumul proiectului explorării planetei Marte. Americanii au construit farfurii zburătoare cu ajutorul oamenilor de ştiință germani ca Victor Schanberger, care a lucrat la construcția farfuriilor zburătoare şi s-a ocupat de tehnologia celor căzute în vestul SUA.

În 1960 au fost instalate două baze pe Lună în partea de est, care s-au numit „baza lui Arhimede" şi „baza lui Cassini". De pe aceste baze s-a proiectat explorarea planetei Marte. În 22 mai 1962 s-a trimis o navă cu oameni. Totul a fost filmat din partea interioară a farfuriei zburătoare. Toate aceste proiecte au fost ținute strict secret: ele mergeau în paralel cu programul oficial al zborurilor spațiale. În ianuarie 1977 a căzut în mâna radioastronomului William Ballantine filmul efectuat în farfuria zburătoare din mai 1962. Acest film a ajuns şi în mâna unui colaborator de la NASA, Harry Carmell. Pe 6 februarie 1977, Ballantine a avut o întâlnire cu John Hendry, managerul unui ziar internațional, cu care dorea să discute difuzarea filmului. Pe drum spre întâlnirea sa cu Hendry, Ballantine a murit într-un misterios accident de automobil. Soția sa împreună cu Carmell au dat acest film unei societăți de televiziune „Science Report", care aparține canalului englez de televiziune „Secpeter TV" Acest film a fost arătat la Science Report. La scurt timp, canalul de televiziune a fost avertizat că i se ia licența dacă continuă să comenteze această temă. Filmul a fost realizat din cockpitul pilotului, arăta pe scurt şi instrumentele de bord, presiunea atmosferei de afară era de 700 milibari şi temperatura de 40°C. Piloții strigau »Ura! Este 22 mai 1962, noi suntem pe planeta Marte şi avem aer!"

Până astăzi nu s-a dat o explicație mişcării unor canale marțiene observate de astronomi. O altă întrebare este unde a dispărut sonda sovietică „Phobos II", care în 1989 a aterizat pe Phobos, un satelit al planetei Marte. Din momentul în care a aterizat a fost întrerupt contactul pentru totdeauna din motive necunoscute. La fel a dispărut sonda Observer trimisă spre Marte în 24 august 1993.

Aceste fapte sunt suspecte. Se cheltuiesc sume enorme pentru cercetări speciale, sunt angajați cei mai buni oameni de ştiință, dar cetățeanului de rând nu i se spune aproape nimic despre cele cercetate. Instrumentele livrează milioane de fotografii şi informații, însă la televiziune sau radio nu se prezintă aproape nimic. Nu este acest lucru suspect? Fiți siguri că în cercetarea astrospațială s-a format un monopol care lucrează numai pentru o „elită". Posibil ca această elită să-şi facă

programe pentru ca în momentul în care va începe epoca glaciară, care va veni sigur, să se instaleze pe o altă planetă!

După cum vedeți tema farfuriilor zburătoare este mult mai „terestră" decât am ştiut până acum. Se cheltuiesc sume mari pentru ținerea în secret a acestei energii magnetice, care nu este monopolul nici unui concern. Aceste obiecte zburătoare se află acum şi în construcția unor particulari. Acest lucru nu este pe placul „Multis-lor". Nu toți oamenii de ştiință pot fi corupți cu bani. Dar aceste tehnologii nu pot fi patentate şi trebuie imediat date în producție, cu riscul ca a doua zi să apară anumiți indivizi care să ceară cumpărarea patentului chiar prin amenințare şi şantaj.

Ne întrebăm cât timp vor putea ține în secret aceste maşini libere de energie şi care pot zbura?

Interesant ar fi de menționat două fapte foarte recente. Pe data de 3 septembrie 1994 televiziunea austriacă a arătat într-o emisiune de ştiri la ora 20,00 o maşină de gătit cu energie magnetică care a fost prezentată la expoziția de obiecte casnice de larg consum, ținută la Viena la 1 septembrie 1994. Acest lucru a fost arătat pe scurt, o oală unde fierbea puternic apa, fără electricitate, fără gaz, fără lemne, numai cu două discuri magnetice. Interesant este că această ştire senzațională nu a fost arătată nicăieri până acum, iar firme mari din Germania, care livrează bucătării complete, nu ştiu nimic despre această maşină de gătit care costă 26.000 shillingi.

Un al doilea fapt neobişnuit este că televiziunea germană pe canalul I ARD a arătat (pentru prima dată!), un program dedicat farfuriilor zburătoare, UFO, pe data de 25 octombrie 1994. Au fost intervievați doi piloți ai companiei aeriene Lufthansa, care au povestit în mod foarte serios că în timpul zborurilor lor au văzut de multe ori maşini zburătoare rotunde, cu o viteză enormă (pe verticală sau cu un unghi de 90 grade).

După cum vedeți, mass-media este unealta principală pentru a ține lumea în ignoranță. Din acest motiv, foarte puțini oameni cunosc adevărul despre politică, economie, religie, istoria omenirii, adevărata față a Lunii şi a planetei Marte. Nimeni nu a auzit şi nu este preocupat de adevăratul program cosmic, energia liberă, adevărata viață a lui Cristos, aura fiecărui om, câmpul său magnetic, tehnologia extraterestră.

Am dori să aducem la cunoştință că numărul înregistrărilor UFO creşte mereu. În iunie 1952 au fost înregistrate de aviația americană 250 zboruri. Proiectul lor de cercetare numit „Blue Book" conține în actele sale peste 2000 de rapoarte de observație UFO. Majoritatea sunt adnotate ca „necunoscute". Fenomenul a atins o dimensiune care a atras şi alte foruri spre cercetări. CIA a început să cerceteze oficial farfuriile zburătoare din punct de vedere al siguranței statului american, în ceea ce priveşte spațiul aerian şi pentru a stabili dacă sunt necesare cercetări şi studii pe această temă. O parte din documentele elaborate de CIA au fost date publicității de către preşedintele Carter. La 11 septembrie 1952 vicedirectorul secției ştiințifice CIA Marschal Chadwell a făcut Un raport despre toate punctele de înregistrare de pe glob

cu privire la ordinul care s-a dat tuturor bazelor de aviație pentru a raporta observațiile legate de obiectele zburătoare UFO.

Acest fenomen implică două probleme: periclitarea spațiului aerian şi reacția psihologică asupra maselor. S-a ordonat o strictă cenzură pentru a se anihila credința oamenilor în aceste farfurii zburătoare.

Intre 14-18 ianuarie 1953 sub conducerea dr. H.P. Robert-son de la Universitatea din California s-au întrunit personalități de vază din Pentagon pentru o analiză. Această temă sub numele „Robertson-Panel" conținea materiale şi dovezi asupra UFO pentru a fi înaintate preşedintelui nou numit. Directorul CIA, amiralul Roscoe Hillenkoetter, comunica preşedintelui: „Implicațiile care privesc siguranța statului se datoresc faptului că noi nu cunoaştem motivele şi intențiile celor ce ne vizitează în aceste farfurii zburătoare".

Din motive internaționale şi tehnologice şi pentru a se evita panica în rândul populației, comisia „Majestic 12" de control este de părere să se continue cercetarea strict secretă, banalizarea fenomenului în ochii opiniei publice, inducerea în eroare prin inventarea unor explicații (baloane pentru cercetarea climei, meteoriți etc). „Dacă nu avem explicații plauzibile (spune raportul) atunci să ridiculizăm martorii." În urma acestui ordin, ofițerii Chop şi Rupellt şi-au dat demisia din aviația militară.

O scrisoare din 4 septembrie 1987, din partea personalului din aviația militară, către preşedintele Reagan conține printre altele: „Politica CIA de banalizare a fenomenului UFO pe plan național a fost de mare efect". S-au scris cărți şi sute de articole în presă prin care s-a falsificat şi manipulat tema UFO. Motivele pentru care s-au făcut acestea au fost explicate de maiorul Hans Petersen din NATO:

Adevărul despre UFO poate periclita sistemul monetar.

Toate religiile ar fi nevoite să-şi schimbe dogmele. Nimeni nu doreşte acest lucru.

Furnizarea de energie va fi dată peste cap. Noi vom cunoaşte o energie care nu poluează mediul. Insa concernele multinaționale, adepții energiei atomice vor pierde influența asupra omenirii. Trebuie să avem în vedere cât de mare este puterea giganților petrolului!

Politicienii care ne-au mințit decenii îşi vor pierde credibilitatea şi puterea. Ziarul „Berliner Tageszeitung" a publicat un articol al lui Mathias Brocker cu ocazia conferinței UFO din Frankfurt în 1990: „Astăzi, ca şi înainte, guvernele nu au interes să aducă la cunoştință populației o tehnologie şi o autoritate cosmică, poate, superioară nouă". „Cine s-ar mai uita la un şef de guvern sau la un deținător al premiului Nobel dacă ar afla noutăți şi legi cosmice de la extraterestri?"

Existența lor este radical şi subversiv ținută în secret, iar ceea ce se spune că este supranatural, poate este chiar natural.

Ca încheiere vă pot recomanda:

„Cercetați şi aflați adevărul, deoarece adevărul vă dă libertatea."

Organizaţia VRIL

În anul 1919 s-a constituit organizația VRIL din membrii unui ordin Templier. Aceştia au avut sediul în Germania, nu departe de granița cu Austria (Ramsau). Ei s-au ocupat foarte intens cu studiul sistemului solar Aldebaran.

Sistemul solar Aldebaran care se află la o distanță de 68 de ani lumină de Pământ are, probabil, două planete locuite, care poartă numele de „Sumeran". În urma unui fenomen cosmic, soarele Aldebaran a început să se extindă făcând imposibilă viața pe aceste două planete. Templierii spun că aceşti locuitori au părăsit Aldebaranul colonizând planeta Marte din sistemul nostru solar. Marile oraşe piramide (fotografiate de sonda Viking în 1976) precum şi „fața planetei Marte sunt martori ai acestor locuitori înzestrați cu o tehnică extraordinară". Organizația VRIL a fost convinsă că aceşti locuitori au vizitat şi planeta noastră. De aceea şi-au propus ca temă construirea unui obiect zburător care să cerceteze universul. Trei ani au cercetat energii alternative. Ei spuneau că o energie bazată pe explozie sau ardere este o energie distructivă şi tot ce este distructiv este de origine satanistă. O energie constructivă, ca tot ce este constructiv, este o energie dumnezeiască. Deoarece „implozia" spre deosebire de explozie este o energie dumnezeiască.

Cercetătorii acestei organizații în frunte cu Victor Schamberger sau W.O.Schumann de la Politehnica din Miinchen au preluat ştiința lui Joan Kepler, ştiința secretă a pitagoreenilor păstrată din tată în fiu de Templieri, iar după trei ani de cercetări au început să construiască acest proiect. În vara anului 1922, au început să construiască un obiect zburător rotund. Un disc de 8 m diametru, peste care s-a suprapus paralel un alt disc de 6,5 m diametru, având şi al treilea disc dedesubt de 7 m diametru. Aceste trei discuri au fost prevăzute cu o gaură în mijloc de 1.80 m diametru în care s-a montat un agregat înalt de 2,40 m. În partea inferioară s-a montat un pendul care ținea discurile în balanță. Aceste discuri, învârtindu-se în sens invers între ele, dădeau naştere unui câmp electromagnetic de rotație. Ce capacitate avea această farfurie zburătoare nu se ştie; cu ea s-au făcut experimente doi ani, după care s-a demontat şi a fost dusă în depozitul fabricii din Augsburg Messerschmidt. În mai multe centre industriale sunt asemenea obiecte înregistrate sub codul secret JFM.

În principiu, s-a căutat ca prin crearea unui câmp puternic de energie să se creeze o independență față de forțele cosmice cum sunt: gravitația, electromagnetismul, razele distale, materia, microcosmosul.

În iunie 1934, Schamberger a primit sprijin din partea lui Hitler şi misiunea de a lucra mai departe acest proiect. Sub conducerea lui Schumann, s-a construit în fabrica de avioane Arado din Brandenburg primul obiect zburător rotund experimental RFZ 1. Acest avion s-a ridicat vertical 60 m, după care a început să danseze câteva minute; sistemul de conducere Arado 196 s-a dovedit ineficace. Cu mare greutate a reuşit pilotul Lolthar Waiz să aducă pe pământ acest obiect. El a reuşit să sară din cabină înainte ca discurile care se roteau vertiginos să rupă în bucăți întreaga maşină. Spre sfârşitul anului 1934, a fost gata prototipul RFZ 2 care era prevăzut cu o

comandă de impuls magnetică de 5 m diametru şi avea următoarele caracteristici de zbor: cu cât viteza era mai mare dispăreau contururile optice confuze şi culorile tipice ale UFO, roşu, portocaliu, galben, verde, alb, albastru sau violet, în funcție de viteză. Acest prototip a avut succes. În 1941 a fost fotografiat în sudul Oceanului Atlantic în zborul lui spre Polul Sud. În 1941, s-a încercat să fie folosit ca avion de recunoaştere în Anglia. Nu a putut fi folosit ca avion de luptă pentru că zborul lui se efectua numai în linii de 90°, 45° sau 22,5°.

După acest succes, organizației VRIL i s-a dat un câmp de experimentare propriu în Branderburg. La sfârşitul anului 1942, s-a construit VRIL 1, de 11,5 m diametru, cu o viteză de 2900 km/h. La schimbarea cursului de 90° piloții nu erau afectați. Din acest model s-au construit 17 bucăți; multe erau prevăzute cu o cupolă de sticlă. În acest timp s-au construit V7 şi RFZ 7, o combinație de discuri rotative şi motoare convenționale. RFZ 7 au fost construite de grupurile Schriever-, Habermohl şi Miethe-Belluzo. RFZ 7 a avut un diametru de 42 m; la o aterizare la Polul Nord s-a distrus.

Un alt aparat, RFZ 7, a fost fotografiat mai târziu lângă Praga. În iulie 1941, ambele grupuri de constructori au construit un corp zburător rotund, RFZ 7T, care s-a dovedit foarte bun. În interiorul SS-ului a fost un grup care se ocupa de energii alternative pentru a nu mai fi dependenți de petrol. Căpitanul inginer Coler a construit un motor numit Thule-tachionator.

În august 1939, s-a dat pentru zbor RFZ 5, numit şi „Hanebu I" cu 8 oameni la bord şi viteza de 4800-17000 km/h; la bord a fost echipat cu 2 tunuri de 6 cm şi 4 MK 106.

În 1942, a urmat Hanebu II cu un zbor de 55 ore, 9-20 persoane la bord şi o viteză de 6000 km/h. Au existat planuri pentru un avion VRIL 7 cu spațiu mare şi un diametru de 120m.

După scurt timp s-a construit Hanebu III, prototipul cel mai superb, 71 m diametru, care a fost filmat în zbor. Capacitatea era de 32 oameni, un zbor permanent de 8 săptămâni şi 7000 km/h viteză, ajungând în cazuri excepționale şi la 40.000 km/h. CIA şi serviciul englez de informații cunoşteau aceste lucruri, numind aceste obiecte „Foo-Fighters". Ei urmăreau încă din 1942 dezvoltarea acestor avioane. Au mai fost construite aşa-numitele „broaşte țestoase zburătoare" fără oameni la bord, cu menirea să deranjeze orice circuit electric. Particularitatea la apariția unei UFO este întreruperea oricărui curent electric. C.Stevens, pilot al Forțelor Aeriene ale SUA descrie că, în timpul celui de al doilea război mondial, a văzut Foo-Fighters de culoare gri-verde sau roşu-portocaliu care zburau câteodată la distanțe foarte mici de alte avioane. La începutul anului 1943 a fost proiectat un avion tip țigară numit Andromeda (139m lungime).

În 1943, de Crăciun, a fost o şedință importantă a societății VRIL în Colberg, Marea Nordului. Aici s-a discutat efectuarea unor zboruri în cosmos.

În 14 februarie 1944, Schriever şi Habermohl au lansat un avion ce se ridica

vertical 800 m pe minut, orizontal 2200 km/h, la o înălțime de 24.200 m, de asemenea cu energie magnetică. Acest avion nu a mai putut zbura deoarece a fost bombardat în Peenemiinde.

Englezii şi americanii au găsit la începutul anului 1945, în arhive, toate planurile UFO şi au dat ordin să se tranporte tot materialul existent în America. În martie 1946, din ordinul dat de Truman, ordin numit „Paperclip", oamenii de ştiință şi inginerii germani urmau să fie angajați în Statele Unite. Victor Schamberger, Werner von Braun şi alții au fost aduşi în America pe cale „particulară".

Multe din aceste avioane rotunde au fost scufundate într-un lac din Austria, altele au fost demontate şi duse în America de Sud, altele au fost luate de aliați. Experiența „Phoenix" din 1983 în America a folosit această tehnologie, ca urmare a proiectului Philadelphia din 1953.

Dar Hanebu I, II .şi III şi VRIL 1 au dispărut în mai 1945. În 1946 au fost văzute în nordul Suediei corpuri luminoase zburătoare care au stârnit panică aliaților în est şi vest.

La o conferință în Arizona în septembrie 1991 au fost arătate 3 ore corpurile zburătoare construite de nemți, planurile şi bazele subterane.

Atentatul asupra lui Kennedy

Din anul 1963, se duce o dispută vehementă cu privire la motivele care au dus la asasinarea lui Kennedy. Un lucru este clar: tânărul preşedinte era pe cale de a urma în. politică un drum propriu. Ceea ce a dus la o crasă opoziție din partea „Establishment"-ului a fost, pe de o parte, destituirea şefului CIA, Allen Dulles, după invazia nereuşită a cubanezilor din exil, din 1961, pe de alta, rechemarea mai multor „Advisors" (consilieri militari SUA) din Vietnam.

Hotărârea lui Kennedy de a pune capăt conflictului din Asia de Sud şi activității CIA în această parte i-a nemulțumit foarte tare pe Iluminați. De asemenea, în 18 iulie 1963, a informat Congresul că doreşte să micşoreze deficitul Statelor Unite. El a vrut să forțeze exportul şi să introducă un impozit asupra procentelor încasate de cetățenii americani care au depus bani la băncile din străinătate. Investițiile de capital american în străinătate urmau să fie impozabile cu 15% anual. Acest lucru nu era pe placul bancherilor internaționali.

Acest preşedinte, singurul până acum care nu a fost mason, ar fi fost un adevărat ales al poporului american.

Un alt motiv al asasinării lui Kennedy nu este de natură politică, ci se referă la dezvăluirea fenomenelor legate de farfuriile zburătoare. În susținerea acestei idei, vom aminti câteva realități ținute în secret. Astfel, în anul 1947, pe 2 iulie, în Rosewell, New Mexico, s-a prăbuşit un corp extraterestru. Au existat 92 de martori şi 35 de rapoarte.

În 1949, s-a raportat din nou un corp zburător rotund. A existat un

supraviețuitor, care a fost transportat la Los Alamos, un centru secret şi foarte păzit al armatei americane, căruia i s-a dat numele EBE (extraterrestrial biological entity), fiind considerat un reptiloid uman. El a fost îngrijit şi prin proiectul „Sigma" s-a încercat a se lua contact cu EBE, dar fără succes. EBE nu a putut fi ținut în viață datorită unor greutăți de asimilare, care la el se făceau pe bază de clorofilă. A murit pe data de 18 iunie 1952. Colonelul care l-a îngrijit, l-a îndrăgit şi a descris întreaga poveste în „Cartea galbenă".

Un alt fapt s-a petrecut pe 20 februarie 1954, la baza aeriană Muroc, în California.

Ofițerii şi comandamentul bazei de la turnul de observație au văzut zburând un disc cam de 60-100 m diametru. Acest disc a fost observat aproape o oră chiar şi de ultimul ofițer al bazei. Preşedintele Eisenhower a fost chemat de urgență şi adus cu un helicopter.

Toți cei de față au văzut aterizarea discului din care au coborât oameni cu părul blond cam de l,30m înălțime.

Acest episod este povestit şi de astronautul american Gorden Cooper. Gerald Light de la CBS, un concern mass-media şi Paul Solomon de la baza aeriană confirmă cele întâmplate. Călătorii din nava rotundă au luat contact cu pământenii, au făcut demonstrații tehnice şi pe urmă au părăsit baza. Anumite zvonuri au afirmat că aceşti călători au demonstrat că se pot face invizibili. Toate acestea au fost însă ținute în mare secret până astăzi şi cei care au încercat să le dezvăluie au pierit. În 1949 a încercat ministrul apărării Forrestal să informeze opinia publică despre UFO; această întâmplare a plătit-o cu viața; a fost aruncat pe fereastră, după ce a fost sugrumat.

Kennedy era hotărât să dezvăluie opiniei publice toate secretele în legătură cu farfuriile zburătoare. El a fost asasinat pe data de 22 noiembrie 1963. Primul glonte a fost tras într-adevăr de pe acoperişul depozitului, dar acest glonte nu a fost mortal. Glontele mortal a venit de la şoferul automobilului în care era Kennedy, un agent CIA. Originalul filmului atentatului arată pe şofer cum se întoarce, îl împuşcă şi capul lui Kennedy este zdrobit.

În filmele ce au circulat în alte țări locul unde stătea şoferul este retuşat. John Lear, unul din cei mai buni piloți americani (17 recorduri de zbor) şi William Cooper membru al Exnaval-Intelligence au analizat cu ajutorul computerului în Japonia trei filme originale. Această analiză a arătat clar cum a fost împuşcat preşedintele, arma a fost identificată ca fiind o armă a CIA, de asemenea un glonte special cu explozie întârziată, deoarece după explozie creierul lui Kennedy nu s-a găsit.

Atentatul a fost pregătit de agenții CIA: Orlando Bosch, Howart Hunt, Frank Sturgrs, Jack Rubenstein, Lee Harvey Oswald. Toate detaliile în legătură cu atentatul sunt în arhivele Serviciului American de Securitate şi ținute în secret până în anul 2029. Aproape toți martorii şi conspiratorii atentatului au murit între timp în mod misterios. Povestea oficială a Comisiei Warre'n a fost comunicată în presă 9 ore după atentat, singurul găsit vinovat fiind Lee Harvey Oswald.

Fratele preşedintelui, Robert Kennedy stătea de asemenea în calea Iluminaților. El a fost asasinat pe 5 iunie 1968, cu puțin înainte de a câştiga alegerile prezidențiale. Protocolul la capitolul 12 spune: „Cine stă în calea planului va fi adus mai aproape de moarte".

Amănuntele cu privire la aceste două atentate sunt descrise foarte bine în cartea lui William Cooper „Behold a pale horse", cu condiția de a mai putea fi procurată pe piață.

Vaticanul

La sfârşitul celui de al doilea război mondial, aproape toți monarhii au fost înlăturați. O bună parte din planul Iluminaților a fost realizat. Care a fost situația bisericii catolice? Serviciul secret al Vaticanului a fost de secole Ordinul Iezuiților. Acest ordin a fost înființat în anul 1534 de Ignatiu de Loyola care, ca şi ceilalți trei şefi ai ordinului, au fost de origine evrei.

Puterea acestor şefi ai Iezuiților era atât de mare încât ei au fost numiți „Papii negri".

În timpul celui de al doilea război mondial, în Vatican s-au infiltrat şi alte loji masonice: OSS, MI6, Loja P2, care este cea mai mare lojă din Italia. În 1976 a fost un scandal public când s-a aflat că în loja P2 se află 121 prelați ai Vaticanului ca: Jean Villot, Agostina Casaroli (ministru de externe al Vaticanului), Sebastiano Baggio, Ugo Poletti şi directorul băncii Vaticanului, Paul Marcinkus. Dar în loc să fie trase la răspundere aceste persoane, mai întâi a fost asasinat Papa Paul I şi apoi a urmat persecuția ziariştilor şi publiciştilor.

După cum am văzut, Iluminații susțin totdeauna amândouă părțile aflate într-un conflict sau război. Absolut clar s-a văzut acest lucru după al doilea război mondial: sprijinul dat organizației CIA prin Allan Dulles, şi sprijinul față de SS, organizație secretă, cu şeful ei Gehlen.

Biserica catolică a transferat clandestin mulți membri SS în Elveția. Unii din ei s-au transformat în preoți şi s-au împrăştiat în alte țări ca Argentina, Paraguay sau SUA. După război, Gehlen a primit însărcinarea să organizeze postul de radio „Europa Liberă", care a vehiculat tot timpul minciuni în legătură cu „războiul rece", pentru a camufla dorința de a înarma ambele părți, din banii cetățenilor, cu sudoarea muncii lor. Din înarmarea vestului şi a estului, Iluminații au realizat profituri astronomice. După aceste pseudo-revoluții „de catifea", se pot arunca rachetele la gunoi. Cu aceşti bani nu era mai bine să se facă ceva pentru popor?

În sfârşit, o bună parte din membrii SS au fost preluați direct de CIA. Un alt membru clerical din „Comitetul celor 300" este Josef Retinger (Ratzinger) care era în strânsă legătură cu CIA. El se consulta cu Luigi Gedda, medicul Papei Pius VII, apoi al Papei Paul VI, şi lucrau mână în mână cu oficiul Serviciilor Strategice al CIA. Retinger era în strânsă legătură şi cu prințul Bernhard al Olandei, cu premierul italian Sir Collin Grubbin (membru în serviciul secret britanic) şi cu directorul CIA, generalul

Walter Bedell.

Prințul Bernhard era înainte de război membru SS şi avea o funcție în concernul I.G.Farben. După căsătoria şi intrarea sa în casa regală a Olandei a primit o funcție la Shell Oil. Această grupă a fost sâmburele din care în mai 1954 s-a constituit Organizația Bilderberg în hotelul din Osterbeek, Olanda. Prințul Bernhard a fost primul director al Organizației Bilderberg. Un alt membru CIA cu mare influență în Vatican a fost cardinalul Spellman. Acesta a jucat un rol în răsturnarea democrației de către CIA, în Guatemala, în 1954.

Spellman a fost acela care l-a adus pe preotul Paul Marci-nus (crescut la periferia Chicagb-ului), făcâildu-l cardinal şi şef al băncii Vaticanului, Sub conducerea lui, prin această bancă, s-au făcut cele mai criminale tranzacții de bani şi acțiuni. Împreună cu Michelle Sindona (cunoscut mai târziu ca un excroc de talie mondială şi arestat în SUA), Roberto Calvi, şeful băncii Ambrosiana (mai târziu găsit mort sub un pod din Londra) şi Licio Gelli, şeful lojii P2, s-au făcut cele mai spectaculoase afaceri, dar şi cele mai dubioase din istoria Vaticanului.

Banca Vaticanului a înlesnit scoaterea în străinătate a unor imense sume de devize din Italia, ruinând economia italiană.

În 1966, magazinul „Look" a publicat articolul „Rolul evreilor în schimbarea gândirii bisericii catolice", în care sunt descrise detalii ale consultațiilor secrete între loja evreiască B'nai Brith şi cardinalul Bea care reprezenta Biserica Catolică. Vaticanul este probabil cea mai bogată organizație din lume. Averea Vaticanului este administrată de Banca Rotschild.

Orice om politic îl vizitează pe Papă, fie Busch sau Gorbaciov.

Dacă considerăm evenimentele petrecute numai în ultimele trei decenii, observăm întâmplări demne de romane criminale. Asasinarea Papei Ioan al XXIII-lea: anunțul morții lui a fost din eroare tipărit în ziarul masonic mexican „El informator" pe data de 3 iunie 1963, iar Papa a murit în seara zilei de 3 iunie 1963, la ora 19,49.

Asasinarea Papei Paul I, după numai 33 zile de pontificat, constituie un alt fapt concludent. Acest papă a fost botezat de popor „Papa zâmbitor" iar în timpul cât a fost patriarhul Veneției, oamenii l-au îndrăgit şi apreciat. El voia să transforme radical politica Vaticanului şi să facă ordine în finanțele Vaticanului. Acest om integru, incoruptibil, luptător pentru cei săraci, hotărât să lupte contra mafiei şi hotărât să facă reforme drastice, a fost asasinat. Felul cum au reacționat vârfurile din Vatican, nepermiterea unei autopsii, graba îmbălsămării şi înmormântării cadavrului, informațiile false şi contradictorii au demascat evenimentul tragic.

Papa Ioan Paul al II-lea, alias Carol Voityla Katz, actualul papă este un Iluminat şi membru al clubului Rotary. El este şeful lojii secrete „Opus Dei" şi guvernatorul clanului Rockefeller. El este de origine evreu şi pseudo-regentul „Noii biserici mondiale romano-iezuite". Misiunea sa este de a subordona biserica catolică religiei „mozaice", de a recunoaşte „vina seculară" a catolicismului față de poporul mozaic, de a recunoaşte participarea religiei creştine la holocaust şi de a slăbi biserica ortodoxă

propunând ortodocşilor „unirea credinţelor creştine”. El este pregătitorul unei „One World” religii (religii mondiale). În cuvântarea sa din 15 noiembrie 1982, într-o audienţă generală, cu ocazia morţii preşedintelui libanez Gemayel a spus următoarele: «Ierusalimul, oraşul Domnului, poate deveni şi un oraş al oamenilor „City of man”». Această denumire este întrebuinţată de Iluminaţi când spun „guvern mondial” sau „dictatură mondială”.

în 18 aprilie 1983, a fost primită în audienţă papală întreaga „Comisie trilaterală”, înfiinţată de Zbigniew Brzezinski şi Rockefeller. Aici a fost criticat mersul prea încet al făuririi „Noii Ordini Mondiale”. Ne putem imagina că această întâlnire între Papă şi o asemenea Comisie nu s-a rezumat la consumarea împreună a unei ceşti de cafea.

Fondul Monetar Internaţional

Noi centre financiare ca FMI, Banca Mondială, Bank of International Settlement au fost create pentru a controla economia întregului glob.

Cotizaţiile ţărilor membre se ridică anual la miliarde de dolari. Dacă o naţiune are greutăţi în a plăti cotizaţiile, imediat aceasta se resimte la nivelul omului de rând, al omului muncitor, plătitor de impozite. Fondul Monetar Internaţional lucrează după un model de lucru realizat de Ditchley, numit Ditchley Plan, care obligă ţările să se subordoneze fără drept de veto politicii monetare financiare a FMI.

FMI are ca scop să centralizeze sau să reunească toate băncile naţionale ale lumii. În 1982, băncile importante din Wall Street au hotărât fiecărei naţiuni datornice condiţii draconice, ceea ce s-a pus şi în practică prin „Kissinger Associates Inc.”. În acest comitet sunt trei preşedinţi: Robert Anderson, Lordul Carrington, Lordul Roii Ipsden, directorul băncii engleze şi băncii Warburg.

FMI, Federal Reserve Bank şi Bank of England sunt socotite ca perceptori pentru încasarea datoriilor în lume. Condiţiile inumane ale FMI au fost elaborate de Irving Friedman care are o poziţie remarcabilă în City Bank. Creditele din FMI sunt prezentate naţiunilor ca o momeală. După ce FMI **are toate** informaţiile economice ale statului respectiv, acestuia i se comunică:

1. când şi cu ce sumă poate fi creditat de la o bancă inter naţională;
2. reducerea drastică a importurilor;
3. reducerea drastică a cheltuielilor;
4. tăierea subvenţiilor pentru mărfuri de primă necesitate (alimente);
5. tăierea ajutoarelor în domeniul social;
6. devalorizarea monedei naţionale sub motivul ieftinirii exporturilor, dar prin această măsură se scumpeşte importul şi astfel creşte suma datorată.

Acesta este primul pas.

Al doilea constă în acceptarea unui program de refinanţare pentru plata

dobânzilor. În această fază, băncile străine îşi asigură o mulțime de drepturi de proprietate în statul respectiv. Amănuntele tranzacției nu sunt divulgate niciodată populației. În numele băncilor internaționale, FMI-ul are funcția unei poliții. El face tranzacții cu diversele state şi stabileşte „modele de amânare" a plății datoriilor.

După statistica Băncii Mondiale, s-au încasat între anii 1980-1986 procente de 326 miliarde dolari din 109 țări, şi ratele datoriilor s-au ridicat la o sumă de 332 miliarde dolari. Deci s-au plătit **658 miliarde de dolari, la o sumă inițial datorată de 430 milarde de dolari.** Totuşi aceste 109 țări datorează băncilor particulare internaționale încă **882 miliarde de dolari**.

Pentru bănci aceasta reprezintă o spirală de aur pe care se învârtesc popoarele datornice.

Prin liberul schimb de mărfuri spre dominaţie mondială

După semnarea acordului convenției „liberului schimb" a zonei nord-americane NAFTA, care cuprinde un teritoriu economic imens, între SUA, Mexic şi Canada, anul trecut, în decembrie 1993, 117 state au încheiat un acord GATT, care a creat o zonă mondială de comerț liber fără vamă şi subvenție. După câțiva ani va adera şi Africa.

Se spune că liberul schimb favorizează bunăstarea popoarelor, în realitate este exact invers. Aceasta înseamnă constrângere, deoarece obligă statele să lase să cadă pradă economia lor, prin desființarea vămilor şi a subvențiilor celui mai puternic din punct de vedere financiar, adică al celui mai puternic concurent străin.

Expresia „liber schimb" este de fapt un paravan ideologic sub care se ascunde lupta celui mai tare contra celui mai slab. Liberul schimb se poate asemăna cu o măsură luată de un stat de a dezarma dintr-o lovitură şi de a distruge armamentul. Imediat va începe o cursă de întrecere între alte state spre a cuceri statul dezarmat. „Liberul schimb" nu este altceva decât o metodă de a cuceri un stat fără război. Liberul schimb nelimitat, aşa cum este el astăzi propagat, este la fel ca „dobânda": instrumentul celei mai riguroase exploatări şi distrugeri de către financiarii internaționalişti.

Convenția NAFTA, Convenția zonei Pacificului din ASIA APEC, Convenția GATT precum şi asocierea la Uniunea Europeană a statelor EFTA constituie împreună ultima etapă care duce la un „Stat mondial multinațional unitar'.

Această dominare cu forța nu se va deosebi prea mult de economia planificată comunistă, instaurată de Iluminații internaționalişti.

Ambele sisteme au fost dirijate de capitaliştii monopolişti internaționali.

Energia este tot o armă în mâna bancherilor internaționali. În ,1974, țările din OPEC (țările arabe producătoare de petrol) au ridicat prețul petrolului. În culise, bancherii au încheiat un contract cu țările arabe din OPEC. Principiul a fost foarte simplu. Arabii şi concernele Arco, Shell, Mobil, Exon în legătură cu Banca Chase Manhattan (Rockefeller) au încasat profituri considerabile. Contractele cu țările arabe

au fost efectuate prin Banca Chase Manhattan. Banii rezultați au fost dați împrumut țărilor din America Latină pe dobânzi grase. Mexic, Brazilia şi Argentina neputând să plătească datoriile din economia curentă au permis o influență tot mai mare în interiorul țărilor lor atât în plan politic cât şi economic.

Mediile au propagat imaginea negativă a arabilor, nesu-flând o vorbă despre adevărații vinovați de criza din 1974.

Interesant *eite* de analizat situația din Argentina. Aici în aproape patru decenii s-a încheiat un proces după modelul Iluminaților internaționalişti. Ei au adus Argentina la numitorul dorit de ei. În timpul erei Peron, întâi ca vicepreşedinte din 1942, iar apoi ca preşedinte, situația era stabilă, moneda națională bine cotată. Deşi mediile de pe atunci pregăteau înlăturarea lui sub motivul „dictaturii" (mai întâi este necesară o campanie de mai mulți ani în sens negativ), totuşi în această dictatură s-a efectuat o migrație a evreilor din Europa, care au beneficiat acolo de o viață comodă şi prosperă în afaceri. Peron a dus însă o politică de tip național şi social. La răsturnarea lui s-a produs haosul, toți cetățenii şi-au pierdut economiile, iar țara cu toate bogățiile ei a ajuns la sapă de lemn: datorii, devalorizarea monedei, lipsa totală de bani în visteria statului, astfel încât pensionarii nu primeau pensie aproape câte o jumătate de an. În sfârşit, preşedintele Menem a scos o lege în martie 1994 în care a scos la vânzare bogățiile subsolului.

Finanța internațională a pus mâna pe minele de cupru, argint, aur, zinc şi plumb, de asemenea, pe petrol, wolfram şi mangan. În prezent, mediile răspândesc ştiri pozitive şi afaceri laudative la adresa guvernului. Este interesant a se studia toate etapele prin care trece o țară până este în totala posesie a Iluminaților.

În 1979, revoluția din Iran l-a alungat pe Şah, care a fost adus pe tron cu ajutorul CIA în 1953. Este cunoscut faptul că majoritatea personalului ambasadelor americane este în organizația CIA, de aceea drept răzbunare rebelii iranieni i-au luat ostatici pe diplomații ambasadei americane. Drept răspuns, CIA a dat semnalul lui Saddam Husein să intre pe teritoriul iranian, pe motivul că la acea dată era momentul cel mai prielnic. Invazia lui Hussein a decurs cu succes, iar rebelii au transmis preşedintelui Carter că vor elibera pe ostatici în schimbul unor livrări de arme. Deoarece armele existente în Iran erau de proveniență americană, era oricum nevoie de piese de schimb din SUA. Carter nu a acceptat această tranzacție şi a inițiat o expediție secretă pentru eliberarea americanilor. Toate acestea s-au întâmplat cu puțin înaintea alegerii unui nou preşedinte în America. Deoarece s-a plănuit alegerea lui Reagan şi nu realegerea lui Carter, CIA a sabotat acțiunea de eliberare a ostaticilor numită „Desert One" pentru a-l compromite pe Carter. În acelaşi timp William Casey, fost director CIA, a luat contact cu Ayatollah Kohmeini. Casey era directorul băncii Export-Import şi Kohmeini a găsit ca foarte nimerită această luare de contact. În octombrie 1980 a avut loc o întâlnire între Busch şi emisari ai organizației iraniene extremiste Hesbollah în hotelul Rafael din Paris. S-a perfectat o înțelegere între aceştia şi anume: americanii să livreze armament prin Israel, iar ostaticii să fie eliberați imediat după alegerea lui Reagan ca preşedinte. Livrarea armamentului urma să

înceapă trei luni după această dată, adică în martie 1981. Totul a decurs perfect.

Pe 24 iulie 1981 s-a semnat un acord de livrare de armament între negustorul evreu Yacov Nimrodi şi Iran în valoare de 135 milioane dolari pentru 50 rachete „Missiles", 50 „Mobile" şi 68 „Hawk Anti Missiles", 360 tone piese de tancuri în valoare de 27 milioane dolari transmise pe calea aerului din Israel în Iran.

Războiul între Irak şi Iran s-a terminat şi a avut ca singur scop îmbogățirea negustorilor internaționali de armament.

La începutul anului 1980, SUA a furnizat Irak-ului date false prezicându-i o victorie sigură şi imediată asupra Iranului.

În anul 1989 Saddam a invitat la Bagdad o delegație compusă din preşedintele băncii „Trust Mobil" şi Alan Stoga, de la biroul lui Saddam, ca să privatizeze măcar o parte din exploatarea petrolului. Saddam a refuzat. La sfârşitul lui 1989 Busch a promis lui Saddam un credit de 2,3 miliarde dolari pe care însă Banca Naționale del Lavoro l-a blocat. Saddam a înțeles că este exclus de a primi credite de la bănci din Vest. Acum intră în arenă Al-Sabah, şeicul Kuweit-ului. În timpul războiului de opt ani, acesta a finanțat Irak-ul după indicația Washington-ului. În 1990 a început Kuweit-ul să livreze petrol sub prețul fixat de OPEC şi să exploreze petrol pe teritoriul Irak-ului.

Americanii au transmis lui Saddam prin ambasadoarea lor din Bagdad că nu se vor amesteca în conflictul dintre Irak şi Kuweit.

La întâlnirea Iluminaților la Conferința Bilderberg din 6-9 iunie 1990 au fost puse la punct operațiunile ce au urmat. Trupele irakiene au invadat Kuweit-ul; familia domnitoare ku-weitiană a fost informată dinainte de CIA, încât a părăsit la timp Kuweit-ui cu automobilele Rolls-Royce, luându-şi bijuteriile. A urmat un scenariu bine pregătit: la 11 septembrie Busch a anunțat „Noua Ordine Mondială" şi a urmat intervenția din Golful Persic. William Cooper a ştiut şi a comunicat cu un an înainte data exactă a intervenției trupelor americane. În mâna lui au fost documentele secrete ale Serviciului Secret al Marinei, Naval Intelligence Office, unde îşi făcea el serviciul.

Războiul din Golf a adus inițiatorilor americani un profit de o sută miliarde dolari.

Problema Serbiei

Războiul început în anul 1991 în Iugoslavia nu ar fi putut lua amploare dacă sârbii nu ar fi fost încurajați de Moscova şi de administrația Busch. Lawrence Eagleburger, viceministrul de externe de atunci şi partener proeminent al Consulting, al firmei „Kissinger Associates" (birou de avocatură al lui Kissinger), împreună cu Lord Carrington, de asemenea Kiss-Ass-Partner (partener al lui Kissinger) au dat mână

liberă să pornească un război de curățire etnică şi de genocid. În acelaşi timp, pentru a finanța acest război, s-au pus în funcție planuri de transfer al banilor în mod masiv şi ilegal. Cu aceşti bani urma să plătească Belgradul importul de arme, petrol şi alte mărfuri. În ultimul an şi jumătate Băncile particulare din Belgrad au surprins lumea finanțelor oferind 15% lunar procente pentru depunere de devize şi 200% procente lunare pentru depunere de dinari, la o inflație de 25.000% pe an. Acest gest a fost o înlesnire pentru populația, în mare măsură, şomeră şi fără venituri şi a părut a fi o manevră politică. Cineva a spus: „se pare că o mână din umbră finanțează aici un sistem de ajutor social".

Unele aspecte au ieşit la lumina zilei când s-au descoperit practici dubioase. Astfel, bancherul din Belgrad, Jesdomir Vasilievici, şeful băncii Jugoskandic Bank, în martie 1993 s-a refugiat în Israel. Banca avea în depozit 4 milioane de conturi cu un volum de devize de două miliarde dolari. De unde aceşti bani? înainte de război, Iugoslavia a avut o industrie de armament şi venituri din turism, dar, după plata urgentă a 14 miliarde dolari datorii externe, nu erau devize în țară. Belgradul joacă un rol important în rețeaua de droguri ce trec prin Balcani şi datorită acestui lucru are acces la sistemul internațional „Offshore" de spălare a banilor. Activitatea mafiei sârbeşti în Europa de Vest urmăreşte să fie fonduri disponibile, necesare pentru război. Petrolul rusesc şi armamentul rusesc se plătesc cu bani gheață.

Petrolul importat din Vest de la rafinăria „Mobil Oil" de la Thesssaloniki are un preț (la negru) de 400% peste prețul pieței. Sârbii mai au mari capturi de război, regiunile ocupate de ei, apoi în Belgrad este o şcoală de instruire a delincvenților ce dau lovituri mari în țările din vestul Europei. Ei livrează veniturile unor rețele bine organizate, dar toate acestea nu sunt suficiente pentru a acoperi cheltuielile imense de război.

Băncile Jugoskandik şi Dafiment Bank au scos multora bani din buzunar prin practicile lor necinstite. Dar nu aceste bărci atrăgeau capitalul internațional dubios, ci aceiaşi care au dat mână liberă pentru război au aranjat şi finanțarea lui. Serbia nu este cea care a aranjat această sursă de bani, ci ea este profitoarea acestui transfer. Băncile interne din Belgrad şi Offshore canale, contra unor taxe, iau bani ce rezultă din vânzări internaționale de droguri, pentru a-i „spăla". Procente între 3 şi 7% ba chiar şi 30% sunt plătite de traficanții de droguri care vor să bage banii în circuit financiar. „Defia Milanovici" îl are ca asociat pe şeful băncii Dafiment Bank, Israel Kelman din Tel Aviv, care deține 25% din acțiuni. Vasilievici de la Jugoskanic Bank a jucat un rol important în tehnica de finanțare inspirată de arsglo-americani. Prin „aceste" metode, unele bănci private din SUA s-au salvat de la faliment prin infuzia banilor proveniți din droguri, după ce dăduseră credite neacoperite țărilor latino-americane în 1982. Toate acestea au foarte puține în comun cu o piață liberă. Interpolul european a remarcat că Serbia nu doreşte o cooperare în a depista această mafie şi deci este o țară mai comodă decât Elveția sau Cipru pentru spălarea banilor.

Reprezentanții băncilor cipriote precum şi diplomații din Belgrad erau în cunoştință de cauză la aceste tranzacții.

Războiul din Iugoslavia face parte din scenariul Iluminaților. Ei doresc în flancul sudic al Europei un al doilea „Orient Apropiat”.

În Pale, o localitate olimpică nu departe de Sarajevo, locuieşte într-o vilă splendidă, uşă în uşă cu Karadzic, un anume Sir Alfred Sherman. Acest evreu englez este cunoscut ca eminența cenuşie a Doamnei Thatcher. În Pale se ştie că Sherman este sfătuitorul lui Karadzic. Observatori locali confirmă că nu există zi în care cei doi să nu se întâlnească.

Cea mai mare parte din omenire crede într-adevăr că dacă azi începe un război, atunci vinovat este poporul care l-a început. Alții cred că anumite popoare sunt predestinate să poarte război, ca de pildă „ruşii imperialişti” sau „rasa galbenă” sau „nemții naziști”, ceea ce este o teză absolut greşită.

Ce părere aveți dvs., de unde iau banii pentru a se înarma guvernul rus, chinez, arab, sârb, german sau american? Credeți cu adevărat că există o națiune care din propriile ei economii să poată dezvolta o înarmare pentru a duce un război?

Astăzi nu există aproape nici o națiune în lume care să nu aibă datorii externe şi care nu poate exista fără credite de la bancherii internaționali. Credeți că sârbii au bani proprii pentru a duce acest război? Sau dacă ruşii ar fi început un război în ultimele decenii (războiul rece) de unde credeți că ar fi luat banii necesari? Bineînțeles tot de la bancherii internaționali. Rotschild posedă o bancă la Kremlin. De aceea se şi numesc bancheri internaționali. Pentru ei nu are importanță despre ce națiune este vorba. Acolo unde se pot câştiga bani, acolo sunt prezenți. Şi cum războiul este o afacere foarte lucrativă ei sunt totdeauna interesați în declanşarea de conflicte. Dacă bancherii nu doresc război, atunci acesta nu va izbucni. Acest lucru este foarte simplu. Dacă o națiune doreşte război trebuie mai întâi să trateze cu aceşti bancheri. Desigur, dacă națiunea nu are bani i se dau credite, amanet fiind patrimoniul național, dacă creditele nu pot fi plătite se adaugă procente. Astăzi se observă pe întreg teritoriul lumii, din Africa până în India, o vânzare a patrimoniilor naționale, ce poartă numele de „privatizare”. Bineînțeles se vând numai întreprinderi de stat lucrative; băncile internaționale nu cumpără ce nu aduce venit. Anglia, Germania, Olanda, Belgia etc. vând poşta, telefonul, căile ferate, asigurările, băncile, societățile aeriene, fabricile, automobilele etc. În fostele țări comuniste este mai simplu, ei pun mâna pe întreprinderi aproape pe degeaba, inclusiv terenurile. Poate dă odată Dumnezeu să nu mai posede un popor nimic de vândut, şi atunci poate vor înceta împrumuturile, camătă, războaiele.

Bolşevicii, naziştii, Saddam Husein etc. şi-au procurat banii pentru război din aceeaşi sursă.

De aceea războaiele sunt întotdeauna planificate, banii necesari trebuie puşi la dispoziție. Scopul este unul şi anume: guvern mondial. Iluminații contestă aspectul negativ al guvernului mondial, spunând că este nevoie de el doar pentru a aduce pacea pe Pământ.

Interesant este că numai prin războaie se poate ajunge la acest țel! Credeți că aceşti indivizi se vor schimba şi vor acționa altfel dacă, în sfârşit, vor întrona acest guvern? Faptele vor vorbi! Acest guvern mondial este plămădit de şi pentru o elită secretă, restul sunt ținuți în neştiință şi dezinformare şi vor constitui sclavii moderni.

Pentru fiecare este prevăzută o tatuare cu laser pentru a purta în palmă un număr (un cod).

666

Noua ordine mondială este „societatea fără bani". Elementele premergătoare sunt: carnetul de CEC, cartea de credit, cartela pentru telefon, cartea de asigurare de boală sau cartela pentru benzină; toate acestea se citesc electronic. Masele trebuie să fie convinse că este mult mai simplu, eficient, uşor şi fără risc să faci plăți cu aceste carnete, decât cu bani.

Al doilea pas este de a convinge masele că, decât să porți în buzunar atâtea cărticele, este mai bine să ai una singură, aşa-zisa carte debitoare pentru Canada, Noua Zeelandă, Australia, care există deja (Debit Cârd).

Scopul final este tatuarea prin laser. Invizibilă pentru ochiul liber, conține cifra de cod care se citeşte cu un „Scanner". Chiar dacă nu va fi obligatoriu, nu vei avea însă o alternativă pentru că nicăieri nu vei putea cumpăra sau plăti cu bani.

Acesta este un control absolut asupra fiecărui individ. Prin satelit, fiecare persoană poate fi depistată pe acest glob! Desigur şi răufăcătorii. Pot fi controlate orice deplasări, orice cumpărături, orice bun pe care îl dați, orice întâlnire cu prieteni, orice informație. **În Apocalipsa lui Ioan, cap. 13, versetele 16-18, se spune: „Va veni vremea când cei mici şi cei mari, cei bogaţi ca şi cei săraci, cei liberi şi sclavii, vor purta un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, pentru ca nimeni să nu poată să cumpere sau să vândă dacă nu are acest semn, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei. Cine are minte, să vadă că numărul este 666".**

Pe orice Bar Code de pe mărfuri vom observa în toată lumea linii subţiri scurte şi linii subţiri lungi. O linie subţire lungă înseamnă 6. Găsim totdeauna 3 linii subţiri lungi, adică 666.

În Vechiul Testament putem citi: (Cartea Regilor, cap. 10) „Grămada aurului care s-a adunat într-un an pentru Solomon a fost de 666 talanți de aur".

666 este semnul puterii banului evreiesc.

Codul Băncii Mondiale este 666. „Credit Card" al Băncii australiene poartă cifra 666. Cecurile Băncii din Bombay, spre exemplu, poartă cifra 666. „Credit Card-urile noi în America poartă codul 666. Sistemul de calculatoare Olivetti poartă numărul 666, la fel şi calculatoarele din SUA. Pe fiecare loz de loterie în Israel este tipărit numărul 666. Numărul de cod pentru convorbiri telefonice al Israelului este 666. „Exon" al lui Rockefeller poartă cifra 666.

Deşi în această carte am amintit pe scurt date din Protocoalele Sionului şi din Noul Testament Satanic, fiecare om trebuie să analizeze în mod critic faptele celor ce trag sforile.

Orice om care vede astăzi discordia şi ura, războaiele şi conflictele, foamea şi sărăcia din această lume, destrămarea națiunilor, ura rasială în creştere în toate țările, tendința de libertate şi independență a popoarelor, neputința celor ce guvernează, corupția politicienilor, perversiunea şi violența în creşterea oamenilor, datoriile fără granițe ale statelor la bănci, instabilitatea monezilor naționale, crizele economice, falimentul în agricultură, şomajul, nemulțumirea şi zăpăceala în societate, plăcerea crescândă pentru petreceri şi câştig fără muncă a oamenilor, lipsa de credință şi manipularea tineretului şi a sexului feminin, poate să afirme că numai din întâmplare toate acestea au fost concepute în Protocoalele Sionului? Putem cita pe Roosewelt: „În politică nu se petrece nimic întâmplător! Când se petrece ceva, putem fi siguri că a fost plănuit”

Josef Landovski

Rakovski – Interogatoriu

Interogatoriul ambasadorului sovietic Cristian Jurevitsch Rakovski luat de către funcţionarul GPU, Gabriel G. Kuzmin, la 26 ianuarie 1938, la Moscova

Tipărit după Manuscris

Titlul originalului spaniol: Sinfonia en Rajo Mayor

Capitulo XI: Radiografia de la Revolucion

INTRODUCERE

În timpul marşului din est în al doilea război mondial, un voluntar din divizia albastră spaniolă a găsit, într-o casă din Rusia, cadavrul medicului dr. Josef Landovski, mulți ani medicul oficial al NKVD-ului, precum şi o mulțime de manuscrise.

Aceste manuscrise au fost traduse, în 1950, în spaniolă de către Mauricio Carlavilla sub titlul „Sinfonia en Rajo Mayor".

Cartea, după apariția ei, a dezlănțuit efecte alarmante şi a fost retrasă de pe piață de anumite puteri.

Senzațional este protocolul după interogatoriul luat lui Cristian Rakovski, fostul ambasador sovietic la Paris. Acesta, un vechi bolşevic din garda lui Trotzki, a fost arestat în cadrul marei „Tischistka" împreună cu Gomornik, Jakir, Tuhacevski şi alții, dar spre deosebire de aceştia, în mod surprinzător, el nu a fost „lichidat".

De ce? Acest lucru se poate explica dacă vom analiza cu atenție acest interogatoriu.

Cititorul să nu treacă uşor peste pasajele mai dificil de înțeles, ci să le aprofundeze minuțios. Ar fi bine, de asemenea, să compare neîntrerupt descrierea cu evenimentele petrecute în realitate. Efortul acesta merită pe deplin să fie făcut, pentru a se putea înțelege importanța majoră a acestor documente.

Interogatoriul luat lui Cristian Jurevitsch Rakovski - ambasadorul sovietic la Paris - de funcţionarul GPU Gabriel G. Kuzmin, la 26 ianuarie 1938, la Moscova

Kuzmin: După cum ne-am înțeles la Ljubljanka eu mi-am dat osteneala să obțin o ultimă şansă pentru dumneavoastră; prezența dumneavoastră aici este o dovadă că aceasta mi-a reuşit. Să vedem dacă nu ne veți înşela.

Rakovski: Eu sper că nu.

Kuzmin: înainte de toate însă, un sfat ca de la om la om: aici este vorba numai de adevărul curat. Nu de „adevăr pentru proces", care, în lumina mărturisirilor celorlalți inculpați, trebuie să fie conform cu cerința politică a „rațiunii de Stat", cum se spune în Occident.

Cerințele politicii internaționale ne fac să ținem secret adevărul, „adevăratul adevăr". Indiferent cum va decurge procesul, popoarele şi oamenii vor afla numai ce trebuie să afle; unul singur trebuie să ştie totul: Stalin. Cuvintele dumneavoastră aici, indiferent cum vor fi, nu vă pot agrava propria situație. Aceasta, după cum ştiți, nu poate fi mai gravă. Vă puteți numai îmbunătăți situația. Vă puteți recâştiga viața pierdută. Aşadar, vrem să vedem: voi toți ați recunoscut că sunteți spioni ai lui Hitler, în slujba Gestapoului şi a O.K.W.[7], nu-iaşa?

Rakovski: Da!

Kuzmin: Şi sunteți în adevăr, spioni ai lui Hitler?

Rakovski: Da!

Kuzmin: Nu, Rakovski, nu! Spuneți adevărul, un adevăr pentru proces!

Rakovski: Noi nu suntem spioni ai lui Hitler, noi îl urâm pe Hitler aşa cum îl urăşti dumneata, aşa cum îl poate urî Stalin, poate chiar mai mult. Dar problema este foarte complicată.

Kuzmin: încerc să vă ajut. Poate ştiu şi eu ceva. Voi trotzkiştii ați luat contact cu Statul major german, nu-i aşa?

Rakovski: Da!

Kuzmin: De când?

Rakovski: Data exactă nu mi-o amintesc, dar curând după răsturnarea lui Trotzki, cu mult înainte de venirea lui Hitler la putere.

Kuzmin: Atunci nu sunteți spioni personali ai lui Hitler sau ai regimului lui?

Rakovski: Exact, am fost cu mult înainte.

Kuzmin: Cu ce scop? Poate să-l ajutați într-o victorie şi să cedați teritorii ruseşti Germaniei?

Rakovski: Nu, bineînțeles că nu.

Kuzmin: Atunci ca spioni ordinari, pentru bani?

Rakovski: Pentru bani? Noi nu am primit nici o marcă de la germani. Hitler nu are nici pe departe atâția bani ca să cumpere un comisar al poporului, al Uniunii Sovietice, însărcinat cu afaceri externe, care are însă la dispoziția lui un buget mai mare decât averea lui Ford, Morgan şi Vanderbilt la un loc, fără să dea socoteală.

Kuzmin: Atunci, din ce motive?

Rakovski: îmi permiteți să vorbesc liber?

Kuzmin: Vă rog chiar, pentru acest lucru v-am chemat.

Rakovski: N-a avut şi Lenin un motiv mai important să accepte ajutorul Germaniei, ca să poată ajunge în Rusia? Trebuie acceptate calomniile care s-au îndreptat împotriva lui? Nu l-au numit şi pe el un spion al Kaiserului?

Legăturile lui cu Kaiserul, intervenția Germaniei care a favorizat intrarea bolşevicilor în Rusia, bolşevicii fiind instigatorii care au facilitat înfrângerea Rusiei, sunt doar fapte evidente.

Kuzmin: Dacă ele sunt adevărate sau false, aceasta nu face parte din discuția noastră.

Rakovski: Nu, permiteți-mi să închei cu acestea. Nu este sigur că felul de a acționa al lui Lenin a fost de folos statului german? Permiteți-mi: Aici este vorba de pactul Brest-Litovsk, prin care teritorii imense au. fost puse la dispoziția Kaiserului.

---

[7] Comandament general al Wermacht-ului

Cine a proclamat încă în 1913 că înfrângerea este favorizată de arma bolşevică? Lenin. Eu cunosc pe de rost scrisoarea lui adresată lui Gorki: „Războiul dintre Austria şi Rusia va fi pentru Revoluție de mare folos, dar nu este sigur că Franz Josef şi Nikita ne vor oferi acest prilej". Dumneavoastră să observați că noi, aşa-zişii trotzkişti, am plănuit în 1905 înfrângerea, iar Lenin se referă chiar la această metodă în 1913; iar noi urmărim până azi această tactică, tactica lui Lenin.

Kuzmin: Cu mica deosebire, Rakovski, că azi în Uniunea Sovietică domneşte socialismul şi nu țarismul.

Rakovski: Sunteți convins de durata socialismului în Uniunea Sovietică?

Kuzmin: Nu este Uniunea Sovietică socialistă?

Rakovski: Pentru mine numai cu numele. Aici este adevăratul motiv al Opoziției. Trebuie să-mi îngăduiți - dacă urmărim o logică pură, trebuie să-mi dați dreptate - că noi, teoretic şi rațional, avem acelaşi drept să spunem „Nu" când Stalin a spus „Da"?

Şi dacă victoria comunismului cere provocarea unei înfrângeri, atunci cei ce socot că comunismul a fost trădat de bona-partismul lui Stalin, au tot atâta drept să provoace o înfrângere, cum a făcut-o Lenin.

Kuzmin: Eu cred, Rakovski, că acest stil înalt dialectic vă atrage spre teoretizări. În public, bineînțeles, vă voi contrazice; bine, eu recunosc că în situația dumneavoastră este singurul argument plauzibil, eu însă cred că pot dovedi că este un sofism. Dar aceasta o lăsăm pe altă dată, vom avea cu siguranță ocazia şi sper că îmi veți acorda o revanşă. Pentru moment însă numai atât; dacă acțiunea dumneavoastră, vizează înfrângerea însăşi" a Uniunii Sovietice şi are ca scop instaurarea socialismului, a adevăratului socialism, după dumneavoastră trotzkismul, în momentul de față o asemenea înfrângere este lipsită de scop şi sens, toate cadrele şi promotorii acestei ac-jiuni vor fi consecvent „lichidați" aşa cum o facem noi acum. Înfrângerea va avea ca urmare întronarea unui „Fiihrer" sau a unui țar fascist, nu-i aşa?

Rakovski: De bună seamă, concluzia dumneavoastră este justă.

Kuzmin: Aşadar, cred că noi am ajuns departe. Eu, stali-nist, dumneavoastră trotzkist, am făcut din imposibil posibil şi am ajuns la un punct în care suntem de acord. Noi suntem amândoi de părere că Uniunea Sovietică astăzi nu are voie să fie învinsă.

Rakovski: Trebuie să recunosc, că n-am crezut să am înaintea mea un om atât de inteligent. Într-adevăr, acum şi încă mulți ani de acum înainte nu avem voie să dorim înfrângerea Uniunii Sovietice sau să o provocăm, pentru că astăzi - acest lucru este sigur - nu am fi în măsură să tragem folos dintr-o acaparare a puterii. Noi, comuniştii, nu am avea nici un avantaj. Aceasta este într-adevăr situația, sunt de acord cu dumneavoastră.

Nimicirea statului stalinist nu ne poate interesa pe noi. Eu spun aceasta,

subliniind că acest stat este, dintre toate, cel mai anticomunist. După cum vedeți, eu sunt sincer.

Kuzmin: Recunosc, aceasta este singura cale ca să ne putem înțelege. Dar vă rog să-mi dați o explicație într-o chestiune pe care eu o calific drept contradicție: dacă pentru dumneavoastră statul sovietic este cel mai anticomunist, de ce nu doriți azi distrugerea lui? Altul va fi mai puțin anticomunist, obstacolul mai mic ca să puteți instaura comunismul dumneavoastră adevărat.

Rakovski: Nu, aceasta este o deducție prea simplistă. Chiar dacă bonapartismul lui Stalin stă în contradicție cu comunismul, ca Napoleon față de Revoluție, este clar că Uniunea Sovietică are mai departe o doctrină şi o formă comunistă, ea are un comunism formal şi nu real. Aşa cum dispariția lui Trotzki a permis automat lui Stalin să transforme comunismul real în unul formal, tot aşa dispariția lui Stalin va permite transformarea comunismului său formal într-unui real. Intr-o oră am realiza aceasta. M-ați înțeles?

Kuzmin: Da, bineînțeles. Mi-ați spus un adevăr clasic, nimeni nu distruge ce doreşte să moştenească. Ei bine, aceasta este o prezentare sofisticată. Se bazează pe presupuneri, care nu corespund faptelor şi anume anticomunismul lui Stalin. Avea Uniunea Sovietică proprietate privată? Exista un plan individual, o plusvaloare? Existau clase? Nu vreau să enumăr mai mult, ce reprezintă toate acestea?

Rakovski: Eu am admis existența unui comunism formal. Tot ceea ce enumerați sunt forme goale.

Kuzmin: Aşa? Dintr-un pur capriciu?

Rakovski: Nu, este o necesitate! Nu este posibil să ținem în loc evoluția doctrinei materialiste, chiar dacă dorim să o încetinim. Şi cu ce preț! Cu prețul că în teorie o propagăm, iar în practică o combatem. Puterea ce mână omenirea spre comunism este de neînvins, această putere însă în cazul unei întorsături stă în calea revoluției permanente.

Kuzmin: Un exemplu?

Rakovski: Hiller. Este exemplul cel mai vădit. El s-a folosit de socialism pentru a combate socialismul. De aici, socialismul lui antisocialist — acesta este național-socialismul.

Stalin are nevoie de un comunism pentru a învinge comunismul.

De aici comunismul lui anticomunist, acesta este național-cornunismul său. Paralela bate la ochi. Totuşi antisocialismul lui Hitler şi anticomunismul lui Stalin reuşesc, chiar fără voia lor, să instaureze un socialism şi un comunism. Cu voința sau cu ştiința lor, aceştia clădesc un socialism şi un comunism formal, pe care noi, moştenitorii lui Marx, trebuie să le acceptăm.

Kuzmin: Moştenire? Cine moşteneşte şi pe cine? Lichidarea trotzkismului este definitivă.

Rakovski: Chiar dacă dumneavoastră o spuneți, eu nu sunt convins, cu toate

„lichidările” enorme ce au loc; noi, comuniştii, le vom supraviețui. Cât de lungi ar fi tentaculele Ochranei lui Stalin, ele nu pot cuprinde pe toți comuniştii.

Kuzmin: Rakovski, vă rog, la nevoie, vă ordon, să vă abțineți de la aluzii jignitoare. Nu faceți uz, vă rog, de imunitatea dumneavoastră diplomatică.

Rakovski: Cum, încă sunt ministru plenipotențiar? Sau ambasador? Al cui?

Kuzmin: Exact spus, al statului stalinist, acest trotzkism eşuat, dacă îl pot numi astfel.

Rakovski: Aceştia, la care faceți aluzie nu m-au împuternicit şi nici nu sunt reprezentantul lor. Dumneavoastră m-ați numit.

Kuzmin: încep să am încredere. Eu notez în favoarea dumneavoastră că atunci când am pomenit de trotzkism, dumneavoastră nu l-ați negat. Acesta este un start bun.

Rakovski: Cum aş putea eu să-l neg? Eu l-am adus în discuție.

Kuzmin: După ce noi amândoi am ajuns la o înțelegere că există un anumit trotzkism, vă rog să-mi dați câteva detalii ca să le pot preciza în raportul meu.

Rakovski: Eu pot face aluzie la fapte, care cred eu că fac parte din temă, nu pot însă fi sigur că sunt ideile „acelora”.

Kuzmin: Deci, aşa trebuie să înțeleg.

Rakovski: Suntem de acord că acum Opoziția nu are interes să-l răstoarne pe Stalin, deoarece nu-l poate înlocui fizic.

Suntem de aceeaşi părere. Un fapt sigur însă este că agresorul potențial există. Aici este marele nihilist Hitler care-ş/i îndreaptă pistolul Wermacht-ului contra întregului orizont. Cu sau fără ajutorul vostru - va deschide el focul contra Uniunii Sovietice? Pentru noi este enigma hotărâtoare. Am pus problema bine?

Kuzmin: Problema este bine pusă, pentru mine însă nu este o enigmă hotărâtoare. Eu consider agresiunea lui Hitler asupra Uniunii Sovietice mai mult ca sigură.

Rakovski: De ce?

Kuzmin: Foarte simplu, pentru că cei ce-i dau instrucțiuni ordonă astfel: Hitler nu este decât condottierul capitalismului internațional.

Rakovski: Recunosc existența acestui pericol, dar de aici şi până la certitudinea că Hitler va ataca Uniunea Sovietică, sunt prăpăstii adânci.

Kuzmin: Agresiunea stă în natura însăşi a fascismului; afară de aceasta, toate statele capitaliste, care l-au ajutat să se înarmeze, îi împing spre acest lucru. De asemenea i-au înlesnit însuşirea diferitelor baze strategice şi economice. Acest lucru este evident.

Rakovski: Dumneavoastră uitați un lucru important: re-înarmarea lui Hitler şi nerespectarea tratatului de la Versailles au fost favorizate de statele capitaliste într-o vreme când, în Rusia, Opoziția (trotzkiştii) era prezentă şi noi am fi putut fi urmaşii

unui Stalin învins. Socotiți aceasta o simplă coincidență?

Kuzmin: Eu nu văd nici o legătură între faptul că acțiunile tratatului de la Versailles i-au permis lui Hitler reînarmarea şi existența opoziției în Rusia. Însemnătatea hitlerismului este clară şi logică. Agresiunea lui Hitler asupra Uniunii Sovietice se afla de mai mult timp menționată în programul său. Distrugerea comunismului şi întinderea lui spre est este dogmă în „Mein Kampf", acest talmud al național-socialismului, iar politica „învingerii", al cărui adept sunteți, ar voi să facă uz de această amenințare fiind pe linia ideologiei dumneavoastră politice.

Rakovski: Da, la prima vedere toate acestea par logice şi de la sine înțelese, dar sunt prea logice şi simple, ca să fie adevărate.

Kuzmin: Ca să împiedicăm acest lucru, ca să nu ne atace Hitler, ar fi înțelept să mizăm pe alianța Franței; dar este o copilărie să ne închipuim că capitalismul ar face sacrificii pentru salvarea comunismului.

Rakovski: Dacă discutăm ca la o întrunire populară, fără să avem prea multe cunoştințe politice, aveți perfectă dreptate. Dar, dacă dumneavoastră credeți serios ce spuneți sunt deziluzionat. Eu am socotit că forțele de securitate ale lui Stalin au un înalt nivel politic.

Kuzmin: De altfel agresiunea hitleristă asupra Uniunii Sovietice este o necesitate dialectică, adică ea va ridica soarta luptei de clasă la nivel internațional. De partea lui Hitler va sta de nevoie întreaga lume capitalistă.

Rakovski: Privind dialectica dumneavoastră scolastică îmi fac o imagine şi mai sărăcăcioasă a nivelului politic al staliniş-tilor. Vă aud vorbind cum ar vorbi Einstein unor elevi de liceu despre fizica cuantică. Eu constat că v-ați însuşit din marxism numai ce este elementar: demagogia şi populismul.

Kuzmin: Dacă nu se intră prea mult în amănunte, vă rog să-mi dezvăluiți ceva din „teoria relativității" şi „teoria cuantică" a marxismului.

Rakovski: Fără ironie! Eu vorbesc în numele unor idealuri înalte. În marxismul elementar, care se învață în universitățile lui Stalin, puteți găsi motivul care contrazice teza dumneavoastră a necesității agresiunii lui Hitler asupra Uniunii Sovietice. Azi marxismul este încă piatră de hotar, contradicție în sânul capitalismului, boală incurabilă şi distructivă a capitalismului. Nu-i aşa?

Kuzmin: Aşa este.

Rakovski: Dacă într-adevăr capitalismul suferă economic din cauza contradicțiilor interne? Economia şi politica nu sunt entități de sine stătătoare, ele sunt factori sau dimensiuni ale elementului social luat în întregime. Contradicțiile interne se manifestă pe tărâm social şi influențează factorul economic sau politic, sau pe amândouă. Ar fi absurd să numim ca insucces în economie, dar succes pe tărâm politic, teza dumneavoastră cu privire la atacarea Uniunii Sovietice.

Kuzmin: Construcția dumneavoastră se bazează numai pe contradicția sau soarta inevitabilă a burgheziei de a pieri înainte de a se ajunge ca Hitler să atace

Uniunea Sovietică. Eu sunt marxist, Rakovski, dar între noi fie vorba, şi fără să jignesc un luptător, vă spun că, cu toată credința mea în Marx, nu pot admite că existența Uniunii Sovietice se bazează pe eroarea duşmanilor ei, la fel ca şi Stalin.

Rakovski: Eu însă da, nu mă priviți vă rog aşa, eu nu glumesc şi nici nu sunt nebun.

Kuzmin: Permiteți-mi cel puțin să fiu sceptic atâta timp cât nu-mi aduceți argumente care susțin această teză.

Rakovski: Vedeți câtă dreptate am avut să consider pregătirea dumneavoastră marxistă mediocră? Dumneavoastră reacționați ca un luptător oarecare din rândul maselor.

Kuzmin: Şi nu am dreptate?

Rakovski: Da, aidoma unui şef de cadre, unui birocrat sau marii mase populare. Ei trebuie să creadă aşa şi să scandeze încontinuu. Vă rog să mă ascultați în mod confidențial — marxismul se aseamănă cu religiile esoterice din antichitate: credincioşii trebuiau să cunoască numai lucrurile elementare, de suprafață, dacă se urmărea impunerea credinței; deci în revoluție la fel ca în religie.

Kuzmin: Nu cumva doriți să-mi dezvăluiți un marxism misterios cam în felul unei noi masonerii?

Rakovski: Nu, nimic din esoteric. Dimpotrivă, vă voi explica clar, ca lumina zilei. Marxismul, înainte de a deveni un sistem filozofic, politic sau economic, a fost o conspirație în vederea revoluției. Şi fiindcă pentru noi revoluția este o realitate absolută, politică, economia sau filozofia sunt adevăruri numai în măsura în care folosesc revoluției. Adevărul subiectiv, intim,; în filozofie, politică, economie şi în morală nu există, el este; adevăr sau eroare numai ca o componentă abstractă în marxism. Componenta abstractă este însă pentru noi subordonată dialecticii revoluționare; de aceea, aşa trebuie să gândească fiecare revoluționar adevărat, chiar şi Marx. Vă amintiți citatul lui Lenin prin care răspunde cuiva care-i reproşează că ținta lui stă în contradicție cu realitatea? „Eu cunosc realitatea" a spus el. Credeți că a spus o prostie? Nu, pentru că realitatea era relativă față de o altă realitate absolută: revoluția.

Marx a fost un geniu. Dacă opera sa ar fi numai o critică solidă a capitalului, ar fi deja o lucrare desăvârşită; dar măiestria lui se transformă în ironLe: „Comunismul trebuie să triumfe pentru că duşmanul său Capitalul îi aduce triumful". Aceasta este teza lui Marx. Vreți o ironie mai mare? Ca să se facă crezut a fost de ajuns să depersonalizeze capitalismul şi comunismul, să transforme ființa umană într-o ființă rațională, ca un trişor. Aceasta a fost metoda lui genială, să arate capitaliştilor, celor ce reprezintă capitalul, că triumful comunismului se datorează numai idioțeniei lor înnăscute. Fără o idioțenie permanentă a lui „homo economicus" nu poate să existe în sine contradicția de care vorbeşte Marx. Ca un „homo sapiens" să se transforme în „homo stultus" trebuie o putere magică, o putere care să-l facă pe om să coboare pe scara zoologică de unde a pornit, adică de la animal.

În epoca aceasta a capitalismului, existența lui „homo stultus” fiind o realitate, Marx are posibilitatea să formuleze axioma lui: contradicție internă + timp = comunism. Vă rog să mă credeți, când privim noi, cei inițiați, portretul lui Marx, chiar dacă se află deasupra portalului de la Lubjanka, ne apucă un râs în hohote — îl vedem de asemenea în umbra bărbii lui cum îşi bate joc de toată omenirea.

Kuzmin: Sunteți cu adevărat în stare să vă bateți joc de cel mai minunat învățător al epocii?

Rakovski: Eu, să-mi bat joc? Nu, acesta este un semn de admirație! Marx a reuşit să păcălească atâția oameni de ştiință, el a fost mai presus ca ei. Acum însă, dacă vrem să-l măsurăm în toată grandoarea lui trebuie să-l privim pe adevăratul Marx, revoluționarul, promotorul „Manifestului comunist”. Marx, conspiratorul, a trăit tot timpul revoluția din conspirație. Nu degeaba revoluția îi datorează succesul şi victoria oamenilor conspirativi.

Kuzmin: Aşadar, tăgăduiți procesul dialectic al contradicției interne a capitalismului ca fiind triumful comunismului?

Rakovski: Fiți sigur că dacă Marx ar fi crezut că triumful comunismului stă în contradicția capitalismului, n-ar fi pomenit nici o singură dată în miile lui de pagini ştiințifice acest lucru. Acesta este imperativul unui revoluționar şi nu al unui teoretician. Un revoluționar, un conspirator nu dezvăluie niciodată duşmanului său secretul victoriilor sale. El nu livrează niciodată „informații”, ci „dezinformații”, la fel ca în contraspionaj. Nu-i aşa?

Kuzmin: Expunerea dumneavoastră ne duce deci la concluzia că nu există contradicții interne în capitalism şi dacă Marx vorbeşte despre ele este numai o strategie revoluționară. Aşa este? Dacă contradicțiile mari şi permanente în capitalism sunt evidente, înseamnă că Marx a mințit spunând adevărul.

Rakovski: Ca dialectician, care rupe cu dogma scolastică, deveniți primejdios! Este adevărat, Marx mințea spunând adevărul. El a mințit când a spus că în istoria economiei capitaliste contradicția internă este o „constantă” indubitabilă şi predestinatoare. Dar el a ştiut că aceste contradicții se pot provoca din ce în ce mai mult, până la punctul culminant.

Kuzmin: Acum susțineți o antiteză.

Rakovski: Nu este nici o antiteză. Marx înşeală din motive tactice când este vorba de cauzele ce duc la contradicții în capitalism. Marx ştia cum se provoacă acestea, cum se pot ascuți şi, în sfârşit, cum pot duce la totala anarhie a producției capitaliste, care duce inevitabil la revoluția comunistă. El a ştiut că toate acestea vor avea loc, pentru că îi cunoaştea pe cei care le pot produce.

Kuzmin: Este o noutate stranie să descopăr acum că nu contradicția în sine duce la „sinuciderea capitalismului” cum a formulat Schmalenbach, un mare om de ştiință, care l-a interpretat atât de bine pe Marx.

Dar acum mă interesează să ajungem la problemele personale.

Rakovski: N-ați băgat încă de seamă? N-ați observat cum se contrazice Marx între vorbă şi faptă? El proclama necesitatea şi predestinarea contradicției interne în capitalism şi face aluzie la acumularea'de capital. El indică o realitate. O concentrare mai mare a mijloacelor de producție înseamnă, spune el, o concentrare în masă a proletariatului, o concentrare de muncă, de forță pentru a instaura comunismul. Dar, în acelaşi timp, când el proclama acestea, punea şi bazele Internaționalei. Internaționala este în lupta de clasă „reformatoare", ceea ce înseamnă o organizație care să oprească sau chiar să desființeze acumularea de capital. Obiectiv, privind prin teoria lui Marx, „Internaționala" este o organizație contrarevoluționară, anticomunsită.

Kuzmin: Asta înseamnă că Marx era un contrarevoluționar, un anticomunist?

Rakovski: Vedeți cum se poate manevra o teză elementară marxistă? Să formulăm Internaționala ca un factor anticomunist şi contrarevoluționar, cu claritate logică şi doctrinară, înseamnă să privim numai efectele imediate, să vedem în text numai literele. La asemenea concluzii absurde ajungem pentru că vorbele şi faptele în marxism sunt subordonate unor legi stricte: legile conspirației şi revoluției.

Kuzmin: Putem ajunge la un sfârşit?

Rakovski: Imediat. Dacă lupta de clasă, pe plan economic, în efectul ei imediat este reformistă şi deci opusă răspândirii comunismului, importanța ei reală şi adevărată este totuşi revoluționară. Dar, după cum am mai repetat, este supusă regulilor conspirației, ceea ce înseamnă trecerea sub tăcere şi ascunderea țelului ei adevărat. Îngrădirea acumulării de capital şi a plusvalorii cu ajutorul luptei de clasă este numai fațadă, un fel de şarlatanie pentru a răzvrăti primele mase revoluționare. Greva este deja un început de mobilizare revoluționară. Indiferent dacă reuşeşte sau nu, consecințele ei pe plan economic sunt anarhice. În sfârşit, acest mod de a îmbunătăți starea economică a unei clase are deja în sine o slăbire a economiei generale; indiferent dacă greva este generală sau nu, rezultatul ei înseamnă totdeauna o scădere în domeniul producției.

Ca rezultat general: o mai mare mizerie, din care clasa muncitoare cu greu poate ieşi. Acest lucru înseamnă mult. Dar acesta nu este singurul defect, nici măcar efectul principal. Aşa cum ştim, singurul scop al luptei de clasă pe plan economic este muncă mai puțină şi câştig mai mult. Tradus în sens economic, consum mai mare, la o producție mai scăzută. Un asemenea procedeu economic absurd — după lexicul nostru o asemenea „contradicție internă", ignorată de masele orbite pe moment de ridicarea salariului — aduce cu sine ridicarea prețurilor, chiar dacă acestea sunt îngrădite de stat. Contradicția, a voi să consumi mai mult, dar să produci mai puțin, va fi compensată prin inflație. Şi astfel se învârte cercul vicios — grevă, foame, inflație, foame şi aşa mai departe...

Kuzmin: În afara cazului în care greva este dusă pe socoteala plusvalorii capitalismului.

Rakovski: Teorie, pură teorie! Intre noi fie spus, să luăm bilanțul unui stat oarecare şi să împărțim venitul pe cap de salariat şi veți vedea ce coeficient anormal va

ieşi. Acest coeficient este cel mai contrarevoluționar din lume şi noi trebuie să-l păzim ca pe cel mai mare secret. Deoarece, dacă noi scădem, teoretic din venit, salariile şi veniturile proprietarilor pe care noi i-am desființat, atunci rămâne pentru masa proletară aproape totdeauna o dividendă pasivă. Mai mult, dacă punem la socoteală scăderea volumului producției şi scăderea calității. După cum vedeți, grevele, despre care se afirmă că sunt un mijloc de a îmbunătăți traiul proletariatului, constituie numai un paravan, indispensabil pentru sabotarea producției în capitalism. Astfel se unesc contradicțiile sistemului proletar cu cele ale puterii de mijloc şi făuresc o armă dublă pentru revoluție. Este uşor de înțeles că acest lucru nu vine deja sine, aceasta necesită o organizare, un conducător, o disciplină şi mai ales puține greşeli. Nu vi se naşte bănuiala că celebrele „contradicții interne ale capitalismului" mai ales ale Finanței ar putea fi *organizate* de cineva?

Ca idee fundamentală, vă reamintesc că Internaționala proletară a fost la declanşarea inflației în concordanță cu Finanța Internațională. Acolo unde este concordanță este posibil şi un pact. Acestea sunt cuvintele dumneavoastră.

Kuzmin: Văd în toate acestea o absurditate şi o încercare de a crea un nou paradox încât nu-mi pot închipui nimic. Îmi face impresia că dumneavoastră susțineți existența unei Internaționale Comuniste opusă Kominternului.

Rakovski: Exact. Când am spus Finanța Internațională am personificat-o exact aşa cum numim Kominternul. Enunțarea acestui Kapintern nu spune că este duşmanul...

Kuzmin: Dacă doriți să pierdem timpul aici cu sofisticări sau lucruri fantastice, ați ales prost momentul.

Rakovski: Credeți poate că eu sunt sclava din poveştile celor 1001 nopți care seară de seară îşi risipeşte imaginația ca să-şi salveze viața? Nu, dacă sunteți de părere că eu bat câmpii, greşiți.

Dar, ca să ajungem acolo unde ne-am propus, trebuie să limpezesc anumite lucruri importante, având în vedere neştiința dumneavoastră totală în materia „marxismului superior". Eu nu pot renunța la- această clarificare, pentru că eu cunosc neştiința care domneşte la Kremlin. Vă rog să-mi spuneți dacă pot continua.

Kuzmin: Puteți continua, dar eu vă spun deschis: dacă totul se reduce la o discuție fantasmagorică, plăcerea dumneavoastră va avea un epilog amarnic. V-am prevenit.

Rakovski: Continuu, ca şi când nu aş fi auzit nimic. Deoarece sunteți scolastic în domeniul „Capitalului", iar eu aş dori să trezesc în dumneavoastră aptitudini inductive, am să vă amintesc ceva special. Luați seama, vă rog, cu ce spirit ascuțit descrie Marx industrialismul rudimentar în Anglia de pe vremea sa, şi cât de respingător face portretul industriaşului. Fantezia dumneavoastră ca şi a maselor când caută să-şi reprezinte monstruosul „Capital" arată aşa cum l-a descris Marx: un industriaş burtos, țigară de foi în gură, ghiorțăind satisfăcut, încearcă să seducă fiica sau nevasta lucrătorului. Nu este aşa? Pe de altă parte, amintiți-vă cât de ponderat şi

de bine crescut apare Marx când descrie finanțele. La bani nu apar renumitele lui „contradicții interne”. Lumea financiară, ra unitate, nu există pentru el, comerțul şi moneda sunt pentru el consecințele sistemului capitalist de producție, căruia îi este subordonat şi de care depinde.

În problema banilor Marx apare reacționar. Este surprinzător că era aşa, cu toate că avea înaintea ochilor steaua cu cinci colțuri, steaua sovietică, care strălucea peste toată Europa; cei cinci frați Rotschild cu băncile lor, domnind peste cea mai mare acumulare de capital pe care a văzut-o omenirea.

Pe lângă această monstruoasă realitate care orbea imaginația acelei epoci trece Marx cu vederea. Nu este curios? Poate că reiese din această atitudine a lui Marx un fenomen comun în revoluțiile ultimilor ani. Noi toți putem dovedi că atunci când masele pun mâna pe un oraş sau națiune, au o frică aproape superstițioasă de bănci şi bancheri. Ei au ucis regi, generali, patriarhi, polițişti, preoți şi alți reprezentanți ai privilegiaților duşmăniți, au jefuit şi au dat foc bisericilor, palatelor şi chiar locurilor ştiințifice, dar aceşti revoluționari economico-sociali au respectat viața bancherilor, iar băncile le-au lăsat neatinse. Până în ziua când am fost arestat se petrecea la fel...

Kuzmin: Unde?

Rakovski: În Spania. Nu ştiați aceasta?

Şi acum vă rog să-mi răspundeți: nu vi se pare acest lucru curios? Nu-mi dau seama dacă ați observat asemănarea miraculoasă între Internaționala finanțelor şi Internaționala proletariatului. Putem spune că una este oglinda celeilalte, Proletariatul fiind mai nou decât Finanțele.

Kuzmin: Unde vedeți o asemănare la o asemenea contradicție?

Rakovski: Obiectiv să spunem, ele sunt identice. Da, aşa cum am arătat, Kominternul, susținut de reformişti şi întregul aparat sindical, produce anarhie în producție, inflație, mizerie şi disperarea maselor. Internaționala finanțelor, conştient sau inconştient, sprijinită de financiarii particulari, creează aceleaşi condiții, numai în număr mult mai mare. Noi ne putem închipui de ce Marx a trecut sub tăcere „contradicțiile interne” ale lumii finanțelor, lucruri care cu siguranță n-au putut rămâne neobservate de către el. Finanțele erau aliatul său, ele acționau irevoluționar şi jucau de pe atunci un mare rol.

Kuzmin: O coincidență inconştientă, nu o alianță care presupune un pact.

Rakovski: Dacă sunteți de acord, suspendăm acest aspect. Este mai bine să trecem la analiza subiectivă a Finanței şi să privim personajele care o reprezintă.

Este bine cunoscut că banii, prin puterea lor, sunt internaționali. Din acest adevăr putem deduce că banul este cosmopolit. Finanțele în vârf, adică Internaționala finanței, neagă naționalitatea şi nu o recunoaşte. Ea nu recunoaşte nici Statul, de aceea, obiectiv privind, ea este anarhică, şi aşa va fi întotdeauna: Stat în Stat. Acest Stat exclude Puterea. Banul este Puterea, Banul este Statul. Suprastatul comunist pe care-l clădim de peste o sută de ani, a cărui schemă este Internaționala lui Marx

(prototipul este Uniunea Sovietică), nu este nimic altceva decât Puterea curată. Identitatea ambelor creații este perfectă. Este o predestinare, deoarece personajele care le-au creat au fost identice: financiarul şi comunistul sunt amândoi internaționalişti. Ambii, din motive diferite şi cu mijloace diferite, duc război împotriva statului național burghez. Marxistul care face parte din statul comunist este un internaționalist. Financiarul neagă statul național burghez, ca scop în sine, putem spune că nu este internaționalist, ci un cosmopolit anarhic. Astăzi el se prezintă în felul acesta, dar vom vedea mai departe cine este el şi ce vrea. În sens negativ după cum vedeți este o analogie între comunistul internaționalist şi financiarul cosmopolit, deci între Internaționala comunistă şi Internaționala finanței.

Kuzmin: Analogie subiectivă, întâmplătoare, care însă la rădăcină, nu ține.

Rakovski: Permiteți-mi să nu vă răspund, ca să nu pierd firul logic. Eu vreau numai să subliniez axioma de bază. Banul înseamnă Puterea. Banul este şi centrul gravitației în lume. Nu-i aşa?

Kuzmin: Continuați, vă rog.

Rakovski: Ca să înțelegem cum a fost posibil ca Internaționala finanței să devină stăpână peste Bani, acest talisman magic, care a devenit azi pentru oameni ceea ce odată a fost Dumnezeu şi Națiunea, acest lucru este mai mult decât arta strategiei revoluționare, acest lucru este în acelaşi timp artă şi revoluție. Eu vă voi explica.

În timp ce masele şi istoricii erau orbiți de răcnetele şi succesul Revoluției Franceze, regele şi privilegiații detronați de la putere şi nimiciți, nu au observat că o mână de oameni tăcuți, prudenți şi din umbră au pus mâna pe putere, pe adevărata putere monarhică, aproape dumnezeiască. Masele n-au observat că străinii au pus mâna pe putere şi aveau să introducă un sclavagism mai mare decât cel de pe timpul regilor. Regele prin religiozitate, prin principii morale, prin neghiobia lui, nici nu a fost în stare de un asemenea sclavagism. De aceea au şi fost în stare aceşti oameni să smulgă regilor puterea, prin calitățile lor intelectuale şi cosmopolite. Bineînțeles aceşti oameni, din naştere, nu sunt creştini ci cosmopoliți.

Kuzmin: Care să fie puterea magică pe care şi-au însuşit-o?

Rakovski: Şi-au însuşit privilegiul regal de a *bate moneda.* Vă rog nu zâmbiți, nu-mi vine să cred că nu ştiți ce înseamnă a bate monedă. Mă văd în postura unui medic care trebuie să explice unuia de la Institutul Pasteur bacteriologia... Dar eu vă acuz de această ignoranță. O limbă care a jonglat cu cuvinte ce au ascuns adevărate fapte şi țeluri nu poate mijloci noțiuni exacte. Eu am vorbit despre monedă; am văzut în ochii dumneavoastră că v-ați gândit la moneda fizică din metal sau hârtie. Nu, însă! Acesta nu este Banul! Banul fizic care este în circulație este un adevărat anacronism. Dacă acesta este încă în circulație, numai datorită unui atavism practic, unei iluzii, unei ficțiuni a fanteziei se mai menține.

Kuzmin: Un paradox fantastic, aproape poetic!

Rakovski: Fantastic, dacă vreți, dar nu paradox. Şi eu ştiu că în zilele noastre

se bat monezi cu insigne regale sau bancnote cu insigne naționale, dar ce însemnătate mai au acestea?

Marea masă a banilor circulă în lume, banii marilor tranzacții, contravaloarea bogățiilor naționale o au „Aceia" la care fac mereu aluzie. Titluri, obligațiuni, cecuri, polițe, note bancare, conturi, cursuri, cifre şi mereu cifre au căzut ca nişte imense cascade de apă şi au inundat popoare. „Aceia" ca nişte psihologi foarte subtili, şi-au permis încă mai mult, datorită lipsei generale a sancțiunilor şi datorită ignoranței totale.

Peste imensele sume financiare au creat *„Creditele",* înzes-trându-le cu un caracter infinit şi cu iuțeala gândului. O abstracțiune, o cifră, un credit, o credință puteți înțelege? Escrocherie, bani falşi la un curs legal... Cu alte cuvinte, ca să mă înțelegeți mai bine, bănci, burse, întregul sistem financiar sunt o maşinărie gigantică care este o monstruozitate contra naturii, cum a spus Aristotel: banul să producă iar ban, este o nelegiuire față de economie; în cazul financiarilor e nelegiuire față de Codul penal, deoarece este o afacere cămătărească.

îmi dau seama ce argument vor aduce: că lucrează cu procente legale. Dar dacă amintim acest lucru camătă rămâne aceeaşi, deoarece chiar dacă procentul este stabilit de lege, ei înşeală prin falsul unui capital ce nu există. Băncile au totdeauna posibilitatea să dea credite, bani în cifre, care sunt de cinci sau o sută de ori mai mari decât suma pe care o au la dispoziție drept capital fizic. Lăsând la o parte creditele ce depăşesc banii depuşi la bancă, este vorba aici de un *capital inexistent care aduce procente, în consecință, aceste procente sunt îndreplățite.* Vă rog să țineți seama că eu vorbesc aici încă de un sistem care este mai puțin culpabil. Imaginați-vă, dacă puteți, o mână de oameni cu o putere neîngrădită asupra proprietății bunurilor reale, dictatori absoluți asupra valorii adevărului, adică dictatori ai producției şi distribuției, deci ai muncii şi consumului. Dacă aveți putere de imaginație, închipuiți-vă acest lucru pe plan mondial şi veți recunoaşte efectul anarhic şi revoluționar pe plan social şi moral. M-ați înțeles?

Kuzmin: Nu, încă nu.

Rakovski: Desigur, este greu să pricepi minuni.

Kuzmin: Minuni?

Rakovski: Da, minuni! Nu este o minune dacă o bancă de lemn se transformă într-o catedrală? Asemenea minuni au trăit în ultimul timp oamenii de nenumărate ori, fără a clipi din ochi. Este o minune uimitoare că tarabele unde cămătarii negociau cu banii lor, s-au transformat în „temple". La fiecare colț de strada triumfă fațadele lor păgâne, către care aleargă mulțimea stăpânită de o credință pe care nici zeii n-au reuşit să le-o insufle: să aducă tot ce au zeului „Ban", despre care sunt convinşi că stă pe tronul safeului bancherului şi are puterea dumnezeiască să înmu'țească banul la nesfârşit.

Kuzmin: Aceasta este noua religie a burgheziei leneşe.

Rakovski: Desigur, religie, religia Puterii!

Kuzmin: Aşadar dumneavoastră sunteţi un poet al economiei?

Rakovski: Iţi trebuie o doză de poezie ca să-ţi faci o imagine despre finanţe, opera cea mai genială şi mai revoluţionară din toate timpurile.

Kuzmin: Este un mod de a vedea greşit. Finanţele, aşa cum le-a definit Marx şi mai ales Engels, sunt determinate de sistemul de producţie capitalist.

Rakovski: Exact, dar invers: sistemul producţiei capitaliste este determinat de Finanţe. Ceea ce Engels aduce ca argument contrar şi ceea ce caută să demonstreze este dovada cea mai convingătoare că Finanţele domină producţia burgheză. Şi pentru că aşa este, Marx şi Engels au evitat să enunţe şi să dea la iveală Finanţele, cea mai grandioasă maşinărie a Revoluţiei, un joc de copil în comparaţie cu Kominternul.

Dimpotrivă, folosindu-se de talentul lor ştiinţific au camuflat încă o dată adevărul în interesul Revoluţiei. Şi acest lucru l-au făcut amândoi.

Kuzmin: Povestea nu este nouă. Îmi amintesc că aşa ceva a scris Trotzki acum zece ani... când a proclamat că Kominfor-mul este o organizaţie conservatoare, asemenea bursei din New-York şi că marii bancherii sunt promotorii Revoluţiei.

Rakovski: Da, acest lucru l-a~ scris într-o broşură mică unde a prezis şi decăderea imperiului britanic. El se întreba: Cine împinge Anglia de partea Revoluţiei? Şi tot el răspundea: Nu Moscova, ci New-York-ul.

Kuzmin: Dar vă amintiţi că tot el a afirmat că dacă oamenii finanţelor au pregătit de la New-York Revoluţia, acest lucru l-au făcut inconştient!

Motivul pentru care v-ara spus că Marx şi Engels au ascuns adevărul este valabil şi pentru Trotzki.

Kuzmin: Am apreciat la Trotzki punctul lui de vedere prin care se exprima aproape literar: „Bancherii îndeplinesc irezistibil şi inconştient misiunea lor revoluţionară".

Rakovski: Şi ei îndeplinesc misiunea lor cu toate că Trotzki îi arată cu degetul? Curios că nu-şi schimbă tactica!

Kuzmin: Financiarii sunt revoluţionari inconştienţi deoarece, obiectiv, datorită neputinţei lor psihice, ei nu văd consecinţele până la sfârşit.

Rakovski: Credeţi într-adevăr acestea? Credeţi că aceste adevărate genii acţionează inconştient? Ii consideraţi pe aceşti oameni de care ascultă azi o lume întreagă drept o mână de idioţi? Aceasta ar fi o contradicţie îngrozitoare.

Kuzmin: Adică ce vreţi să spuneţi?

Rakovski: Foarte simplu. Eu afirm că ei sunt, obiectiv şi subiectiv, revoluţionari conştienţi.

Kuzmin: Bancherii, aţi înnebunit?

Rakovski: Eu nu, poate dumneavoastră; reflectaţi, vă rog. Aceşti oameni sunt oameni ca mine şi ca dumneavoastră. Că ei posedă bani, că ei sunt debitorii creditelor, acestea nu sunt ambiţiile lor finale. La ei ambiţia este pentru Putere. De ce

să nu aibă aceşti bancheri acces spre stăpânirea totală?

Kuzmin: Dacă însă ei au deja în mână puterea economică, ce şi-ar mai putea dori?

Rakovski: Repet, puterea totală. O putere ca a lui Stalin asupra Uniunii Sovietice, dar pe plan universal.

Kuzmin: O putere ca a lui Stalin, dar cu scop invers.

Rakovski: Puterea dacă este într-adevăr absolută este numai una. Gândul la absolut exclude diversitatea. Aşadar, puterea spre care tind Kominternul şi Kapinternul pentru a avea influență politică trebuie să fie identică. Puterea absolută este scop în sine, altfel nu este absolută. Până acum nu se cunoaşte o maşinărie a puterii totale mai mare ca statul comunist. Puterea burghezo-capitalistă, chiar la apogeul ei, a fost o putere limitată, când faraonii şi cezarii în antichitate au fost întruchiparea zeilor, viața economică era atât de primitivă şi aparatul tehnic al statului atât de înapoiat încât era destul spațiu liber de acțiune pentru individ. Înțelegeți că aceia care stăpânesc deja națiuni şi guverne pe acest pământ doresc să fie stăpâni absoluți? înțelegeți că acesta este încă singurul lucru pe care nu l-au atins?

Kuzmin: Interesant, cel puțin ca un aspect al nebuniei.

Rakovski: Mai puțin nebuni decât Lenin care visa într-o mansardă în Elveția să domine întreaga lume, sau Stalin, care visa acelaşi lucru dintr-o colibă de lemn, unde era surghiunit în Siberia. Mie mi se pare o asemenea ambiție mult mai naturală la aceşti domni ai banilor de la nivelul unui zgârie-nori în New-York.

Kuzmin: Să ajungem la un final. Cine sunt „Aceia”?

Rakovski: Credeți că dacă aş şti cine sunt „Aceia” m-aş afla aici, întemnițat?

Kuzmin: De ce?

Rakovski: Foarte simplu, cine-i cunoaşte pe „Aceia” nu se află în postura să fie obligat să-i numească. Aceasta este o regulă elementară a conspirației inteligente, ştiți şi dumneavoastră.

Kuzmin: N-ați spus dumneavoastră că ei sunt bancheri?

Rakovski: Eu nu, amintiți-vă că eu am spus totdeauna „Finanța Internațională” şi când voiam să-i numesc am spus mereu „Aceia” şi nimic altceva. Dacă vreau să vă informez mă pot referi numai la fapte, nu pot numi persoane, deoarece eu nu-i cunosc. Cred că nu vă înşel dacă spun că „Aceia” nu sunt persoane care ocupă funcții în politică sau bănci, în lume. După câte ştiu, de la omorârea lui Rathenau — Rathenau de la Rapallo — ei folosesc în politică şi în finanțe numai intermediari. Bineînțeles, bărbați în care au deplină încredere, care garantat le sunt fideli, din o mie de motive. De aceea putem fi siguri că politicienii şi bancherii sunt oamenii lor „de paie” oricât de mare ar fi rangul lor sau oricât ar voi să pară că sunt Independenți.

Kuzmin: Totul este logic şi de înțeles dar nu cumva dumneavoastră încercați să

camuflați şi să vă jucați de-a v-ați ascunselea? După cele ce cunosc eu din acte şi despre persoana dumneavoastră ați jucat un rol mult prea mare în această conspirație, ca să nu ştiți mai multe. Nu bănuiți cel puțin o persoană dintre „Aceia"?

Rakovski: Da, dar poate n-o să mă credeți. Eu cred că sunt personalități mistice ale Puterii absolute, un fel de Gandhi, dar nu atât de bătătoare la ochi. Nume sau adrese ale „Acelora" nu cunosc. Imaginați-vă: Stalin ar stăpâni azi Uniunea Sovietică ca un simplu cetățean fără ziduri şi fără gardă personală. Care ar fi mijlocul prin care s-ar putea feri de atentate? Mijlocul fiecărui conspirator, indiferent câtă putere are, este anonimatul!

Kuzmin: Este foarte logic ceea ce spuneți, totuşi eu nu vă pot crede.

Rakovski: Vă rog să mă credeți, eu nu ştiu! Dacă aş şti, ce fericit aş fi eu azi! N-aş sta aici pe scaun să-mi apăr viața! Eu înțeleg îndoiala dumneavoastră şi că meseria de polițist vă împinge să aflați lucruri mai concrete. Ca să vă fac pe plac şi ca o necesitate în discuția pe care o ducem, voi încerca să vă inițiez.

Ştiți că istoria nescrisă, pe care o cunoaştem numai noi, îl dă pe Adam Weishaupt, în secret, ca întemeietorul primei Internaționale comuniste. El era şeful Iluminaților, ordin mason cunoscut; numele l-a purtat de la a doua conspirație comunistă, anticreştină a epocii noastre. Acest mare revoluționar, semit şi iezuit, a prevăzut triumful Revoluției franceze; el s-a decis (sau a fost însărcinat) să creeze o organizație absolut secretă — se spune că şeful lui a fost filozoful Mendelssohn — şi să conducă mai departe țelurile politice ale Revoluției franceze spre a o transforma într-o revoluție socială, pentru înfăptuirea comunismului. În acele timpuri era un mare pericol enunțarea comunismului ca scop.

De aici toate măsurile de precauție ale Iluminaților. Încă un secol a trebuit să treacă pentru ca cel ce se intitula comunist să nu fie aruncat în închisoare sau executat. Ceea ce a rămas un mister este legătura între Weishaupt cu aderenții lui şi primul Rotschild. Aceşti renumiți bancheri au finanțat primul Komintern (Revoluția franceză).

Este cunoscut că, de îndată ce cei cinci frați Rotschild şi-au împărțit între ei imperiul financiar european, o putere secretă i-a ajutat să-şi sporească averea legendară. Poate au fost primii comunişti din catacombele bavareze (Weishaupt şi Co. În 1790), care s-au răspândit apoi în întreaga Europă. Alții spun, ceea ce cred şi eu, că Rotschild a fost nu numai trezorierul ci şi capul acelor primi comunişti misterioşi. Această teorie se sprijină sigur pe faptul că Marx şi căpeteniile de vârf ale primei Internaționale, deja cunoscută (printre alții Heine, Herzen), ascultau de baronul Lionel Rotschild. Disraeli, evreu, primul ministru englez, a format imaginea revoluționară a lui Lionel Rotschild, acest multimilionar de care asculta o gloată de spioni: carbonari, masoni, evrei, țigani, revoluționari etc... Acestea par fantasmagorii, dar este dovedit că fiul bătrânului Nathan Rotschild a dus o luptă contra Țarului Nikolai în favoarea lui Herzen, pe care a câştigat-o.

În lumina acestor fapte adevărate putem spune pe drept cine este întemeietorul

maşinăriei Acumulării şi Anarhiei ce reprezintă Internaționala Finanței; este acelaşi care a creat Internaționala revoluționară.

Ceva genial: prin capitalism să creezi acumularea capitalului în cel mai înalt grad, proletariatul să-l împingi spre greve şi să-l aduci la disperare şi în acelaşi timp să creezi organizația care să unească proletariatul şi să-l pună în mişcare spre revoluție. *Acesta este capitolul cel mai „sublim" din istorie.* Şi încă mai mult: vă amintiți de spusele mamei celor cinci frați Rotschild „dacă fiii mei nu doresc, nu vom avea război". Adică ei au fost arbitrii şi stăpânii păcii şi ai războiului, nu regii. Puteți să vă imaginați un fapt de o asemenea importanță cosmică? Nu vedeți deja că războiul a căpătat o funcție revoluționară? Război — Comuna! De atunci, oricare război a devenit un pas uriaş spre Comunism. Cu o putere magică a fost ajutat Lenin în dorința lui împărtăşită de Gorki între 1905-1914! Recunoaşteți cel puțin că două din cele trei pârghii care au dus lumea spre Comunism n-au fost şi nu au putut fi mânuite de proletariat. Războaiele n-au fost inițiate şi purtate de Internaționala a IEI-a şi nici de Uniunea Sovietică, care nu exista atunci. Nici acele grupări minore de bolşevici din exil n-au putut să ducă sau să provoace războaie, cu toată dorința lor arzătoare. Acest lucru este limpede. Mai mult, Internaționala sau Uniunea Sovietică n-au putut ajunge la acumularea capitalului şi anarhia națională sau internațională a producției capitaliste este capabilă să distrugă imense cantități de hrană în loc să le-o dea celor ce mor de foame, este capabilă să facă ca *„jumătate din mapamond să producă gunoi, iar cealaltă jumătate să fie obligată să-l cumpere"* — citat din Rathenau.[8]

Proletariatul nu-şi poate asuma progresia geometrică a inflației galopante, devalorizarea, furtul perpetuu al plus-valo-rii, nerefinanțarea capitalului economisit, lipsa procentelor adecvate la capital, scăderea continuă a puterii de cumpărare, care duc la pauperizarea clasei de mijloc, principalul duşman al Revoluției.

Nu proletariatul are în mână pârghia războiului sau a economiei. El este pârghia a treia, vizibilă şi care, printr-un ultim salt asupra fortăreței statului capitalist, îl cucereşte. Desigur, îl cucereşte dacă „Aceia" le-o permit.

Kuzmin: Toate acestea, expuse atât de literar, au un nume: contradicția capitalismului — în discuția noastră am repetat-o de o sută de ori. Dar dacă faceți aluzie la o Putere sau o Acțiune pe care proletariatul nu o cunoaşte, eu vă cer concret să-mi numiți acum un fapt anume.

Rakovski: Sunteți mulțumit cu un singur exemplu? Aşadar, „Aceia" au izolat politic pe Țar în războiul ruso-japonez. America a finanțat Japonia, mai bine spus, Jakob Schiff, şeful casei bancare Kuhn, Loeb & Co., cel mai mare urmaş al băncii Rotschild. Puterea lui era atât de mare încât a reuşit ca națiunile ce posedau colonii în Asia (Franța, Anglia, Olanda) să treacă de partea împărăției japoneze xenofobe; această xenofobie o simte acum Europa. În lagărele japoneze, prizonierii ruşi au fost

[8] Ministru de externe, evreu, în Germania, 1922

instruiți de agenți americani revoluționari şi trimişi înapoi la Petrograd ca luptători perfecți; cei ce au finanțat pe japonezi, au obținut învoirea Japoniei în această acțiune.

Războiul ruso-japonez, prin înfrângerea organizată a armatei țariste, a fost un prolog spre revoluția din 1905. Chiar dacă revoluția a fost prematură, era aproape să triumfe. Ea a creat condițiile politice necesare pentru victoria din 1917.

Mai mult încă. Ați citit biografia lui Trotzki? Vă amintiți de perioada lui de început ca revoluționar? Era încă un băieţaş, după fuga lui din Siberia, când s-a aciuat printre emigranți în Londra, Paris, Elveția; Lenin, Plechanov, Martov văd în el un novice foarte promițător. Dar el, la prima sciziune îşi permite să rămână independent şi ia rol de arbitru. În anul 1905 la doar 25 de ani se întoarce singur în Rusia, fără de partid şi fără organizație proprie. Citiți rapoartele „nefrizate" ale lui Stalin despre revoluția din 1905, rapoartele lui Lunat-scarski, care nu este trotzkist. Trotzki stă în fruntea revoluției din Petrograd. Acesta este adevărul. Numai el se ridică cu prestigiu şi popularitate dintre revoluționari. Nici Lenin, nici Martov, nici Plechanov nu sunt la înălțimea lui. Cum şi de ce se ridică acest necunoscut Trotzki şi capătă deodată autoritate peste cei mai cunoscuți şi vechi revoluționari? Foarte simplu. El s-a căsătorit. Cu el vine în Rusia soția sa, Sedowa. Ştiți cine era ea? Fiica lui Jivotovski, din cercul bancherilor Warburg, companionii şi verii lui Jakob Schiff, ai grupului financiar care a finanțat Japonia şi care prin Trotzki a finanțat revoluția din 1905. Aici aveți motivul pentru care Trotzki se află deodată pe treapta de sus a revoluționarilor. Şi aici aveți de asemeni cheia pentru a vă explica persoana lui Trotzki. Facem un salt în 1914. În spatele atentatului contra moştenitorului tronului a stat Trotzki; acest atentat a dezlănțuit primul război mondial. Credeți că atentatul şi războiul au fost simple întâmplări? Analizați, vă rog, în lumina „neîntâmplării" mersul operațiunilor din Rusia. „Manevrarea" înfrângerii este o capodoperă. Ajutorul aliaților pentru țar a fost aşa de dozat şi regulat încât ambasadorii aliaților de pe atunci spuneau că prostia țarului duce ofensive de automasacrare. Carnea de tun a ruşilor era imensă, dar fără importanță. Ofensivele organizate au dus la revoluție. Încolțiți din toate părțile, au găsit soluția în proclamarea unei Republici democrate. O republică a „soliilor", cum a numit-o Lenin, şi a asigurat nepedepsirea tuturor revoluționarilor. Kerenski mai organizează încă o ofensivă de masacru ca să dea republica democrată peste cap şi, mai mult, Kerenski trebuie să predea puterea totală a statului comuniştilor. Trotzki preia „neobservat" întregul aparat de stat. Acesta este adevărul despre mult cantata Revoluție din Octombrie. Bolşevicii au luat puterea pe care „Aceia" le-au permis să o ia şi le-au predat-o.

. **Kuzmin:** îndrăzniți să afirmați că Kerenski a fost complicele lui Lenin?

Rakovski: Nu al lui Lenin ci al lui Trotzki, mai bine-zis complicele „Acelora".

Kuzmin: Absurd!

Rakovski: Nu puteți înțelege? Tocmai dumneavoastră? Mă uimiți. Dacă dumneavoastră, ca spion, v-ați afla comandant într-o fortăreață pe care inamicul vrea

să o cucerească, nu ați deschide porțile celor ce asaltează şi în serviciul cărora sunteți? Nu veți risca să muriți în timpul asaltului dacă un agresor vă crede duşman? Credeți-mă, fără monumente şi mausolee, comunismul datorează mai mult lui Kerenski decât lui Lenin.

Kuzmin: Vreți să spuneți că Kerenski s-a lăsat de bună voie învins?

Rakovski: Da, pentru mine este sigur. Înțelegeți, vă rog, eu am fost la toate prezent. Vă spun mai mult: ştiți cine a finanțat revoluția din Octombrie? „Aceia" au finanțat, mai bine spus, aceiaşi oameni care au finanțat Japonia, revoluția din 1905. Jakob Schiff şi frații Warburg, adică marele ciiplu al băncilor, una din băncile Federal Reserve, banca Kuhn, Loeb & Co. la care au participat şi bănci europene: Gugenheim, Hanauer, Breitung, Aschberg de la „Nya Bank" din Stockholm. Am fost martor la predarea banilor. Până a venit Trotzki eu am fost singurul dintre revoluționari. Apoi a venit la sfârşit Trotzki. Aliații l-au expulzat din Franța pentru acțiuni subversive şi tot ei l-au lăsat liber să meargă în Rusia aliată unde să organizeze înfrângerea. Tot fapte întâmplătoare? Cine a dirijat aceasta? Aceiaşi oameni care au reuşit, prin intermediul lui Rathenau, să-l facă pe Lenin să treacă liber prin Germania. „Aceiaşi" oameni au reuşit în Anglia ca Trotzki să iasă dintr-un lagăr canadian şi, cu paşaport, să treacă liber toate granițele până în Rusia. Dacă veți studia odată istoria revoluțiilor şi războaielor civile cu spiritul cercetător al unui polițist veți găsi o sumedenie de fapte „întâmplătoare".

Kuzmin: Bine, să spunem că toate acestea n-au fost la întâmplare, ce consecințe practice reies din ele?

Rakovski: Lăsați-mă să isprăvesc această scurtă poveste, apoi tragem concluziile. Trotzki, de la venirea lui la Petrograd, este acceptat fără rezerve. După cum ştiți, divergențele de păreri între el şi Lenin în timpul revoluției au fost mari. Totul s-a dat uitării şi Trotzki este maestrul triumfător al revoluției, chiar dacă Stalin o doreşte sau nu. De ce? Secretul îl păstrează soția lui Lenin, Krupskaia. Ea ştie cu adevărat cine este Trotzki, ea l-a convins pe Lenin să-l accepte pe Trotzki. Ea l-a deblocat pe Lenin în Elveția. Lenin a ştiut cât de imens a fost ajutorul material din afară adus de Trotzki; vagonul plombat a fost dovada. Apoi unirea tuturor celor de stânga revoluționară, socialişti, anarhişti este opera lui Trotzki şi nu încăpățânarea lui Lenin. Nu degeaba este „liga veche a proletarilor evrei" adevăratul „partid" al lui Trotzki fără partid, „liga" din care au fost recrutați nouăzeci la sută din căpeteniile revoluției. Bineînțeles, nu liga publică, ci liga conspirativă care pătrunsese în toate partidele socialiste şi ai căror şefi stăteau sub conducerea acestei ligi.

Kuzmin: Şi Kerenski?

Rakovski: Şi Kerenski împreună cu alți şefi de partide naționaliste, partide conservatoare.

Kuzmin: Cum aşa?

Rakovski: Nu uitați rolul masoneriei în prima fază bur-ghezo-democratică a revoluției!

Kuzmin: Ascultau şi ei de „ligă”?

Rakovski: Cu o treaptă mai presus de ei, dar ascultau de „Aceia”.

Kuzmin: Cu toată mişcarea marxistă care se ridica şi le periclita drepturile şi viaţa?

Rakovski: Cu toate acestea. Desigur ei n-au recunoscut pericolul. Ţineţi seama, fiecare mason crede că ştie mai mult decât realitatea, imaginaţia lui se orientează după dorinţele lui. Apoi numărul mare de masoni în guvernele statelor burgheze este pentru ei dovada puterii lor politice. Ţineţi cont că pe vremea aceea toţi şefii de guverne ale aliaţilor, cu mici excepţii, au fost masoni. Ei toţi au crezut că revoluţia se va desfăşura ca revoluţia franceză. Masonii n-au învăţat lecţia întâi că în revoluţia cea mare, în care ei au jucat un rol important, majoritatea lor a fost înghiţită: marele maestru, princepele de Orleans, regele, care era tot mason, apoi Girondinii, Herbertiştii, Iacobinii... dacă câţiva au scăpat cu viaţă, aceasta datorită lui Napoleon şi loviturii lui de stat din Brumaire.

Kuzmin: Vreţi să spuneţi că masonii au fost sortiţi să moară de mâna revoluţiei pe care ei înşişi o iniţiaseră?

Rakovski: Exact... Aţi pronunţat un adevăr secret. Eu sunt mason, vă voi destăinui secretul care li se spune masonilor că îl vor afla. Dar nici a 25-a, sau a 33-a, sau a 93-a lojă nu-l află.

Kuzmin: Şi ce poate să fie?

Rakovski: Organizaţia masonică a fost creată cu scopul să pregătească revoluţia comunistă mondială, lichidarea clasei burgheze şi clasei de mijloc, lichidarea fizică a conducătorilor burgheziei, care înseamnă sinuciderea fiecărui mason mai important. De aceea, spre a li se ascunde adevărul este nevoie de atâta teatru, mistere, secrete etc... Nu pierdeţi ocazia să priviţi trăsăturile feţei ce exprimă stupoarea şi spaima fiecărui mason când înţelege că trebuie să moară pentru revoluţie. Este un spectacol de râs.

Kuzmin: Şi negaţi încă prostia din naştere a burgheziei?

Rakovski: Neg prostia clasei burgheze, nu a anumitor indivizi ai ei. Prezenţa caselor de nebuni nu demonstrează că nebunia este generală. Masoneria este o casă de nebuni, dar în libertate. Eu continuu. După victoria revoluţiei s-a ivit prima problemă: pacea şi cu ea prima sciziune în partid. Nu vreau să discut despre lupta de la Moscova între adepţii şi adversarii păcii de la Brest-Litovsk. Vreau să spun că gruparea care s-a numit mai târziu „opoziţia lui Trotzki”, cei lichidaţi şi cei ce urmau să fie lichidaţi, toţi fuseseră sau erau contra semnării păcii. Această pace a fost o eroare, o trădare inconştientă a lui Lenin faţă de revoluţie. Inchipuiţi-vă pe bolşevici în rândul Naţiunilor Unite sau la Conferinţa de pace de la Versailles, în spatele lor cu armata roşie, dotată şi întărită de aliaţi. Dar Lenin, orbit de putere, susţinut de Stalin, urmat de aripa naţional-rusă a partidului au izbutit. Astfel s-a născut naţional-comunismul, sub care Stalin a ajuns azi la apogeu. Desigur, au fost lupte interne, dar numai în măsura în care nu distrug statul comunist — aceasta este condiţia sine qua

non până azi a opoziției. Acesta a fost motivul eşuării noastre şi al insucceselor ce au urmat. Dar a fost o luptă sălbatică, chiar dacă a fost camuflată, pentru a nu pierde puterea. Trotzki a organizat atentatul lui Kaplan contra lui Lenin. Din ordinul lui a ucis Blukim pe ambasadorul Von Mirbach. Puciul Spiridonovei şi al social-revoluționarilor ei era în înțelegere cu Trotzki. Soțul ei nu fusese bănuit, era acel Rosenblum, un evreu din Lituania cu numele O'Reillz, unul din cei mai buni spioni ai Intelligence Service. L-au ales pe Rosenblum ca, în cazul unui eşec, să cadă vina pe englezi şi nu pe trotzkişti. Aşa s-a şi întâmplat. Războiul civil ne-a dat posibilitatea să renunțăm la metodele conspirative şi teroriste, el ne-a dat puterea în mână când Trotzki a fost numit organizatorul şi şeful armatei roşii. Armatele sovietice, care se retrăgeau mereu din fața „armatei albe" şi au redus Uniunea Sovietică la mărimea principatului Moscovei, ca prin minune, au început să fie victorioase. Pe ce cale credeți, prin minune sau întâmplare? Vă pot spune: nouăzeci la sută este datorită „Acelora". Să nu uităm că armata albă era formată din „democrați" cu restul de measevici şi din alte partide liberale, în mijlocul cărora „Aceia" au avut foarte mulți oameni în serviciile lor. Când a preluat Trotzki puterea ei au căpătat ordin să trădeze pe „albi", cu promisiunea că vor face parte din viitorul guvern sovietic. Maiski a fost unul dintre aceştia, unul din puținii față de care „Aceia" şi-au ținut cuvântul şi aceasta numai pentru că s-a arătat loial față de Stalin. Prin aceste acte de sabotaj, împreună cu diminuarea ajutorului pentru generalii „albi", sărmanii idioți au suferit înfrângeri peste înfrângeri. În sfârşit, Wilson a luat decizia să se pună capăt ostilităților prin punctul 6 din cele 14. În timpul războiului civil, Trotzki a fost prezumtivul urmaş al lui Lemn. Lenin care scăpase de glonțul lui Kaplan, nu va mai scăpa cu viață din eutanasia care s-a complotat împotriva sa (şi care a fost aplicată de medicul său, Levin).

Kuzmin: Trotzki i-a scurtat viața? Un „clou" în procesul dumneavoastră!

Rakovski: Trotzki? Poate a acționat şi el. „Aceia" au atâtea canale şi posibilități, încât execuția tehnică este lipsită de importanță. Cert este că şi-au atins scopul.

Kuzmin: Oricum, uciderea rafinată a lui Lenin este de o mare importanță, încât ar trebui adusă în discuție la primul proces.

Rakovski: Vă sfătuiesc să nu vă atingeți de acest fir roşu este prea periculos chiar pentru Stalin însuşi. Puteți face cu propaganda dumneavoastră ce voiți, dar „Aceia" au şi ei propaganda lor şi ei sunt mult mai puternici decât eventuala mărturisire a lui Lenin. Zicala „cui prodest" lasă să cadă bănuiala că Stalin este ucigaşul lui Lenin.

Kuzmin: Adică, ce voiți să spuneți?

Rakovski: Metoda clasică ca să descoperi un ucigaş, trebuie să afli cui i-a folosit crima. În cazul lui Lenin, Stalin a fost acela care a smuls puterea, Stalin, şeful dumneavoastră. Este un secret cunoscut. Dacă Trotzki nu i-a urmat lui Lenin, cauza nu a fost de natură umanitară. În timpul ultimei boli a lui Lenin, Trotzki poseda mai multă putere decât avea nevoie. Noi aveam deja condamnarea la moarte a lui Stalin;

scrisoarea pe care Krupskaia a smuls-o bărbatului ei a fost motiv îndeajuns pentru Trotzki să-l lichideze pe Stalin. Dar o întâmplare neprevăzută a cauzat eşuarea planurilor noastre. Trotzki s-a îmbolnăvit, o boală ca din senin, luni de zile. Nu a fost în stare de nici o activitate în momentul decisiv când Lenin murea. Natural că un Trotzki pregătit pentru misiunea sa nu putea fi deodată improvizat. Nici unul din noi, nici Zinoviev, nici Kamenev n-a avut instrucțiunile sau pârghiile necesare în mână. De altfel, Trotzki, gelos, n-ar fi lăsat pe nimeni să-l înlocuiască. Aşa că ne aflam în fața lui Stalin la moartea lui Lenin (Stalin dusese o nemaipomenită activitate secretă) şi am întrevăzut, pentru noi trotzkiştii, viitoarea înfrângere în Comitetul Central. Deci, trebuia să improvizăm o soluție: aceia dintre noi care se puteau alătura lui Stalin, trebuiau să se alăture, să devină mai staliniști decât el, să exagereze, adică să-l saboteze. Restul îl cunoaşteți — lupta noastră subversivă permanent, eşecul permanent față de Stalin, care s-a dovedit un geniu în materie polițienească. Mai mult încă: dintr-un atavism naționalist, Stalin pune accent pe elementul rusesc şi se înconjoară de indivizi pe care noi am fost hotărâți să-i nimicim, promotori ai comunismului național în contradicție cu comunismul internațional pe care-l reprezentam noi. Stalin a pus Internaționala în slujba Uniunii Sovietice; aceasta este în slujba lui, deci Internaționala îi slujeşte lui. Dacă căutăm în istorie o paralelă, o putem găsi în bonapartism şi dacă căutăm o personalitate asemănătoare lui Stalin nu o vom găsi. Eu cred că am găsit o paralelă: Fouche şi Napoleon. Dacă lăsăm la o parte a doua jumătate din viața lui Napoleon, cu lucruri fără importanță ca uniforme, ierarhie militară, coroană, care pe Stalin nu-l interesau, şi luăm ceea ce este important: sugrumarea revoluției, căreia el nu-i aduce nici un serviciu ci se foloseşte de ea, identificarea cu vechiul imperialism rusesc, ca Napoleon cu cel galic, crearea unei pături aristocratice, nu din militari, căci nu a avut victorii, ci din pătura birocratico-polițistă...

Kuzmin: Destul.

Rakovski: Nu sunteți aici să faceți propagandă trotzkistă. Vreți în sfârşit să deveniți concret? Desigur, voi ajunge acolo. Dar când voi reuşi să fac să aveți măcar o mică idee despre „Aceia" cu care avem de-a face concret? Țin foarte mult la acest lucru.

Kuzmin: Atunci deveniți mai concis.

Rakovski: Eşecul nostru, care din an în an devenea mai concret, se explică şi prin faptul că tot ce s-a întreprins după război pentru continuarea revoluției de către „Aceia" a fost fără țel. Tratatul de la Versailles, pe care politicienii şi economiştii nu l-au înțeles pentru că nimeni nu-i vedea scopul, a fost condiția hotărâtoare pentru revoluție.

Kuzmin: Teoria este foarte nebuloasă. Cum voiți să o explicați?

Rakovski: Nici unui popor nu i-a servit impunerea reparațiilor şi embargoului economic de la Versailles. Calculele absurde erau atât de elocvente încât chiar țările învingătoare le-au criticat. Numai Franța revendica o sumă care era mai mare decât

averea ei națională, de parcă pământul ei se transformase într-o Sahară. O nebunie au fost revendicările către Germania, sume ce nu puteau niciodată să le plătească, cerând toată munca națională şi întreaga ei avere. În plus, au lansat contra ei un dumping, ceea ce a dus la foamete în Germania, subconsum şi şomaj. Aşadar a fost sau nu tratatul de la Versailles revoluționar? S-a încercat mai mult. O reglementare pe plan internațional a productivității ca şi când clima, resursele naturale, calificarea tehnică erau egale între națiuni. Anarhia a constat în faptul că țările mai sărace trebuiau să lucreze mai mult pentru a egala lipsa resurselor naturale. Reglementarea impusă de Liga Națiunilor, reglementarea muncii pe principii abstracte a adus cu sine o inegalitate economică; consecința imediată a fost o producție scăzută, importuri masive care trebuiau plătite în aur, aceasta cât timp Europa a avut aur, iar America era copleşită de aur. Ca orice anarhie în producție — unică în istorie — şi aceasta a fost exploatată de Finanța, de „Aceia", în felul următor: sub masca de a o însănătoşi, au provocat o inflație a monedei naționale şi o inflație de o sută de ori mai mare a banilor de credit, bani falşi. Una după alta, țările şi-au devalorizat moneda. Rezultatul a fost peste treizeci de milioane de şomeri. Credeți acum că tratatul de la Versailles şi Liga Națiunilor au creat condițiile revoluției?

Kuzmin: Asta se poate, fără intenție. Nu-mi puteți aduce dovada de ce mereu vă abateți de la cursul normal al dezvoltării comunismului şi revoluției şi faceți front comun cu fascismul care triumfă în Italia şi Europa? Ce aveți de spus?

Rakovski: Dacă nu ținem seama de scopul „Acelora" aveți dreptate; dar noi nu avem voie să ignorăm existența şi țelul „Acelora" şi faptul că Stalin deține puterea în URSS.

Kuzmin: Nu văd nici o legătură între acestea.

Rakovski: Pentru că nu voiți! Puncte de reper sunt o mulțime. Stalin este pentru noi (trotzkiştii) un bonapartist, nu un comunist.

Kuzmin: Dar fascismul este anticomunism curat, atât contra comunismului stalinist cât şi contra celui trotzkist. Şi dacă „Aceia" au atâta putere de ce nu au împiedicat aceasta?

Rakovski: Pentru că „Aceia" l-au propulsat pe Hitler.

Kuzmin: Acum bateți recordul în absurdități.

Rakovski: Eu am recunoscut că opoziția a eşuat. „Aceia" au recunoscut că Stalin nu poate fi răsturnat printr-o lovitură de stat, de aceea, cu experiența lor istorică au găsit altă soluție: să procedeze cu Stalin ca odinioară cu țarul. Era însă o piedică care ni se părea nouă de neînvins: în Europa nu era o țară care ar fi putut săvârşi invazia, nici una nu avea o armată aşa de mare şi nici poziția geografică care să permită o invazie în Uniunea Sovietică. Deoarece lipsea adversarul, „Aceia" trebuiau să-l găsească. Numai Germania, din punct de vedere numeric şi strategic ca poziție, era în stare să năvălească în Uniunea Sovietică şi să-l doboare pe Stalin. Dar republica din Weimar nu era în acel moment în stare de aşa ceva.

Pe cerul foametei din Germania începea să strălucească steaua lui Hitler. Ochii

ascuțiți s-au îndreptat asupra lui. Lumea a admirat ridicarea lui fulminantă. Eu nu vreau să afirm că aceasta a fost numai opera noastră. Tratatul revoluțio-naro-comunist de la Versailles adună din ce în ce mai multe mase în jurul lui. Versailles a adus Germaniei proletarizare, foamete, şomaj, toate nu puteau să aducă decât triumful revoluției comuniste.

Deoarece aceasta a eşuat sub Stalin, pentru ca Germania să nu cadă sub acest nou Bonaparte, s-au imaginat planul Dawes şi planul Young, care au ameliorat puțin situația Germaniei.

Determinismul economic a silit proletariatul german să recurgă la revoluție. Dar, fiindcă sub Stalin revoluția social-internațională a fost zădărnicită, proletariatul german a fost canalizat spre revoluția național-socialistă. Aceasta a fost o faptă dialectică (arta de a acționa cu metoda). Cu toate condițiile propice, național-socialiştii n-ar fi izbândit în Germania fără ajutorul nostru. În 1929, când partidul național-socialist se afla într-o criză de descreştere şi mare lipsă de bani, „Aceia" au trimis un mesager; eu îi cunosc chiar numele, acesta a fost Warburg. Fiind în tratative cu Hitler, s-au înțeles asupra finanțării partidului național-socialist. Hitler primeşte în câțiva ani milioane de dolari trimise de Wallstreet şi milioane de mărci procurate de Schacht cu care întreține serviciile SA şi SS; finanțarea alegerilor următoare, care aduc triumful lui Hitler, cu dolari şi mărci date de „Aceia".

Kuzmin: După spusele dumneavoastră, cei ce tind spre un comunism perfect să înarmeze tocmai pe unul ca Hitler, care jură să nimicească prima națiune comunistă? Ce să spun, halal logică la aceşti oameni ai finanțelor!

Rakovski: Dumneavoastră uitați mereu bonapartismul lui Stalin. Amintiți-vă că în comparație cu Napoleon, cel care a anihilat efectele revoluției franceze, chiar un Ludovic al XVIII-lea, un Wellington, un Metternich, chiar un autocrat ca țarul apar ca revoluționari. Aceasta este teză adevărat stalinis-tă. Teza lui, despre relațiile coloniilor vis-a-vis de țările imperialiste, cred că o cunoaşteți pe de rost. După această teorie şi emirul Afganistanului şi regele Faruk sunt comunişti, deoarece ei luptă contra coroanei britanice. De ce să nu fie şi Hitler în lupta lui contra lui Stalin, obiectiv, un comunist? Şi în sfârşit, ca să n-o lungesc, îl vedeți acum pe Hitler cu o putere militară crescândă, tare-şi întinde Reichul af III-lea până va fi destul de puternic să-l atace pe Stalin şi să-l doboare.

Nu observați ce mieluşei s-au făcut lupii de ia Versailles care se rezumă la un uşor mârâit? Sunt acestea tot întâmplătoare? Hitler va invada URSS şi, aşa cum în 1917 l-au izgonit pe țar după înfrângere, aşa îl vom izgoni şi înlocui pe Stalin. Şi din nou va suna ceasul revoluției mondiale. Națiunile democratice, azi adormite, vor simți un vânt nou când va veni Trotzki din nou la putere aşa cum au simțit o schimbare prin războiul civil. Hitler va fi atacat din vest, iar generalii lui îl vor lichida. Este deci acțiunea lui Hitler, obiectiv, comunistă?

Kuzmin: Eu nu cred în fabule şi nici în minuni!

Rakovski: Aşadar, dacă dumneavoastră nu vreți să credeți că „Aceia" sunt în

stare să realizeze ceea ce doresc, atunci pregătiți-vă să trăiți invazia în Uniunea Sovietică şi sfârşitul lui Stalin în decurs de un an. Chiar dacă considerați acestea drept minuni sau hazarduri, să fiți pregătiți să le trăiți. Dar, chiar în cazul că acestea sunt ipoteze, într-adevăr refuzați să credeți ceea ce v-am povestit?

Kuzmin: Bine, să privim lucrurile ipotetic, ce propuneți?

Rakovski: Pe noi nu ne interesează atacul asupra Uniunii Sovietice, deoarece doborârea lui Stalin înseamnă distrugerea acestui comunism; chiar dacă el este formal, noi vom reuşi încă o dată să-l transformăm într-un comunism real.

Kuzmin: Minunat, care este soluția?

Rakovski: înainte de toate trebuie să avem grijă ca pericolul potențial din partea lui Hitler să dispară.

Kuzmin: Dacă dumneavoastră spuneți că „Aceia" l-au adus în vârf ca Fiihrer, ei trebuie să aibă putere asupra lui şi el trebuie să-i asculte.

Rakovski: În grabă, nu m-am exprimat îndeajuns de limpede şi nu m-ați înțeles. Chiar dacă „Aceia" l-au finanțat, poate că scopul final al „Acelora" este diferit de al lui. Warburg s-a întâlnit cu Hitler sub un nume fals, nu ştiu dacă Hitler a ştiut că el este evreu. Apoi el i-a spus o minciună, că un grup de financiari ai Wallstreet-ului l-au trimis ca să finanțeze național-socialismul împotriva Franței, deoarece Franța duce o politică economică care provoacă o criză în America.

Kuzmin: Şi Hitler a crezut această poveste?

Rakovski: Nu ştiu, nu este important, pentru noi a fost important ca el să vină la putere, *țelul nostru a fost să provocăm războiul* şi Hitler înseamnă război. Înțelegeți?

Kuzmin: înțeleg. Dar acum eu nu văd altă cale decât un pact între Uniunea Sovietică şi țările democratice, pact care să-l intimideze pe Hitler. Eu cred că puterea lui nu este atât de mare încât să se îndrepte contra tuturor statelor lumii, destul de tare însă, rând pe rând...

Rakovski: Nu vi se pare aceasta o soluție prea simplă, pot spune chiar o soluție contrarevoluționară?

Kuzmin: Ca să împiedicăm un război contra Uniunii Sovietice?

Rakovski: Tăiați această frază în două: „să împiedicăm un război" nu sună contrarevoluționar? Gândiți-vă: fiecare comunist adevărat, având în față pe Lenin ca idol şi pe alți mari strategi, trebuie să dorească totdeauna război. Nimic nu grăbeşte aşa paşii revoluției mondiale ca războiul. Aceasta este o dogmă marxist-leninistă. Acest comunism național, acest bonapartism este capabil să întunece de aşa manieră mintea comunistului pur, încât acesta nu-şi dă seama de întorsătură. Stalin tinde să subordoneze Revoluția Națiunii în loc să subordoneze Națiunea Revoluției.

Kuzmin: Ura dumneavoastră față de Stalin vă întunecă mintea şi vă face să vă împotmoliți în controverse. N-am fost noi de părere că un atac contra Uniunii Sovietice trebuie evitat?

Rakovski: Şi de ce trebuie un război să fie neapărat îndreptat contra Uniunii Sovietice?

Kuzmin: Ce alt popor ar fi ținta atacului lui Hitler? Este clar că în urma discursurilor lui atacul este îndreptat contra Uniunii Sovietice. Ce dovezi ne mai trebuie?

Rakovski: Dacă dumneavoastră şi bărbații din Kremlin credeți fără discuție acest lucru, atunci de ce ați provocat războiul civil în Spania? Să nu-mi spuneți că motivele au fost exclusiv revoluționare. Stalin nu este capabil să realizeze o oarecare teorie marxistă. Dacă la bază ar fi fost un motiv revoluționar, atunci nu era corect să se jertfească atâtea minunate forțe revoluționare. Este națiunea cea mai îndepărtată geografic de Rusia şi o cunoaştere elementară a regulilor strategice ar fi impus să nu se irosească acolo atâta putere. Cum ar fi putut Stalin să aprovizioneze o republică sovietică spaniolă şi să o susțină din punct de vedere militar? Dar să fim serioşi: alți factori au stat la baza războiului din Spania. Acolo este un punct strategic important, o răscruce a intereselor țărilor capitaliste. Teoretic a fost just, dar nu în practică. După cum vedeți, nu are loc un război între capitalismul democratic şi cel fascist. Dacă Stalin este capabil să creeze un motiv care să ducă la un conflict între statele capitaliste, atunci de ce să nu fie posibilă o situație inversă?

Kuzmin: Putem admite ipoteza, dacă condițiile sunt aceleaşi.

Rakovski: Deci suntem de acord că un război contra Uniunii Sovietice trebuie evitat şi că acesta trebuie provocat între statele capitaliste.

Kuzmin: Noi doi suntem de acord sau această părere o au „Aceia”?

Rakovski: Este părerea mea. Eu nu am de la „Acei»„ nici o însărcinare şi nici nu am contact cu ei. Dar vă pot asigura că „Aceia” au la acest punct aceeaşi părere, la fel şi Kremlinul.

Kuzmin: Este important sa stabilim de la început acest lucru. Totuşi aş vrea să ştiu, pe ce vă bazați când credeți sigur că „Aceia” sunt de aceeaşi părere.

Rakovski: Dacă aş fi avut timp să expun în întregime Planul lor, atunci ați fi cunoscut motivele pentru care ei sunt de acord. Acum voi numi numai trei motive.

Kuzmin: Care sunt acestea?

Rakovski: Unul este că Hitler, acest incult şi primitiv individ, a creat din intuiție naturală şi chiar împotriva opoziției tehnice a lui Schacht *un sistem economic periculos în cel mai înalt grad.* Analfabet în orice teorie economică, ținând seama numai de necesități, el a făcut ca noi în Uniunea Sovietică: a exclus Finanța internațională şi cea particulară. Aceasta înseamnă că el şi-a luat dreptul şi privilegiul să facă bani, nu numai monedă fizică ci şi monedă financiară pentru tranzacții contabile (monedă fictivă); el şi-a însuşit astfel instrumentul de a produce în exclusivitate pentru stat. El ne-a întrecut, deoarece noi în Rusia am desființat acest sistem şi l-am înlocuit cu un aparat greoi, numit capitalism statal; aceasta a fost o victorie foarte costisitoare în slujba demagogiei prerevoluționare. Soarta i-a fost

favorabilă lui Hitler; el nu a avut nici un gram de aur, de aceea n-a fost ispitit să pună aurul la paritatea sau la baza monedei lui. Singura paritate a monedei sale au fost capacitatea tehnică şi munca susținută a germanilor; tehnica şi munca au fost tezaurul lui. Acestea sunt atât de contrarevoluționare, încât, după cum ştiți, a desființat ca prin minune şi radical şomajul în rândul milioanelor de germani.

Kuzmin: Printr-o înarmare galopantă.

Rakovski: Ah, nici gând! Hitler ar fi fost singurul în stare, spre deosebire de celelalte state, să pună fără greutate economia lui în slujba unei producții pacifiste. Puteți să vă imaginați ce înseamnă un asemenea sistem, dacă de el s-ar molipsi şi alte popoare şi ar forma un sistem autarchic într-un cerc închis? Ca, spre exemplu, Commonwealth-ul britanic? Imagina-ți-vă dacă ar funcționa ceva atât de contrarevoluționar? Pericolul încă nu este amenințător: noi am avut noroc ca Hitler a construit acest sistem fără o bază teoretică, absolut empiric, nicăieri formulat ştiințific. Aceasta înseamnă că sistemul nu a trecut un examen rațional deductiv, nu există nici o teză ştiințifică, nu este încă nicăieri formulată o instrucțiune. Dar pericolul este latent: în fiecare clipă, pe calea inducției, se pot crea formule. Acesta este un lucru foarte serios, mai serios decât întreg teatrul şi cruzimea național-socialismului. Propaganda noastră nu se atinge de această temă — din controverse polemice s-ar putea naşte formularea şi sistematizarea acestei ştiințe economice contrarevoluționare! Avem o singură scăpare: Războiul!

Kuzmin: Şi al doilea motiv?

Rakovski: Dacă Thermidorul revoluției ruse a triumfat, atunci acest lucru a fost posibil numai datorită existenței anterioare a unui naționalism rus. Fără un asemenea naționalism, bonapartismul rus nu ar fi fost posibil. Dacă în Rusia s-a întâmplat aşa, unde naționalismul era embrionar în persoana țarului, atunci vă închipuiți ce obstacole ar fi întâmpinat marxismul într-o Europă cu un naționalism perfect dezvoltat! Marx a făcut o mare greşeală în alegerea locului în care să învingă revoluția. Marxismul nu a biruit în țările puternic industrializate, ci în Rusia, unde proletariatul a fost aproape inexistent. Vedeți cum se ridică naționalismul puternic în centrul Europei şi se transformă în fascism? Vedeți cât este de molipsitor? Veți înțelege că acum este momentul să tragă Stalin foloase şi deci este posibilă zdrobirea naționalismului în Europa printr-un război. Acest război ar fi foarte profitabil.

Kuzmin: Ca s-o luăm sistematic, Rakovski, ați numit un motiv econ-omic şi unul politic. Şi care este al treilea?

Rakovski: Uşor de ghicit. Mai avem un motiv religios. Fără să zdrobim ceea ce a rămas din creştinism este imposibilă victoria comunismului. Istoria ne arată că revoluției i-au trebuit şaisprezece secole până la un prim succes, când i-a reuşit o primă sciziune a bisericii. Într-adevăr, creştinismul este singurul nostru duşman: politicul şi economicul în națiunile burgheze sunt numai consecințele lui. Creştinismul care defineşte individul este capabil să asfixieze statul ateist sau laic cu toată poleiala lui revoluționară, aşa cum o trăim în Rusia. Creştinismul poate produce

un nihilism spiritual care încă trăieşte în masele asuprite şi creştine: nici în douăzeci de ani de marxism nu au fost biruite acestea. Trebuie să recunoaştem că, pe plan religios, Stalin nu a fost un bonapartist. Nici noi nu am fi putut face mai mult. Dacă Stalin, ca şi Napoleon, ar fi îndrăznit să treacă Rubiconul creştinismului, atunci naționalismul cti efectul lui antirevoluționar ar fi crescut înmiit.

Kuzmin: într-adevăr, părerea mea personală este că ați enunțat trei puncte care formează într-adevăr linia unui plan. Cu aceasta pot fi de acord. Dar eu am rezerve şi neîncredere în ceea ce priveşte expunerea dumneavoastră cu privire la oameni, organizații şi fapte. Dar continuați cu linia generală a planului dumneavoastră.

Rakovski: Da, acum da. Momentul a sosit. Cu o rezervă: eu expun pe propria mea răspundere. Eu expun cele trei puncte ca păreri ale „Acelora"; dar este posibil ca pentru acest scop ei să aibă un alt plan, poate mai eficient. Țineți cont de acest lucru. Să fiu cât se poate de scurt. Pentru armata germană nu mai există motivul pentru care a fost concepută, anume distrugerea comunismului (finanțată fiind de „Aceia", dar cu alt scop şi anume: instaurarea trotzkiştilor în locul lui Stalin). Cu alte cuvinte, nouă, opoziției, să ni se dea posibilitatea de a lua puterea, să schimbăm frontul, iar agresiunea lui Hitler să aibă loc de la est spre vest.

Kuzmin: Excelent, aveți un plan pentru realizarea practică?

Rakovski: Am avut destul timp pentru acest lucru în Lubljanka. Acolo am gândit. Vedeți dumneavoastră: dacă la început a fost dificil să fim de acord, acum înțelegerea între noi este posibilă şi naturală; tot aşa ar trebui să găsim ceva, unde Stalin şi Hitler să fie de acord.

Kuzmin: Da, dar aceasta este o problemă grea.

Rakovski: Dar nu atât de greu de realizat. Numai contradicții dialectice subiective fac problemele greu de rezolvat. Hitler şi Stalin ar putea să fie de acord. Deşi opuşi, la origine sunt cam identici. Amândoi sunt egoişti, nici unul nu este idealist, amândoi bonapartişti, adică imperialişti clasici. Şi pentru că este aşa, se poate uşor obține între ei o concordanță. De ce nu, dacă între un țar şi un rege prusac a fost posibilă o concordanță?

Kuzmin: Rakovski, sunteți incorigibil...

Rakovski: Nu ghiciți? Dacă Polonia a fost motivul unei neînțelegeri între Ekaterina a Ii-a şi Friederich al II-lea de ce să nu fie tot Polonia motivul unei înțelegeri între Hitler şi Stalin?

Pe aceeaşi linie istorică, de la țari la bolşevici şi de la monarhi la național-socialişti, Hitler şi Stalin s-ar putea juca pe pământul Poloniei. Cred că este şi în spiritul „Acelora", mai ales că este un popor creştin şi catolic. Dacă se obține o concordanță se poate obține şi un pact.

Kuzmin: Intre Hitler şi Stalin? Aberant! Imposibil!

Rakovski: În politică nu există nici aberant, cu atât mai puțin imposibil.

Kuzmin: Să admitem ipoteza: Hitler şi Stalin atacă Polonia.

Rakovski: îmi permiteți o întrerupere: atacul poate însemna „război sau pace".

Kuzmin: Da, şi?

Rakovski: Credeți că este posibil ca Franța şi Marea Britanie, cu inferioritatea lor în trupe şi aviație, să atace pe Hitler şi Stalin, când aceştia sunt uniți?

Kuzmin: într-adevăr, mi se pare greu fără ajutorul Americii.

Rakovski: Lăsăm pentru moment America afară din joc.

Deci îmi dați dreptate că un atac al lui Hitler şi Stalin asupra Poloniei va dezlănțui un război european?

Kuzmin: Logic, îmi pare foarte posibil.

Rakovski: În acest caz ar fi un atac asupra Poloniei aproape fără sens. Acesta nu ar duce la distrugerea între ele a statelor burgheze. După împărțirea Poloniei, amenințarea Rusiei de către Hitler ar apărea din nou, chiar dacă ambele ar câştiga forță. Germaniei îi trebuie resurse naturale, Rusia are nevoie de Germania.

Kuzmin: Nu văd o altă soluție.

Rakovski: Există o soluție.

Kuzmin: Care?

Rakovski: Democrațiile să atace şi să nu atace pe agresor.

Kuzmin: Să atace, să nu atace, nu înțeleg nimic.

Rakovski: Credeți? Liniştiți-vă. Nu sunt amândoi agresori? N-am stabilit că agresiunea să fie săvârşită de amândoi? De ce ar fi de neconceput ca democrațiile să atace numai un agresor?

Kuzmin: Ce vreți să spuneți?

Rakovski: Simplu, democrațiile să declare război numai lui Hitler.

Kuzmin: Este o ipoteză ieftină.

Rakovski: Ipoteză, dar în nici un caz ieftină.

Gândiți-vă: fiecare popor care trebuie să lupte împotriva unei coaliții duşmane are ca țel strategic să le bată separat, una după alta. Este o regulă cunoscută care nu are nevoie de dovezi. A crea această posibilitate nu ar fi fals. Stalin nu se va simți atacat dacă democrațiile îi declară lui Hitler război şi nici nu are nevoie să-i sară în ajutor.

Franța şi Anglia nu vor fi atât de naive să lupte în acelaşi timp împotriva a două puteri, din care una este gata să rămână neutră şi alta reprezintă un adversar greu. Apoi din ce parte să o atace pe Uniunea Sovietică, ele nu au graniță comună: peste Himalaia?

Kuzmin: Da, dacă conflictul îl mărginiți numai între aceste patru puteri. Dar nu sunt patru ci mai multe. Neutralitatea, într-un conflict atât de mare, este greu de păstrat.

Rakovski: Desigur, dar posibilitatea intrării într-un conflict a altor popoare nu schimbă echilibrul de forțe. Nici o națiune care ar intra de partea Angliei şi a Franței în război nu poate lua un rol conducător.

Kuzmin: Dumneavoastră uitați Statele Unite.

Rakovski: Veți vedea îndată că nu le-am uitat. America nu poate sili Franța sau Anglia să intre în conflict cu Hitler şi cu Stalin în acelaşi timp. În acest caz ar trebui ca America să intre din prima zi în război. Este însă imposibil. America încă nu a intrat până acum într-un război dacă nu a fost atacată. Dacă provocarea nu are succes, atunci agresiunea trebuie inventată. În 1898 agresiunea contra Spaniei, a cărei înfrângere era aproape sigură, a fost născocită, mai bine-zis „Aceia" au născocit-o. În 1914 provocarea a avut succes. Această minunată tactică americană, pe care o admir, pune totdeauna o condiție: ca agresiunea să fie bine plasată^ adică când îi convine celui care a fost „atacat", deci atunci când America este destul de înarmată. Este cazul acum? Nu. America are azi mai puțin de o sută de mii de oameni sub arme şi o aviație mediocră; considerabilă este numai marina. Cu aceasta, America nu poate convinge pe aliați să declare război Rusiei. Franța şi Anglia au numai o flotă aeriană bună. Deci, nici America nu schimbă echilibrul de forțe.

Kuzmin: Vă rog să-mi expuneți realizarea tehnică.

Rakovski: Cum v-am arătat, interesele lui Hitler şi Stalin coincid în ceea ce priveşte agresiunea asupra Poloniei; rămâne de văzut cum se poate formula acest pact.

Kuzmin: Şi vă imaginați că este uşor?

Rakovski: Cert că nu este simplu. Este nevoie de o diplomație mai mare decât cea a lui Stalin. Ar trebui diplomați ca aceia care zac azi în Lubljanka. Litvinov ar fi fost unul potrivit, dar în cazul lui, fiindcă este evreu, tratativele cu Hitler sunt un handicap: azi el este un om sfârşit, cuprins de panică, se teme mai mult de Molotov decât de Stalin. Talentul lui este că s-a putut face credibil că nu este trotzkist. Nu văd deocamdată omul potrivit; afară de aceasta, el trebuie să aibă sânge curat de rus. Pentru primele tatonări, îmi ofer eu serviciile. Şi eu accentuez, oricare ar fi această persoană, tratativele trebuie să aibă loc pe o platformă de încredere perfectă şi plină de sinceritate. Concret, vreau să spun că trebuie jucat cu Hitler. Trebuie să fie asigurat că aici nu este vorba de un joc dublu, nu este vorba de o provocare care să-l încurce într-un conflict pe două fronturi. De exemplu, să i se promită şi să i se arate eă mobilizarea noastră se va reduce numai la trupele necesare intrării în Polonia, ceea ce necesită într-adevăr oameni puțini. Influența noastră trebuie să acționeze într-atât încât Hitler să-şi concentreze masele în vederea unui eventual atac anglo-francez. Stalin trebuie să fie mai generos în exportul petrolului către Germania, petrol cerut de Hitler. Deocamdată, atâta îmi trece prin minte. Se vor ivi pe parcurs mii de probleme care însă trebuie toate rezolvate în felul acesta. Hitler să aibă toată siguranța că noi nu dorim partea noastră din Polonia. Asta înseamnă a-l înşela pe Hitler cu un adevăr.

Kuzmin: Dar unde vedeți înşelăciunea?

Rakovski: Vă pot face să vedeți singur în ce constă înşelarea lui Hitler. Dar mai întâi vreau să accentuez şi vă rog să uitați că eu până acum am expus un plan logic şi normal. Cu acest plan putem reuşi ca statele capitaliste să se distrugă între ele în conflictul fascisto-burghez. „Aceia" rămân în umbră, ca să realizeze planul. Ei nu intervin. Ghicesc în ochii dumneavoastră că socotiți o prostie faptul că eu vreau să vă demonstrez mereu existența „Acelora".

Kuzmin: Adevărat.

Rakovski: Fiți sincer, nu vedeți intervenția „Acelora"? Ca să vă ajut, intervenția lor este evidentă şi hotărâtoare. Nu-i recunoaşteți într-adevăr pe „Aceia"?

Kuzmin: Ca să fiu sincer, nu!

Rakovski: Natural şi logic ar fi ca Hitler şi Stalin să se nimicească reciproc. Un lucru uşor pentru democrați, uşor de obținut, chiar dacă permit, notați, vă rog, „permit" lui Hitler să-l atace pe Stalin. Germania nu va putea câştiga. Întinderea teritorială a Rusiei, lupta disperată a lui Stalin sunt factori suficienți să doboare Germania, în caz contrar democrațiile îl vor ajuta metodic pe Stalin până când ambele armate vor fi epuizate. Acesta ar fi țelul natural al democraților, aşa precum mulți oameni o cred. Dar nu este aşa, aceste fapte sunt numai pretexte. Există numai un singur țel — victoria comunismului — şi pentru acest țel sunt silite să acționeze democrațiile, dar nu de Komintern-ul şi de „Kapintern-ul" din New York sau Wallstreet-ul. Cine în afară de aceştia ar putea să-i impună Europei o asemenea contradicție? (să-l ajute pe Stalin). Puterea care este în stare să pună în aplicare această manevră sunt banii. Banii înseamnă Putere.[9]

Kuzmin: Cu ce trebuie să începem?

Rakovski: Eu voi începe chiar mâine să sondez Berlinul.

Kuzmin: Pentru o înțelegere în atacarea Poloniei?

Rakovski: Nu voi începe aşa. Mă voi arăta conciliator, deziluzionat de democrați. În legătură cu Spania voi fi mai moderat... apoi voi aborda problema polonează.

Kuzmin: Să fiu sincer, după cum gândesc oamenii Kremlinului, astăzi este greu să-mi închipui o asemenea întorsătură în politica internațională. Numai cu dezvăluirile, cu argumentele şi cu ipotezele dumneavoastră nu putem învinge pe

---

[9] în anul 1940 Churchill a fost ministrul marinei. Chamberlain a fost prim-ministru. Churchill era deja de partea „Acelora" şi voia să ocupe postul de prim-ministru pentru a forța războiul contra lui Hitler. Ca persoană particulară, Churchill a fost falit. El datora opt milioane de lire sterline (copiii lui erau mână spartă), lucru care era o mare piedică ca să ajungă prim-ministru, fapt comentat în presa londoneză. „Aceia" - Beneş (preşedintele Cehoslovaciei) - îndeamnă un evreu milionar ceh, proprietarul multor mine de aur sud-africane, să-i plătească datoriile lui Churchill. Acesta execută planul, Churchil este ales prim-ministru. Aşa se manifestă acțiunea „Acelora". Este un exemplu.

nimeni. Eu personal, care v-am ascultat şi, recunosc, sunt foarte impresionat de cele spuse de dumneavoastră, nu-mi pot imagina un pact între Uniunea Sovietică şi Stalin.

Rakovski: Evenimentele internaționale vor sili aceasta.

Kuzmin: Dați-mi ceva concret, ceva care dovedeşte autenticitatea spuselor dumneavoastră.

Rakovski: Este de ajuns dacă cineva neoficial ar lua contact cu o persoană importantă?

Kuzmin: Da, este mai concret. Ați vorbit de oameni de finanțe importanți, de un anume Schiff sau de un altul care a vorbit cu Hitler şi-l finanțează.

Există politicieni sau personalități de rang care aparțin „Acelora" sau sunt în slujba „Acelora". Cunoaşteți pe vreunul?

Rakovski: Voi încerca să vă satisfac, deşi v-am spus, eu nu-i cunosc pe „Aceia". Trotzki mi-a spus odată că unul era Wal-ther Rathenau. Apoi altul, Lionel Rotschild. Aş putea să vă enumăr persoane care, bănuiesc eu, sunt din tabăra „Acelora", dar dacă ei comandă sau ascultă de comenzi, nu pot spune.

Kuzmin: Spuneți-mi câțiva.

Rakovski: Din casa bancară Kuhn, Loeb & Co., în Wall-street, familia Schiff, Warburg, Loeb şi Kuhn. Cei înrudiți cu ei: Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Strauss Steinhardt, Blum, Rosenman, Lippmann, Lehman, Dreyfus, Lamont, Rotschild, Loed, Mandel, Morgenthau, Ezechiel, Lasky. Sunt convins că fiecare din cei enumerați vor duce un mesaj „Acelora", dacă nu sunt chiar ei înşişi. Pe urmă, nu se aşteaptă răspuns. Răspunsul îl constituie faptele. Este,o tehnică de care trebuie să țineți seama. Spre exemplu, dacă doriți să faceți un pas diplomatic, nu este nevoie de o formă directă, ci numai de o aluzie şi apoi se aşteaptă...

Kuzmin: Veți înțelege că nu am nici o cartotecă să caut aceste persoane pe care le-ați enumerat. Unde se află?

Rakowski: În America.

Kuzmin: Dacă noi începem o acțiune, aceasta costă mult timp, şi noi ne grăbim, mai bine spus nu noi, ci dumneavoastră.

Rakovski: Eu?

Kuzmin: Amintiți-vă: procesul dumneavoastră începe curând. Hotărâtor este ca planul pe care l-ați expus să intereseze Kremlinul înaintea procesului. Eu cred că trebuie, în interesul propriu, să ne furnizați foarte repede o dovadă că ați spus adevărul. Dacă puteți să ne dați, vă asigur că vă pot salva viața... În caz contrar, nu garantez pentru nimic.

Rakovski: Bine, voi încerca. Ştiți dacă Davies se află la Moscova? Ambasadorul american.

Kuzmin: Cred că da, cred că s-a întors.

Rakovski: Aceasta ar fi o cale. Un asemenea caz neobişnuit îmi dă dreptul să

calc uzanțele diplomatice.

Kuzmin: Putem presupune că guvernul american stă în spatele tuturor?

Rakovski: Nu în spate, ci dedesubt.

Kuzmin: Roosevelt?

Rakovski: Bănuiesc. Urmăriți cele ce vă spun cu mania dumneavoastră pentru romane de spionaj. Eu aş putea să inventez o poveste întreagă, atâta imaginație am, şi să fie credibilă. Pentru fapte şi date cunoscute public nu sunt dovezi mai plauzibile? Uitați-vă! Amintiți-vă de acea dimineață de 24 octombrie 1929. Va veni vremea când această dată va fi mai importantă pentru revoluție decât 24 octombrie 1917. A fost crahul bursei din New York, începutul aşa-numitei „depresiuni" a adevăratei revoluții, 15 milioane de şomeri! În februarie 1933, ultima lovitură a crizei a fost închiderea băncilor. Mai mult n-a putut face „Finanța" decât să-i dea una în cap americanului clasic, care mai stătea în reduta industriei sale, şi să-l facă sclavul Wallstreet-ului. Este cunoscut că fiecare pauperizare a economiei duce la înflorirea parazitismului şi „Finanța" este marele Parazit. Dar această revoluție americană n-a avut numai scop cămătăresc, să sporească puterea banului, ea a urmărit mai mult. Puterea banului ca putere politică a fost exercitată până acum indirect. Acum, această putere se va exercita direct, bărbatul care va întruchipa această putere va fi Franklin Delano Roosevelt. În anul 1929, în februarie, în primul an al acestei revoluții americane, Trotzki pleacă din Rusia. Finanțarea lui Hitler începe în iulie 1929 şi crahul bursei are loc în octombrie. Credeți că acestea au fost întâmplătoare? Cei patru ani ai preşedinției lui Hoover sunt folosiți de „Aceia" spre a-şi consolida puterea, în America prin revoluție economică, iar în Rusia prin pregătirea unui război care să-l detroneze pe Stalin. Un asemenea plan trebuia pus în aplicare de un bărbat perfect în organizare şi hotărât. Franklin Delano Roosevelt şi Eleanor Roosevelt, acest cuplu formidabil, au fost executanții.

Kuzmin: Făcea Roosevelt parte dintre „Aceia"?

Rakovski: Nu ştiu. N-are importanță, el îşi cunoaşte misiunea şi o îndeplineşte cu mare conştiinciozitate.

Kuzmin: În cazul contactului cu Davies, ce formă alegeți?

Rakovski: Mai întâi trebuie bine aleasă persoana. Cineva ca „Baronul". Mai trăieşte încă?

Kuzmin: Nu ştiu.

Rakovski: Bine, alegerea persoanei este treaba dumneavoastră, el trebuie să fie discret şi intim şi să se deghizeze ca făcând parte din opoziție. Poziția greşită a Uniunii Sovietice trebuie comparată cu poziția greşită a democrației americane, acesta ar fi punctul de apropiere. Dacă Rusia şi America nu au interes să susțină imperialismul şi colonialismul european, atunci vor folosi amândoi, politic şi economic, distrugerea acestui imperialism-colonial, direct sau indirect. Dacă Europa pierde toată puterea sa într-un război, atunci Anglia, cu imperiul ei de limbă engleză, va gravita imediat către

America. Hitler comite o agresiune, el este prin fire un agresor. Atunci trebuie pusă întrebarea: ce atitudine trebuie să ia Statele Unite şi Uniunea Sovietică față de un război care, indiferent de motiv, este un război între imperialişti?

Iată mersul planului:

Pact cu Hitler şi împărțirea Cehoslovaciei sau a Poloniei. Preferabil a Poloniei.

Hitler va urma planul.

Statele democratice (aliații) vor declara război lui Hitler şi nu lui Stalin. Oficial se va spune că ambii sunt agresori, dar, strategic şi din punct de vedere al întăririi, trebuie învinşi pe rând, mai întâi Hitler, apoi Stalin.

Kuzmin: Dar dacă Hitler învinge şi învinge rapid? Dacă la fel ca Napoleon, mobilizează întreaga Europă contra Uniunii Sovietice?

Rakovski: Nu este posibil. Uitați factorul decisiv: S.U.A. Nu va fi normal ca S.U.A. să susțină pe Stalin şi pe aliați? Dacă sprijinim ambele părți care se află în conflict cu ajutoare, asigurăm prelungirea războiului.

Kuzmin: Şi Japonia?

Rakovski: Japonia are destul de furcă cu China.

Kuzmin: Credeți că ambasadorul Davies...

Rakovski: Nu am fost lăsat să iau contact cu el. Dar țineți minte un amănunt — numirea lui Davies ca ambasador a fost anunțată oficial în noiembrie 1936; presupunem că Roosevelt a plănuit numirea lui mai înainte. Se ştie că de la numire până la înscăunarea unui ambasador trece mult timp, deci cred că încă din august a fost de acord cu numirea lui. Ce a fost în august? Sinoviev şi Kamenev au fost împuşcați. Pot să jur că numirea lui Davies are ca singur scop să revizuiască din nou politica „Acelora" față de Stalin. Sunt convins. Cu câtă îngrijorare a urmărit Davies căderea unuia după altul a şefilor opoziției în „lichidarea" (curățirea) lor din Partid! Ştiți că el a fost prezent şi la procesul lui Radek?

Kuzmin: Da.

Rakovski: II vedeți. Vorbiți cu el, aşteaptă de luni de zile acest lucru.

Kuzmin: Pentru azi trebuie să încheiem. Dar înainte de a ne despărți, vreau să ştiu mai mult. Presupunem că toate cele ce am discutat sunt adevăruri şi totul se va realiza. În acest caz „Aceia" vor pune anumite condiții. Bănuiți care pot fi acestea?

Rakovski: Nu este greu de ghicit. Prima condiție este ca executarea comuniştilor, aşa-zişii trotzkişti, cum suntem numiți noi, să înceteze. Apoi se vor fixa sfere de influență, cum să mă exprim, granița ce va despărți comunismul formal de comunismul real. Apoi se va discuta despre asigurarea ajutorului reciproc pe perioada executării planului. Veți trăi paradoxul că o mulțime de oameni, duşmani ai lui Stalin, îl vor sprijini, aceştia nefiind nici proletariat, nici spioni de meserie. În păturile cele mai de sus ale societății se vor ridica, plini de curaj, oameni care vor susține comunismul formal al lui Stalin. Este cunoscut că marxismul este numit şi

hegelianism. Idealismul lui Hegel este adaptarea vulgară la misticismul lui Baruch Spinoza. „Aceia" sunt adepții lui Spinoza şi viceversa. „Aceia", adică Marx, ca adept al lui Spinoza n-a fost credincios învățăturii sale din motive tactice. Marxismul nu are dreptate când spune că din contradicție se naşte sinteză. După integrarea reuşită a tezei şi antitezei ca sinteză se naşte o realitate, un adevăr care culminează într-un acord final între subiectiv şi obiectiv. Nu vedeți? La Moscova comunism, la New York capitalism. Teza şi Antiteza. Analizați-le pe amândouă. Moscova: comunism subiectiv şi capitalism obiectiv = capitalism de stat. New York: capitalism subiectiv şi comunism obiectiv. În rezumat: Finanța Internațională. Capitalism, Comunism şi deasupra tuturor, în ultimă instanță: „ACEIA".

DESPRE PERSOANA AUTORULUI

Evreul Revici s-a născut la 25 iunie 1884 în Bârlad (România), fiind fiul lui Loeb Revici şi al soției sale Bella Rosenthal. În anul 1900 a emigrat în America luând numele Ravage. Intre anii 1909 şi 1913 a studiat la Universitățile din Missouri, Illinois şi Columbia din New-York, unde şi-a luat doctoratul. Pe data de 2 decembrie 1915 s-a căsătorit cu Jeanne Louis Martin din Paris. Au avut 5 copii: Suzana, Anna, Louise, Bella şi Mark.

A publicat:

„An American in the Making", „The Jew Pazs", „The My-lady of Europe", „The Storz of Teamport Donee", „Scandalul petrolului american (1924)", „Cinci din Frankfurt", „Istoria Rotschilds-ilor".

Cartea „Un adevărat act de acuzare împotriva evreilor" (A Real Case Against the Jews) a apărut în anii 1930 şi 1931 în limbile germană, olandeză, franceză, spaniolă şi cehă.

Un adevărat act de acuzare împotriva evreilor

Un evreu dă la iveală întreaga profunzime a vinovăţiei lui

„Pe bună dreptate au (goimii) ciudă pe noi". Nu are nici un sens să afirm contrariul. De aceea sa nu pierdem timp cu minciuni sau alibiuri. Este cunoscut că aceasta provoacă numai neînțelegere. Mulți goimi au prieteni evrei mi s-a spus: pe mine personal, deşi sunt un evreu din cei mai îndoctrinați, nu vor să mă atace direct când pornesc atacul contra noastră, ceea ce înseamnă că ei mă consideră aproape unul de al lor. Insă această excepție nu mă obligă deloc să le fiu îndatorat. Goimii sunt arțăgoşi, tind să ajungă sus, sunt necinstiți şi materialişti, exact precum evreii

pe care îi urăsc, dar eu nu doresc să-i critic.

Doamne fereşte, eu nu reproşez nimănui faptul de a nu putea suferi pe cineva. Ceea ce însă mi se pare curios în această afacere antisemită este lipsa totală de materie cenuşie din capetele lor. Umblă pe ocolite şi folosesc scuze fantasmagorice şi transparente. Sunt teribil de aroganți şi, dacă jocul nu ar fi grotesc, aş putea cu adevărat să mă supăr. Nu afirm că voi (goimii) ați fi lipsiți de profesionalism în ceea ce priveşte activitatea antisemită; de cincisprezece secole vă îndeletniciți cu această treaba. Dar când mă uit la voi, când aud argumentele voastre copilăreşti, am impresia că nu aveți nici cel mai mic habar despre ceea ce se petrece în jurul vostru. Sunteți plini de ură contra noastră dar nu sunteți în stare să spuneți de ce! Vă bateți capul o zi întreagă să formulați un pretext sau cum îl numiți voi: dovadă. De secole ați adunat dovezi una peste alta pentru acțiunile voastre antisemite, dar fiecare găselniță nouă este mai ridicolă decât cea veche, pretextele voastre se contrazic şi astfel se reduc la zero.

Nu demult s-a putut auzi că suntem (noi evreu) vânduți banului şi când facem afaceri ne gândim numai la punga noastră. Acum se vorbeşte la fiecare colț de stradă că nu există domeniu în care evreii să nu fi pătruns. Noi suntem, după părerea voastră, în acelaşi timp sociabili şi neasimilabili pentru că nu vrem să ne încuscrim cu voi! Noi suntem ambițioşi şi tindem să ne cățărăm sus şi suntem un pericol pentru puritatea rasei voastre. Noi suntem atât de săraci încât v-am ajutat să intrați în posesia unor întreprinderi în care puteți exploata şi înşela şi suntem atât de bogați încât v-am alungat din cartierele cele mai nobile.

În război ne eschivăm de la datoria față de patrie pentru că *firea noastră este pacifistă.* Noi suntem însă inițiatorii conflictelor şi tragem cele mai mari foloase din războaiele locale şi mondiale (Protocoalele Sionului). Noi întruchipăm în aceeaşi persoană pe întemeietorul şi pe reprezentantul capitalismului. În acelaşi timp noi suntem mecanismele care învârtesc roata revoluțiilor contra capitalismului. Istoria nu cunoaşte un alt exemplu pentru o asemenea diversitate. Dar, stai! Era aproape să uit motivul tuturor motivelor. Noi suntem poporul cel mai îndărătnic care nu a adoptat niciodată creştinismul şi suntem poporul nelegiuit care am crucificat pe întemeietorul creştinismului. Dar eu vă spun că vă înşelați, sau suferiți de necunoaşterea proprie, sau vă lipseşte curajul să priviți faptele fățiş şi să recunoaşteți adevărul. Ii urâți pe evrei nu pentru că au trimis la moarte pe Cristos, *după cum cred mulți,* ci pentru că din noi, din poporul nostru s-a născut. Adevăratul motiv al luptei voastre contra noastră nu este faptul că noi nu am devenit, ci acela că v-am silit pe voi să deveniți creştini. Şi pentru că istoria a consemnat demult nelegiuirea noastră acuzația voastră nu face doi bani. Ne acuzați de a fi instigatorii revoluției din Moscova. Să presupunem că este adevărat. Ei şi ce? În comparație cu ceea ce a înscenat evreul Paul din Tarsus în Roma, revoluția bolşevică este numai o banală răfuială pe uliță. Faceți mare scandal că noi evreii avem o influență nefastă asupra teatrelor şi cinematografelor voastre. Perfect! De acord! Aveți dreptate. Dar ce importanță are acest lucru în comparație cu influența noastră asupra bisericii voastre, asupra şcolilor voastre,

asupra legislației voastre, asupra guvernelor voastre, chiar şi asupra întregii voastre vieți spirituale!

Un prostănac rus a tipărit o carte numită Protocoalele Sionului. În ea scrie că noi am complotat spre a dezlănțui primul război mondial. Da! Recunoaştem că dovezile sunt autentice. Dar ce înseamnă aceasta pe lângă activitatea conspirativă de netăgăduit dusă de noi de-a lungul istoriei?

Dacă voi luați în serios vorbăria despre comploturile evreieşti, atunci dați-mi voie să vă atrag atenția asupra unui lucru demn de comentat. Ce sens are să ne aduceți acuzații privind controlul nostru asupra opiniei publice prin oameni ai finanțelor sau jurnalişti şi magnați evrei ai cinematografiei, când întreaga voastră civilizație este bazată pe mitul evreiesc!

Nici nu vă dați seama de adevărata imensitate a vinovăției noastre. Noi suntem penetranți, suntem distructibili, suntem revoluționari. Am luat în posesie şi întregul vostru univers. Am introdus răul în idealurile voastre, în soarta voastră. Suntem cauza nu numai a ultimului război, ci a tuturor războaielor. Am fost inițiatorii nu numai ai revoluției bolşevice, ci a tuturor revoluțiilor din istoria voastră. Am introdus în viața particulară, politică şi socială neînțelegere şi haos. Acest lucru îl facem şi astăzi. Nimeni nu ştie cât timp o vom mai face. Priviți în trecut o clipă şi veți vedea ce s-a întâmplat. Acum douăzeci de secole ați fost o masă de oameni nevinovați, fără grijă şi păgâni. V-ați închinat mai multor zei şi zeițe, zei ai luminii, ai apelor şi ai pădurilor. Fără să vă ruşinați ați fost mândri de goliciunea voastră măreață. Ați făurit zeilor chipuri cioplite, după înfățişarea voastră. Ați găsit plăcere în lupte şi războaie. Bătăliile şi sclavagismul erau înscrise pe stindardele voastre politice. Ați străbătut şi cercetat natura şi ați aflat misterele vieții, punând temelia ştiințelor naturale şi a filozofiei. V-ați însuşit cultura, prin rafinament o conştiință socială şi viziune sentimentală cu privire la egalitatea indivizilor.

Cine ştie la ce apogeu sublim şi înalt ați fi ajuns dacă noi v-am fi lăsat singuri şi în pace. Dar noi nu v-am lăsat singuri.

Noi v-am luat în cleştele nostru şi am dărâmat ceea ce ați clădit voi frumos şi solid. Noi am schimbat întregul curs al istoriei voastre. Noi v-am înjugat la carul nostru, atât de tare cum nici un popor din Africa sau Asia nu a fost înjugat. Aceasta am realizat-o fără arme, fără gloanțe, fără sânge şi bătălii zgomotoase, fără violență. Noi am săvârşit aceasta numai prin puterea irezistibilă a spiritului, a inteligenței, a ideilor şi a propagandei noastre. Noi am făcut din voi purtătorii îngăduitori şi inconştienți pe întreg globul ai misiunii noastre. Fără să vă dați seama la ce v-am supus, v-ați transformat în mijlocitorii principali ai tradițiilor rasei noastre şi ați răspândit în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului mitologia noastră. Poruncile clanului nostru strămoşesc constituie sâmburele vieții voastre morale. Legile strămoşilor noştri sunt fundamentul tuturor constituțiilor voastre şi jurisprudenței voastre. Legendele şi poveştile noastre sunt soliile sfinte pe care le şoptiți copiilor voştri cu o voce plină de mister. Cântecele şi cărțile voastre de rugăciuni sunt pline de

scrieri ale poeților noştri. Istoria noastră națională face parte neapărat din învățătura pe care preoții şi învățătorii voştri o propagă. Regii şi profeții noştri sunt eroii voştri. Țărişoara noastră din trecut este pământul vostru sfânt. Literatura noastră tradițională este Biblia voastră. Ceea ce poporul nostru a gândit şi propovăduit ați împletit indisolubil în limba şi tradiția voastră încât niciunul din voi nu poate fi considerat cult dacă nu cunoaşte valorile"ereditare ale poporului nostru. Pescarii şi păstorii evrei sunt sfinții voştri ale căror chipuri sunt imortalizate în mii de statui şi icoane şi pentru care ați ridicat nenumărate catedrale. O tânără evreică reprezintă pentru voi simbolul maternității şi al feminității. Un evreu rebel este punctul cardinal al religiei voastre. Noi am dărâmat zeii voştri şi am îndepărtat moştenirea voastră strămoşească şi v-am substituit dumnezeul nostru şi tradiția noastră. În istoria lumii nu există o cucerire asemănătoare ca aceasta prin care v-am făcut supuşii noştri. Cum se explică această reuşită? Pot să afirm că aproape din întâmplare. Acum două mii de ani în Palestina religia noastră a căzut pradă ruinei şi materialismului. Cămătarii erau stăpânii templelor noastre. Preoții noştri depravați şi egoişti storceau vlaga poporului nostru şi înotau în bogăție.

Deodată s-a ridicat din popor un patriot idealist care a început să cutreiere țara pentru a purifica credința. El nu a voit o nouă biserică. Voința sa a fost să propovăduiască şi să dea viață nouă credinței. El a pornit contra preoților şi i-a alungat pe cămătari din templu. Aceasta l-a pus în conflict cu stăpânirea. Reprezentanții Romei, care stăpâneau Palestina, s-au temut de agitația lui revoluționară, l-au arestat, l-au judecat, l-au condamnat la moarte pe cruce, pedeapsă pe atunci obişnuită. Adepții lui Iisus din Nazaret, sclavi şi meseriaşi dezamăgiți şi părăsiți s-au retras din viața de toate zilele şi s-au grupat într-o frăție de oameni pacifişti. După dărâmarea Ierusalimului de către romani, credința lui Iisus a ieşit din nou la suprafață. Un evreu cu numele Paul şi-a pus în gând să predice pentru soldații romani pacifismul, iubirea aproapelui etc, pentru a submina Imperiul Roman. El a devenit apostolul păgânilor şi şi-a dus activitatea atât de bine încât în patru sute de ani, jumătate de glob a devenit un morman de dărâmături şi legea mozaică izvorâtă din Sion a devenit religia oficială a Romei. Acesta a fost începutul puterii noastre în lumea voastră. Dar acesta a fost doar începutul. De la această dată istoria voastră este lupta neîntreruptă între spiritul vostru strămoşesc păgân şi spiritul nostru iudaic.

Jumătate din războaiele voastre mari sau mici au fost războaie religioase care s-au purtat numai în numele unei doctrine sau alteia. Să privim cele trei revoluții recente din istorie, cea franceză, cea americană şi cea bolşevică. Ce altceva au fost decât *triumful ideilor evreieşti,* bazate pe dreptate, ordine socială, politică sau economică. Sfârşitul este încă departe. Noi suntem încă stăpânii. În momentul de față, credința voastră va intra în conflict cu fundamentaliştii, pe de o parte, şi internaționaliştii, pe de alta. Un război între cei ce încearcă să ne combată şi să ne înlăture (fundamentalişti) şi voi care țineți de învățătura noastră. Neîncetat se duce o luptă pentru interesele noastre deosebite fără ca oamenii să bage de seamă contradicția. Neîncetat se manifestă puritanismul iudaic sub formă de cenzură în

teatru, legislație, presă şi biserică ca şi alte interdicții la nivel național. Şi în timp ce aceasta se întâmplă sub ochii noştri, voi pălăvrăgiți despre influența evreilor asupra cinematografiei. Este de mirare că ne urâți? Noi v-am pus un bolovan în calea progresului vostru. Noi v-am pus în mână o carte şi o credință străină pe care voi nu le puteți digera şi din care cauză sunteți în permanență neliniştiți. În acelaşi timp nu aveți tăria sufletească nici să le respingeți nici să le acceptați cu toată inima. Bineînțeles, voi nu ați aderat sufleteşte niciodată total la religia creştină. În fundul inimii voastre sunteți încă păgâni. Voi iubiți încă războaiele şi sculpturile în lemn. Voi sunteți mândri de goliciunea corpului omenesc. Cu toate democrațiile şi răsturnările sociale, ordinea voastră socială este încă într-o stare de imperfecțiune, de plâns. Noi am produs sciziune în sufletele voastre, v-am tulburat simțurile, am făcut ca dorințele voastre să fie de neîndeplinit.

În vâltoarea neajunsurilor zilnice, a luptei pentru bani şi pentru existență, trebuie să vă amintiți de predica de duminică: „să nu ai grijă de ziua de mâine" în lupta pentru un salariu mai bun trebuie să vă amintiți: „fericiți cei săraci". Dacă încercați să cădeți în ispită, atunci, în spiritul învățăturii iudaice, o mână nevăzută vă atinge pe umăr şi vă ia paharul de la gură.

Totuşi voi nu veți fi niciodată creştini adevărați. În această privință noi v-am ales rău. Insă noi v-am stricat pentru totdeauna plăcerea de a fi păgâni. Noi în locul vostru am face la fel. Numai că noi nu ne vom pierde timpul cu explicații pentru această ură. Noi nu vom căuta să formulăm pretexte sau să invocăm motive cusute cu ață albă. Ținând seama de milioanele de oameni de afaceri evrei nu vom vorbi mereu despre comunism ca despre o invenție evreiască; ținând seama de milioanele de lucrători evrei nu ne vom face noi înşine ridicoli vorbind despre capitalismul internațional ca fiind un monopol evreiesc. Nu, noi vom merge direct la țintă. Vom analiza de aproape brambureala contuză, amestec de creştinism şi păgânism care se numeşte civilizație şi vom declara sus şi tare: Nu, mulțumim pentru acest „talmeş-balmeş", pentru profeții voştri, pentru Biblia voastră!

UN MESAJ CĂTRE NEEVREI

Voi creştinii vă jeliți şi ne acuzați pentru influența evreilor în cultura voastră. Voi afirmați că noi suntem o nație interna-ționalistă, o minoritate unitară în mijlocul vostru, cu tradiții, interese, năzuințI şi scopuri care se deosebesc mult de ale voastre. La aceasta voi adăugați că această situație este în pericol pentru dezvoltarea voastră normală, ea slăbeşte puterea voastră de acțiune şi întunecă drumul pe care trebuie să-l urmați. Eu nu văd deloc în acestea un pericol. Voi ați fost totdeauna guvernați de o minoritate şi mie mi se pare absolut neimportant de unde vine cheia care vă guvernează şi ce credință are această minoritate. Influența noastră este însă adevărată şi este mult mai mare şi mai vicleană decât sunteți în stare să pricepeți. Această luptă a voastră contra evreilor ne provoacă durere de cap, ne întristează dar ne şi amuză.

Voi faceți pe grozavii. Alergați încoace şi încolo şi vorbiți peste tot îngroziți că influența evreiască este pretutindeni. Acest lucru ne face să ne „tremure" tot corpul. Noi recunoaştem nedreptatea ce v-am făcut-o silindu-vă să luați o tradiție străină. „Tremurând" vă pun această întrebare: când veți înțelege, în sfârşit, că credința voastră, educația voastră, morala voastră, sistemul vostru social, administrativ şi legislativ sunt de la origine croite după modelul iudaic „judisch".

Apoi, scoateți la iveală detalii şi vorbiți despre financiarii evrei şi regii evrei ai cinematografului.

Deodată încetăm să „tremurăm" şi ne apucă râsul. Respirăm uşurați şi constatăm că goim-ul nu va cunoaşte niciodată gravitatea crimei noastre. Pentru noi acest lucru este inexplicabil. Sau sunteți proşti, sau vă lipseşte curajul să ne acuzați de această nelegiuire care se vede limpede şi pe care orice avocat inteligent sau judecător poate să o examineze liniştit şi fără enervare.

De ce să ne contrazicem pentru mărunțişuri fără sens când este mult mai lesne să ne acuzați pentru fapte capitale? De ce ne acuzați de un fals vizibil şi grosolan ca Protocoalele Sionu-lui, când ne puteți confrunta cu Apocalipsul Sf. Ioan?

De ce pierdeți timpul cu acuzațiile la adresa lui Marx şi Trotzki când puteți să ne puneți în încurcătură cu Iisus din Nazaret şi Paul din Tarsus. Voi ne numiți revoluționari instigatori şi provocatori ai revoluțiilor. Aveți dreptate, mă închin în fața acestei descoperiri! Se pot aduce dovezi fără să mistificăm lucrurile că noi suntem cei ce am tras sforile în toate revoluțiile voastre. Este de necontestat că în revoluția lui Luther noi am avut un amestec. Este un lucru dovedit că în revoluțiile burghezo-democratice din ultimele secole cum este cea franceză sau americană noi am făcut începutul. Dacă n-am fi făcut aceasta însemna să nu ne cunoaştem interesele. Imaginația voastră ne acuză de marele război mondial şi revoluția bolşevică, dar şi un copil putea să vadă că lucrurile nu puteau lua decât o astfel de întorsătură.

Insă toate aceste comploturi şi revoluții nu înseamnă nimic în comparație cu marea noastră conspirație de la începutul acestei ere, când am reuşit să facem ca religia unei mici secte evreieşti să fie preluată de întreaga lume apuseană. Prin Reformă noi am aşezat Biblia noastră la loc de cinste. Revoluțiile republicane antimonarhice ale secolului al XVIII-lea ne-au eliberat de îngrădirile politice şi sociale. Noi am avut câştig de cauză iar voi ați fost lăsați în pace. Dimpotrivă, ați devenit bogați şi ați ajuns în posturi înalte. Acestor revoluții le datorați supremația voastră în lume. Dar răsturnarea pe care a adus-o creştinismul în Europa, lucru uşor de dovedit, a fost pusă la cale şi realizată de evrei, drept răzbunare contra unui Stat neiudaic. Şi dacă tot vorbiți mereu despre aceste comploturi, nu înțeleg de ce nu menționați şi distrugerea Romei şi a civilizației antice, care au pierit de mâna creştinismului iudaic. Este greu de înțeles că voi, creştinii, nu cunoaşteți originea religiei voastre şi nu vă întrebați „de ce" şi „cum" în legătură cu religia. Istoricii voştri, cu excepția câtorva, nu vă povestesc nimic. Cât despre documentele în cauză care alcătuiesc Biblia voastră nu faceți decât să le căutați, dar nu le citiți cu atenție.

Noi am făcut o treabă bună. Voi ascultați orbeşte propaganda noastră. Creştinismul, pentru voi, nu este un eveniment obişnuit, istoric, care a reieşit din mersul timpului, ci împlinirea unei profeții dumnezeieşti, evreieşti. Creştinismul nu a distrus, după cum vedeți, cultura noastră înaltă evreiască şi nici nu a aruncat omenirea pentru o mie de ani în barbarie şi întuneric.

Creştinismul a fost o mare mişcare revoluționară pornită din Palestina răspândită prin agitatori evrei, finanțată cu bani evreieşti, răspândită în popor prin toate mijloacele posibile şi asta într-o epocă când iudaismul şi Roma erau duşmani de moarte; a fost o luptă pe viață şi pe moarte care s-a terminat cu prăbuşirea statului neevreiesc. Dar voi nu vedeți nimic din toate acestea, deşi un copil inteligent, care înc,ă nu este îndobitocit de vrăjitorie teologică, prin simpla studiere a faptelor poate să vă spună despre ce este vorba. Voi însă o luați razna şi vorbiți într-una despre comploturi în legătură cu revoluția rusă şi războiul mondial. Nu este de mirare că am luat uşor antisemitismul vostru, atâta timp cât nu recurgeți la violență. Amintiți-vă, nimeni altul decât un om de încredere ca Gibbon a încercat de mult să vă facă lumină. Acum 150 de ani a apărut cartea „Descompunerea şi căderea Imperiului Roman" care a dat cărțile pe față. Gibbon care nu era un neprofesionist în istorie n-a încercat să explice sfârşitul unei ere, sfârşitul Imperiului Roman, prin căderea morală a acestuia, n-a susținut o prostie ca aceasta explicând sfârşitul unui imperiu prin degradarea credinței şi a vieții lui tocmai când se afla la apogeu.

Gibbon a trăit în Londra într-un timp când, ca şi în Roma, moravurile erau decăzute. Gibbon a fost de rasă ariană şi admirator al culturii păgâne a vestului, un istoric cu minte şi cu vederi clare. Pentru el nu a fost greu să arate cauza prăbuşirii culturii antice. Creştinismul, legea pornită de la Sion şi porunca lui Dumnezeu pornită de la Ierusalim au fost cauzele, scrie Gibbon, care au pierdut Roma şi unele dintre valorile culturale ale ei. Până aici este totul în regulă. DarGibbon n-a dezvoltat problema în profunzime. După cum ştiți, el s-a născut şi a murit cu o sută de ani înainte de apariția „antisemitismului ştiințific". El a descris religia ce a venit de la răsărit şi s-a răspândit repede peste toate popoarele înfloritoare ale vestului. Nu se gândea că acest plan ce părea că duce la mântuire, ducea la distrugere. Dați-mi voie să expun pe scurt întreaga poveste, fără să o împodobesc cu minuni, profeții şi magii. Pentru o mai clară expunere, trebuie să mă întorc în trecut. Totul se poate împărți în patru acte, punctul culminant fiind actul 3.

Cortina se ridică, suntem în anul 65 a.Ch. Drama se petrece în Iudeea şi Roma. Iudeea este o țărişoară mică în estul Mării Mediterane, de 500 de ani nu a fost altceva decât un punct geografic. Mereu a fost pârjolită această țărişoară de războaie, iar locuitorii trimişi în exil sau luați ca sclavi de către vecinii ei puternici. După lege era independentă, dar în pragul unui război civil. Imperiul Roman, cu capitala republicii lui, Roma, era pe cale de a deveni stăpânul lumii. El era cea mai mare putere militară, moştenitorul Greciei antice şi centrul civilizației. Până la această dată aceste două țări nu au venit deloc sau aproape deloc în contact. Iată că Roma, fără voia ei, a fost împinsă să se amestece în treburile Iudeei. A izbucnit o ceartă între doi frați, pentru

tronul acestei țări mici. Pompeius, un general roman aflat tocmai în Damasc cu treburi importante, a fost chemat să medieze între aceşti fraţi. Pompeius, un soldat al republicii, drept şi corect, .a trimis pe unul din fraţi în exil, a pus în capul statului un rabin şi a desfiinţat dintr-o lovitură tronul. Intenţia a fost să facă din Iudeea o provincie romană, bineînţeles, evreii s-au opus unui asemenea plan.

Pentru a-i linişti şi pentru a domoli rezistenţa locală, romanii au introdus din nou demnitatea regală, dar Roma a pus un rege ales de ea. Acesta era fiul unui perceptor născut din neamul Idumiților cu numele Herodes. Evreii nu erau mulțumiți şi au creat noi tulburări. Autoritățile din Roma s-au arătat puțin binevoitoare. Aceste evenimente au fost numai prologul celor ce aveau să urmeze. Nemulțumirea evreilor a devenit din ce în ce mai puternică şi a dus la împotrivire şi revoltă deschisă. Stăpânii neevrei au început să introducă în Ierusalim binecuvântata cultură apuseană: idoli sculptați, lupte în arenă, drame greceşti şi lupte între gladiatori, toate nefiind pe placul evreilor. Evreul habotnic vedea acestea ca un afront la adresa lui Iehova, chiar dacă funcționarii romani responsabili afirmau că acestea sunt pentru amuzamentul şi consolidarea garnizoanelor neevreieşti. De asemenea, evreii s-au opus vehement sosirii perceptorilor romani aspri. Dar, mai ales, ei doreau un rege din rasa lor regală. Masele în stare de rebeliune au început din nou să spere în venirea lui Mesia, credință veche la ei. Un mântuitor trimis de Dumnezeu să dezrobească poporul de jugul străin. Nu puțini au fost aceia care s-au dat drept mântuitori. În Galileea, un anume Iudas a provocat o revoluție puternică, susținută de popor; Ioan Botezătorul acționa în regiunea Iordanului. Un alt bărbat din nord, care se numea Iisus din Nazaret, împreună cu primii doi a acționat ca un maestru, declanşând activități politice, răzmeriţe, toate într-un iscusit înveliş teologic. Toți trei foloseau aceeaşi lozincă: „Timpul a sosit” şi curând toți trei au fost arestați şi condamnați la moarte. Cei doi din Galileea au fost crucificați.

Iisus din Nazaret a fost la fel ca înaintaşii lui un instigator politic care voia să-şi elibereze patria de asupritorii străini. Există dovezi că el voia să se instaureze cu forța pe tronul Iudeei independente. El, sau biografii lui, au pretins că la origine era din familia regelui David. Dar linia lui după tată este confuză. Acelaşi biograf, care susținea originea lui după mamă, după regele David, scrie că Iisus este fiul lui Iehova şi recunoaşte că Iosif nu a fost tatăl lui. Se pare că Iisus a întrevăzut lipsa de perspectivă în misiunea sa politică deoarece a folosit popularitatea lui mare şi talentul oratoric pentru o altă cauză. El începuse să predice în mod primitiv şi populist socialismul şi pacifismul.

Această schimbare în program i-a adus ura claselor alese şi bogate, a preoților şi patrioților şi a redus numărul adepților săi la cei săraci, lucrători şi sclavi.

După moartea sa, apostolii săi s-au unit într-o asociație comunistă. O predică pe care odată a ținut-o conducătorul lor pe un deal a devenit pentru ei cadrul atotcuprinzător al învățăturilor lui, din care ei şi-au croit programul vieții. A fost o ideologie valabilă mai ales pentru nişte oameni subjugați. Ea promitea, în schimbul suferințelor pe acest pământ, fericire dincolo de mormânt. Ea făcea din nevoi şi

neputință o virtute. Oamenilor fără perspectivă în viitor li s-a spus să nu-şi facă griji pentru ziua de mâine.

Cei ce erau supuşi-ofenselor şi opreliştilor, cei fără apărare erau învățați să nu răspundă răului cu rău. Oamenilor condamnați o viață întreagă la chinuri şi nevoi li se arata demnitatea sărăciei şi a muncii. Cel slab, cel disprețuit, cel dezmoştenit, cel călcat în picioare urma să fie pe lumea cealaltă cel ales şi cel iubit de Dumnezeu.

Fructul misiunii lui Iisus a fost naşterea unei noi secte în Iudeea. Ea nu a fost nici prima, nici ultima. Iudeea a fost, ca şi America modernă, un teren propice pentru forme religioase curioase. „Ebionimii", cerşetorii cum se intitulau ei, au privit credința lor nu ca pe o nouă religie. Ei au fost născuți evrei şi au rămas evrei.

învățătura meşterului lor era mai mult de natură social-filozofică, o formă etică a vieții, o călăuză în viață. Creştinismul modern nu încetează să se întrebe de ce evreii nu au luat credința lui Iisus şi nu l-au acceptat pe el. Răspunsul este că la început numai evreii au fost adepții lui. Nu este de mirare că întregul popor evreu nu s-a alăturat Ebionimilor (primii creştini palestinieni). Putem compara cu americanii care nu toți s-au alăturat Unitariştilor, Baptiştilor sau altor secte. În timpuri normale, nimeni nu ar fi băgat în seamă această adunătură de zdrențăroşi. Ei erau sclavi şi lucrători şi atitudinea lor era influențată de purtarea claselor sus:puse. Dar într-o luptă ce se duce cu o putere străină în propria țară, părerea despre lume poate lua forme periculoase. A fost o credință a dezamăgirii, a resemnării. Era un pericol ca morala celor ce apărau patria să fie, în război, subminată. Mântuirea sufletului celor veşnici, a întinde şi cealaltă parte a obrazului, această invitație la a face concesii sau: „iubeşte-ți propriul duşman" aveau caracterul unei slăbiri a voinței poporului în timpuri de criză, uşurând astfel victoria duşmanului. Astfel, nu este de mirare că autoritățile evreieşti au început cu oprimarea Ebionimilor. Adunările lor au fost împrăştiate, căpeteniile lor au fost aruncate în închisoare, învățătorii lor au fost judecați. S-a crezut că această sectă a dispărut cu desăvârşire. Cortina s-a ridicat pentru actul 3 şi evenimentele au luat o altă întorsătură.

Cel mai aprig duşman al acestei secte a fost Saul din Tarsus (Paul), care avea o educație bazată pe cultura greacă. El disprețuia această nouă învățătură considerând-o contrară vieții şi lumii. Ca evreu patriot s-a temut ca ea să nu influențeze cauza națională. El făcuse multe călătorii şi cunoştea mai multe limbi, era omul potrivit de a porni contra acestei doctrine pa-cifist-sociale şi de a uni comunitățile evreieşti atât de risipite. Vârfurile autorităților din Ierusalim l-au numit principalul conducător în urmărirea şi persecuția Ebionimilor.

Intr-una din zile, pe când era în drum spre Damasc, spre a aresta o grupă din această sectă, i-a venit o idee. În descrierea minunată a apostolilor este descrisă această întâmplare ca o viziune pe care a avut-o Paul. El a văzut clar cât de mici erau şansele de izbândă pentru Iudeea minusculă într-un conflict armat cu cea mai puternică forță armată din vremea aceea. În al doilea rând, ceea ce era mai important, el a văzut clar că această nouă doctrină a vagabonzilor, pe care el o combătea, ar

putea fi o armă împotriva duşmanului.

Pacifismul, supunerea oarbă, resemnarea, iubirea aproapelui erau arme periculoase. Răspândite în legiunile romane, ele puteau submina caracterul bărbătesc al acestora şi astfel Ierusalimul putea triumfa. Cu un cuvânt, putem afirma că Paul a fot probabil primul om care a intuit posibilitățile de a purta un război prin propagandă.

El a sosit la Damasc şi spre marea uimire a celor pe care îi persecutase, a anunțat că se converteşte la credința lor şi a cerut să fie primit în comunitatea lor frățească. Întors în Ierusalini, a expus planul său înțelepților Sionului. După dezbateri şi discuții pro şi contra, acest plan a fost aprobat. În rândul căpeteniilor Ebionimilor a întâmpinat o mare împotrivire. Ei au fost foarte bănuitori în ceea ce priveşte intențiile, metodele şi obiceiurile preluate spre a răspândi această nouă învățătură, precum şi teama că mor pe jumătate convertiți, vor face iluzorie exactitatea noii credințe.

Până la urmă însă Paul i-a convins şi pe aceştia. Şi aşa s-a transformat Saul, cel mai înverşunat prigonitor al lui Iisus, în Apostolul Paul, convertitor al păgânilor. Aşa a început să se împrăştie peste țările păgâne din vest o nouă religie orientală.

Din nefericire, câmpul de acțiune al lui Paul s-a dovedit foarte propice. Această dogmă, cârpăcită şi cu multe înfloriturі, a adunat mai repede mai mulți adepți decât s-a sperat şi s-a dorit. Planul său, să nu uităm, a fost urzit numai pentru apărare. În intenția lui nu a fost să dea lumii o nouă Evanghelie; el a sperat numai să-şi descurajeze inamicul din interior. După ce şi-a atins scopul şi garnizoanele romane au părăsit Palestina, el a fost gata să încheie un armistițiu. Sclavii şi asupriții imperiului, exilații nefericiți şi proletariatul nevoiaş din capitală au găsit în învățătura bine croită a lui Paul mai multă alinare decât în învățătura de odinioară, a învățătorului lor crucificat.

Rezultatul a fost că duşmanului i s-au deschis ochii. Ştiri alarmante din partea comandanților despre nesupunerea trupelor romane veneau necontenit dinspre Palestina şi altele dinspre Roma. În loc să se amelioreze atitudinea autorităților imperiale, acestea au devenit şi mai rigide în hotărârile lor. Precum o pasăre răpitoare, Roma s-a aruncat asupra Ierusalimului' cu foc şi spadă şi, după un asediu înverşunat de patru ani, a distrus cuibul conspiratorilor (70 d.Ch.). Cel puțin aşa au crezut ei. Istoricii din acea vreme ne arată exact intențiile Romei. Ei ne povestesc că Nero a dat ordin lui Vespasian şi fiului său Titus să distrugă Palestina şi creştinismul.

Pentru romani creştinismul nu a însemnat nimic altceva decât iudaism militant, o părere care nu diferă mult de realitate.

În ceea ce priveşte planul lui Nero, jumătate s-a îndeplinit. Palestina a fost total distrusă şi a rămas până astăzi o ruină. Creştinismul însă nu s-a putut distruge uşor. Programul lui Paul s-a realizat în întregime după căderea Ierusalimului. Cum am mai spus, tactica lui a avut ca scop să-i sperie pe cuceritori aşa cum a făcut Moses cu Faraonii. El a pornit la acțiune prudent şi ezitant, ferindu-se să-şi enerveze adversarul puternic.

Paul a fost hotărât să ascută noua sa armă sub nasul lui Nero şi să-l facă să simtă ascuțimea ei, dar nu a avut curajul să o folosească cu toată forța. Acum, când răul se întâmplase şi Iudeea nu mai avea ce să piardă, Paul a renunțat la orice scrupule şi a pârjolit cu război țara inamicului. Scopul lui a fost să îngenuncheze Roma aşa cum a fot îngenuncheat Ierusalimul şi să o radă de pe hartă aşa cum a fot ras Ierusalimul. Dacă scrierile lui Paul nu vor reuşi să vă dea un tablou complet asupra activității lui, atunci doresc să vă atrag atenția asupra tovarăşului său mai sincer şi mai obiectiv, Ioan.

În timp ce Paul, acționând în umbra Palatului Imperial şi jumătate din timp ca prizonier în închisorile romane, încerca să se facă înțeles prin parabole şi aluzii camuflate, Ioan, care se adresa cetățenilor nemulțumiți din Asia, putea să-şi permită să vorbească deschis. În orice caz, broşura lui, „Apocalipsa lui Ioan", este o descriere exactă a celor întâmplate şi adevărata față a lucrurilor. Roma, numită cu fantezie Babilon, este descrisă, în limba lui plină de ură, ca mama tuturor prostituatelor şi oroarea întregului pământ, ca o femeie beată de sângele celor sfinți (creştini şi evrei), opresoare a „popoarelor, națiunilor şi limbilor" şi - pentru a nu lăsa vreun dubiu asupra identității ei - ca „oraşul cel mare care domneşte peste regii acestui pământ". Un înger strigă triumfător: „Babilonul cel mare a căzut, a căzut!"

Apoi urmează descrierea unei distrugeri, un tablou al orgiei.

Comerțul şi industria, precum şi navigația, au fost blocate. Arta şi muzica, ca şi „vocea mirilor şi mireselor", au amuțit, întunericul şi jalea acoperă totul, ca un giulgiu. Cuceritorii creştini înotau în sânge până la hățul cailor: „Bucurați-vă de căderea ei, tu cerule şi voi sfinților apostoli şi profeți, Dumnezeu v-a răzbunat!"

Care este sfârşitul şi scopul final al acestui haos şi al acestei pustiiri? loan nu este atât de reticent şi ne spune totul. El îşi încheie profeția sa cu o viziune minunată a noului, adică reclădirea Ierusalimului. Nu este, vă rog frumos, o alegorie fantastică, ci o realitate, Ierusalimul adevărat, capitala unui regat mare ce cuprinde „cele 12 seminții ale Israelului".

Poate spune cineva exact?

Desigur, nici o civilizație nu poate ține piept unui asemenea asalt de durată. În anul 200 străduințele lui Paul şi loan precum şi ale urmaşilor acestora au făcut progrese atât de mari în rândul tuturor claselor societății romane încât creştinismul a devenit cultul dominant al întregului imperiu. Aşa precum Paul a prezis, morala şi disciplina se degradaseră complet, astfel încât'din ce în ce mai mult legiunile împărăteşti, care fuseseră odinioară spaima întregii lumi şi şira spinării a întregii culturi vestice, fiind în continuă decădere, nu au mai putut face față năvălirilor barbare. În anul 326, împăratul Constantin s-a supus convertirii la creştinism şi a declarat creştinismul ca religie oficială, sperând însă să poată ține în frâu această boală vicleană. Dar era prea târziu. După el, împăratul Iulian a mai încercat, încă o dată, să o stăpânească prin asuprire. Dar nici împotrivirea şi nici concesiile nu au mai fost de nici un folos.

Aparatul de stat roman a devenit, prin propaganda venită din Palestina, total găunos şi mâncat de viermi. Victoria a fost de partea lui Paul.

Aceasta a fost metoda prin care o credință iudaică modificată a pătruns în lumea vestică. Cel puțin aşa aş argumenta eu, dacă aş fi antisemit şi dacă aş .căuta un exemplu demn de crezare de conspirație subversivă evreiască.